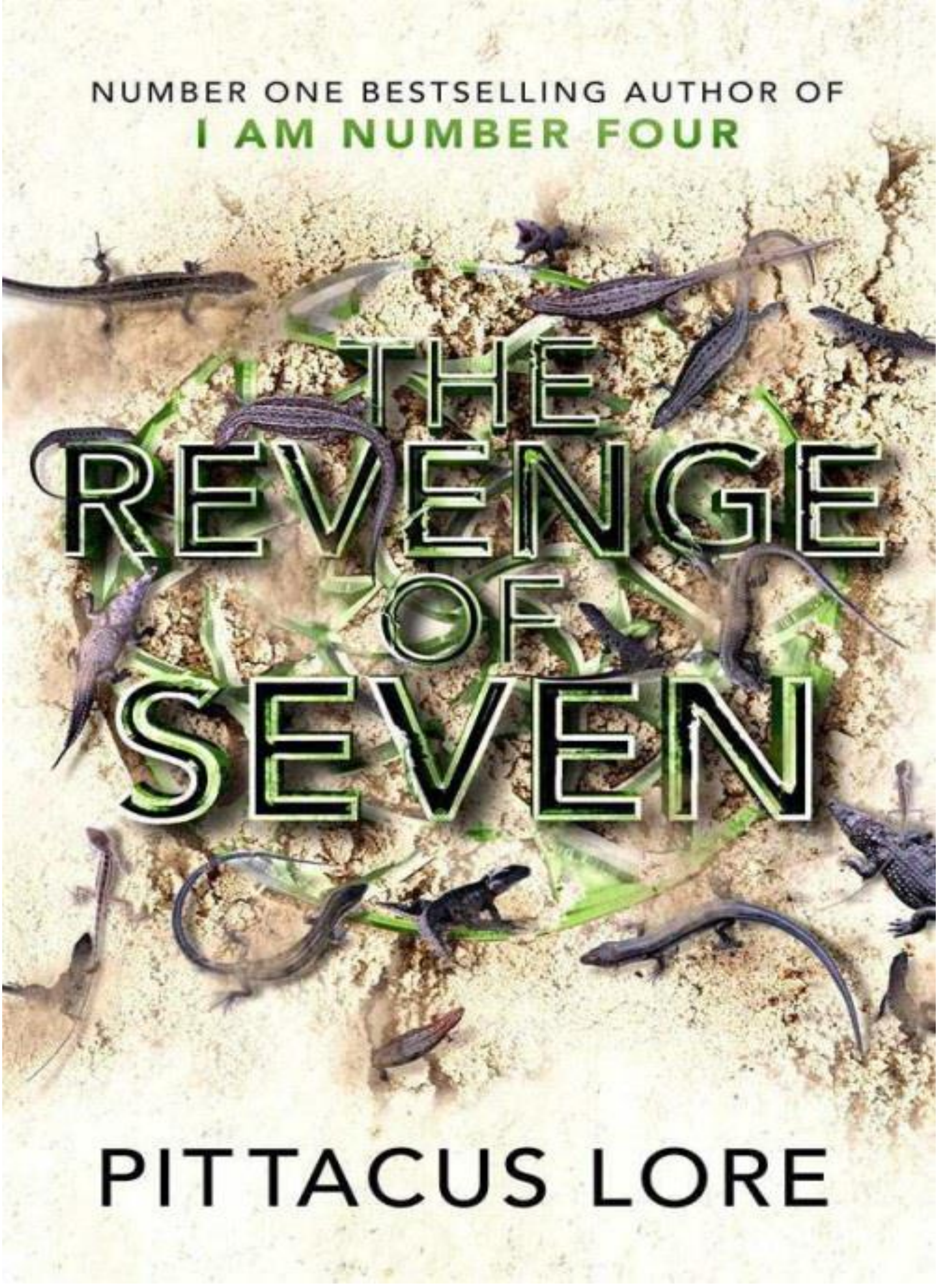

NUMBER ONE BESTSELLING AUTHOR OF
I AM NUMBER FOUR
THE REVENGE OF SEVEN
PITTACUS LORE

Pittacus Lore

Răzbunarea lui Șapte

Versiunea I-a

Traducere din limba engleză,

ONIMUSHA_CS

Volumul cinci din seria bestseller

EU SUNT NUMĂRUL PATRU

Septembrie 2020

La momentul traducerii, nicio editură din Romania nu avea tradusă această carte.

Pentru Alexandra D,
cea care m-a convins
să continui traducerea acestei serii.

Prefață

EVENIMENTELE POVESTITE ÎN ACEASTĂ CARTE

SUNT REALE.

NUMELE PERSONAJELOR ŞI ALE LOCURILOR

AU FOST SCHIMBATE PENTRU A-I PROTEJA

PE SUPRAVIEŢUITORII DE PE LORIEN,

CARE CONTINUĂ SĂ SE ASCUNDĂ.

GÂNDIȚI-VĂ CĂ ACESTA ESTE UN PRIM

AVERTISMENT!

EXISTENŢA ALTOR CIVILIZAȚII ESTE

O REALITATE!

UNELE DINTRE ELE ÎNCEARCĂ

SĂ VĂ DISTRUGĂ!

Seria “Moștenirile Lorienului”, de Pittacus Lore

I Am Number Four (Eu sunt Numărul Patru - Editura Nemira)
The Power of Six (Puterea celor șase - Editura Nemira)
The Rise of Nine (Lupta celor nouă - Editura Nemira)
The Fall of Five (Greșeala lui Cinci - Onimusha)
The Revenge of Seven (Răzbunarea lui Șapte - Onimusha)
The Fate of Ten (Soarta lui Zece)
United as One (Uniți ca unul)

Cuprins

Capitolul 1 (Ella)

Coșmarul a luat sfârșit. Când am deschis ochii, nu am văzut altceva decât întuneric.

Sunt în pat, din câte îmi dau seama, dar nu e patul meu. Salteaua este enormă, conturată perfect pe corpul meu și, pentru o clipă, mă întreb dacă prietenii mei nu cumva m-au mutat într-unul din paturile mai mari din apartamentul de lux al lui Nouă. Îmi întind picioarele și brațele cât de mult pot și tot nu ating marginile. ”Folia” pusă peste mine este mai mult alunecoasă decât moale, aproape ca o bucată de plastic și radiază căldură. Nu doar căldură emană, ci și o vibrație constantă care calmează mușchii inflamați.

Cât timp am dormit și unde naiba mă aflu?

Încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat cu mine, dar tot ce îmi vine în minte este ultima mea viziune. Am senzația că am trăit în acel coșmar zile întregi. Încă mai pot să simt mirosul acela urât de cauciuc ars din Washington D.C. Nori de smog persistă peste oraș, ca amintire a bătăliei care s-a dat acolo. Sau a bătăliei care se va da acolo, în cazul în care viziunea mea se va adeveri.

Viziuni. Oare acestea sunt parte a unei Moșteniri noi? Niciunul dintre ceilalți care au Moșteniri nu se trezesc traumatizați dimineața. Sunt profeții? Amenințări trimise de Setrákus Ra, la fel ca visele pe care le aveau John și Opt? Sunt avertismente?

Indiferent ce-or fi ele, îmi doresc să nu mi se mai întâmple.

Respir adânc de câteva ori ca să scot din nări mirosul acela din Washington, chiar dacă știu că totul e doar în capul meu. Mai rău decât mirosul este faptul că îmi amintesc fiecare detaliu: privirea îngrozită de pe fața lui John când m-a văzut pe scena aceea cu Setrákus Ra, condamnând-o pe Șase la moarte. El a fost prins, în viziunea mea, așa cum am fost și eu. Am fost lipsită de putere acolo, blocată între Setrákus Ra, auto-intitulat Conducător al Pământului și... Cinci. Cinci lucrează pentru mogadorieni! Trebuie să-i avertizez pe ceilalți. Stau țeapănă și capul îmi vâjâie — prea repede, prea devreme — pete ruginii plutesc prin fața ochilor mei. Clipesc de câteva ori ca să le îndepărtez, ochii îmi curg, am gura uscată și gâtul inflamat.

E clar că locul acesta nu este apartamentul de lux.

Cred că mișcarea mea a fost sesizată de vreun senzor din apropiere, pentru că luminile din cameră cresc lent în intensitate.

Se aprind treptat și, în cele din urmă, camera este scăldată într-o lumină roșie-pal. Mă uit în jur după sursa de lumină și o descopăr pulsând din vene întrețesute prin pereții cu lambriuri cromate. Un fior trece prin mine când realizez modul cum arată camera, precizia, cât de severă este, lipsită de orice decor.... Căldura de la pătură crește, aproape că vrea să mă ghemuiesc înapoi sub ea. O împing de o parte.

Acesta este un loc mogadorian.

Mă târăsc peste patul-mamut — este mai mare decât un SUV, suficient de mare pentru ca un dictator mogadorian de trei metri înălțime să stea confortabil în el și să se relaxeze — până când picioarele mele goale se leagănă deasupra podelei de metal. Sunt îmbrăcată cu o cămașă de noapte lungă, gri, brodată cu viță de vie neagră, spinoasă. Mă cutremur când mă gândesc că m-au îmbrăcat cu această rochie și m-au lăsat aici să mă odihnesc. Ar fi putut pur și simplu să mă omoare, dar, în schimb, m-au îmbrăcat în pijamale? În viziunea mea, eram așezată alături de Setrákus Ra. El m-a numit “moștenitoarea” lui. Ce înseamnă asta? De asta sunt încă în viață?

Nu contează. Problema este că am fost capturată. Știu asta. Ce ar trebui să fac în situația asta?

Mă gândesc că mogii m-au mutat într-una din bazele lor. Cu excepția faptului că această cameră nu este ca celulele mici și oribile pe care le-au descris Nouă și Șase când au fost capturați. Nu, asta trebuie să fie vreo idee trăsnită de ospitalitate mogadoriană. Ei încearcă să aibă grijă de mine.

Setrákus Ra vrea să mă trateze mai mult ca pe un oaspete decât ca pe un prizonier. Pentru că, într-o bună zi, el vrea să guvernez alături de el. De ce? Încă nu înțeleg, dar, acum, acesta este singurul lucru care mă ține în viață.

Oh, nu. Dacă sunt aici, ce s-a întâmplat cu ceilalți din Chicago?

Mâinile încep să-mi tremure, iar lacrimile îmi înțeapă ochii. Trebuie să ies de aici. Și trebuie să-o fac singură.

Încerc să îmi înving frica. Încerc să scap de viziunile Washingtonului decimat. Nu trebuie să mai îmi fac griji pentru prietenii mei. Trebuie să las totul în urmă. Trebuie să fiu tare și neclintită, ca atunci în New Mexico, când ne-am luptat prima dată cu Setrákus Ra, așa cum am fost în timpul antrenamentelor cu ceilalți. Îmi este mai ușor să fiu curajoasă când, pur și simplu, nu mă gândesc la asta. Dacă aș acționa din instinct, aș putea s-o fac.

Fugi, mi-l imaginez pe Crayton spunându-mi. *Fugi până când vor fi prea obosiți să te mai urmărească*.

Am nevoie de ceva ca să lupt cu ei. Mă uit prin cameră după ceva ce aș putea folosi ca armă.

Lângă pat este o noptieră metalică, singurul mobilier din cameră. Mogii au lăsat un pahar cu apă acolo pentru mine, dar nu sunt destul de idioată ca să beau, chiar dacă mi-e sete de înnebunesc. Pe lângă pahar, mai există o carte de dimensiunile unui dicționar, cu coperte unsuroase din piele de șarpe. Cerneala de pe copertă arată ca arsă, cuvintele par dăltuite și dure pe la margini, de parcă au fost imprimate cu cerneală acidă.

Titlul cărții este *Marea Carte A Progresului Mogadorian* și, în mod surprinzător, este scrisă în limba engleză. Sub titlu sunt o serie de semne unghiulare și semne întortocheate care presupun că sunt mogadoriene.

Iau cartea și o deschid. Fiecare pagină este împărțită în jumătate, limba engleză pe o parte și mogadoriană pe cealaltă parte. Mă întreb dacă ar trebui să citesc chestia asta.

Închid cartea plesnind-o. Cel mai important lucru este că e grea și pot lovi cu ea. Nu va transforma paznicii mogadorieni în nori de cenușă, dar e mai bine decât nimic.

Cobor din pat și mă duc spre ceea ce cred că este ușa. Este un panou dreptunghiular tăiat în peretele placat cu aur, dar nu există niciun buton sau butoane.

În timp ce mă apropii în vârful degetelor, întrebându-mă cum voi deschide chestia asta, aud un zgomot mecanic zbârnâind din interiorul peretelui. Probabil că e pe senzor de mișcare, ca cel care a aprins luminile, pentru că ușa culisează în sus atunci când sunt aproape de ea, dispărând în tavan.

Nu mă opresc să mă întreb de ce nu sunt încuiată înăuntru. Strângând cartea mogadoriană în mâini, pășesc într-un hol care este la fel de rece și metalic ca și camera mea.

— Ah, spune vocea unei femei, te-ai trezit.

În loc de paznici, o femeie mogadoriană stă pe un scaun în fața ușii camerei mele, evident, așteptându-mă. Nu sunt sigură dacă am mai văzut vreodată o femeie mog și cu siguranță nu una ca ea. De vârstă mijlocie, cu riduri formare în pielea palidă din jurul ochilor, femeia mog arată, în mod surprinzător, neamenințătoare, într-o rochie înaltă până în gât și lungă până în podea, ca acelea pe care le purtau surorile de la mănăstirea Santa Teresa. Capul ei este ras, cu doar două împletituri lungi și negre în partea din spate a craniului, restul scalpului ei fiind acoperit de un tatuaj sofisticat. În loc să fie urâtă și vicioasă, ca mogii cu care am luptat mai înainte, aceasta este aproape elegantă.

Mă opresc în fața ei, nefiind sigură ce să facă.

Femeia mog aruncă o privire la cartea din mâna mea și îmi zâmbește.

— Văd că ești gata să-ți începi studiile, spune ea ridicându-se. Femeia este înaltă, subțire și parcă ar semăna cu un păianjen. Stând în picioare în fața mea, face o plecăciune elaborată.

— Domnișoară Ella, eu voi fi instructorul tău în timp ce…

De îndată ce capul ei ajunge destul de aproape de mine, o pocnesc peste față cu cartea cât de tare pot. Nici nu a văzut ce a lovit-o, ceea ce mi se pare ciudat, deoarece toți mogii pe care i-am întâlnit erau

gata de luptă în orice moment. Femeia scoate un scurt mormăit și apoi lovește podeaua cu un fâlfâit de țesătură de la rochia ei de lux.

Nu mă opresc să văd dacă am făcut-o KO sau dacă scoate vreun pistol dintr-un compartiment ascuns al rochiei. Fug cât de repede pot, alegând o direcție la întâmplare și repezindu-mă în jos pe hol. Podeaua de metal îmi înțeapă picioarele goale și mușchii încep să mă doară, dar ignor toate astea. Trebuie să ies de aici.

Partea proastă la aceste baze secrete mogadoriene este că nu au nici un semn de ieșire.

O cotesc după primul colț, apoi după încă unul, alerg pe holurile care sunt destul de asemănătoare. Mă tot aștept să înceapă să sune alarmele, dar nu se întâmplă nimic. Și nici nu se aud pașii grei ai mogadorienilor alergând după mine.

Tocmai când mă gândeam să încetinesc ca să-mi trag răsuflarea, se deschide o ușă din dreapta mea și doi mogadorieni pășesc înainte. Sunt la fel ca cei cu care m-am obișnuit — voinici, îmbrăcați în echipamentul lor de luptă negru, uitându-se la mine cu ochii lor ca mărgelele. Fug printre ei, eschivându-mă, chiar dacă niciunul dintre ei nu încercă să mă prindă. De fapt, cred că l-am auzit unul dintre ei râzând.

Ce se întâmplă aici?

Simt cum cei doi soldați mogi mă privesc cum alerg, așa că mă ghemuiesc pe primul hol pe care ajung. Nu sunt sigură dacă m-am învârtit în cerc. Nu există lumină de la soare sau zgomote din exterior, nimic, nimic care să indice faptul că aș putea să mă apropii de vreo ieșire. Mi se pare că mogilor chiar nu le pasă de ceea ce fac eu, de parcă ar ști că nu am nici o șansă să ies de aici.

Încetinesc ca să-mi trag răsuflarea, mișcându-mă cu precauție pe acest ultim hol. Încă mai strâng în mână cartea — singura mea armă — iar mâna mea începe să aibă crampe. Trec cartea în mâna cealaltă și o strâng bine.

În capătul holului, o arcadă lată se deschide cu un șuierat hidraulic; este diferită de celelalte uși, mai largă, iar pe partea cealaltă strălucesc lumini ciudate.

Nu sunt lumini. Sunt stele.

Merg pe sub arcada aceea. Plafonul este placat cu metal și arată ca un balon de sticlă, camera este larg deschisă, aproape ca un Planetariu. Pare a fi real. Diverse console și computere ies din podea — poate că aceasta este un fel de cameră de control — dar le ignor, uitându-mă, în schimb, la priveliștea amețitoare ce se vede prin fereastra largă.

Întuneric. Stele. Planeta Pământ.

Acum am înțeles de ce mogadorienii nu m-au urmărit. Ei știu că nu am unde să mă duc.

Sunt în spațiu.

Mă apropii de sticlă și apăs cu mâinile pe ea. Pot să simt vidul exterior, spațiul nesfârșit, rece ca gheața, fără aer între mine și astrele albastre care plutesc în depărtare.

— Glorios, nu-i așa?

Vocea lui se revarsă asupra mea ca o găleată cu apă rece aruncată pe mine. Mă răsucesc și mă lipesc cu spatele de sticlă. Aș fi preferat să înfrunt vidul din spatele meu decât pe el.

Setrákus Ra se află în spatele unuia dintre panourile de control, uitându-se fix la mine, cu un zâmbet pe față. Primul lucru pe care l-am observat la el a fost că nu este la fel de mare ca atunci când ne-am luptat la Baza Dulce. Cu toate acestea, Setrákus Ra este înalt și impunător, poartă pe piept o armură și este îmbrăcat într-o uniformă neagră, plină de stele și decorată cu un medalii mogadoriene zimțate. Trei pandantive lorice, cele pe care le-a luat de la Garzii uciși, atârnă la gâtul lui, cobaltul strălucind supus.

— Văd că deja mi-ai luat cartea, spune el, arătând către cartea de dimensiunile unui dicționar. Nici nu mi-am dat seama că o strângeam la piept. Deși nu ai făcut-o în modul în care speram. Din fericire, păzitoarea ta nu a fost grav rănită...

Dintr-o dată, în mâinile mele cartea începe să strălucească roșu, la fel ca bucata de metal pe care am ridicat-o atunci în Baza Dulce. Nu știu exact cum o fac, sau ce fac.

— Ah, spune Setrákus Ra, privind cu o sprânceană ridicată. Foarte bine.

— Du-te dracu'! îi strig și arunc cu cartea strălucitoare spre el.

Înainte să ajungă la jumătatea drumului spre el, Setrákus Ra ridică o mână uriașă, iar cartea se oprește în aer. Mă uit cum strălucirea cărții se stinge încet.

— Gata, gata, mă mustră el ca pe copii. Destul cu asta.

— Ce vrei de la mine? îi strig, lacrimi de frustrare umplându-mi ochii.

— Deja știi asta, răspunde el. Ți-am arătat ce va veni. La fel cum i-am arătat cândva și lui Pittacus Lore.

Setrákus Ra apasă câteva butoane de pe panoul de control din fața lui, iar nava începe să se miște.

Treptat, Pământul, care părea imposibil de departe, dar în același timp atât de aproape încât l-aș fi putut atinge, dispare din raza mea vizuală. Nu ne îndreptăm spre Pământ; ne întoarcem în loc.

— Ești la bordul navei *Anubis*, spune Setrákus Ra cu o notă de mândrie în vocea lui gravă. Nava amiral a flotei mogadoriene.

După ce nava face o întoarcere completă, simt că nu mai am aer. Înaintez și mă sprijin de geam, simțind cum mi se înmoaie genunchii.

Afară, pe orbita Pământului, este flota mogadoriană. Sute de nave — cele mai multe dintre ele lungi și argintii, de dimensiunea avioanelor mici, la fel ca cele din lupta pe care au descris-o Garzii. Dar printre ele sunt cel puțin douăzeci de nave de război enorme, care le fac pe celelalte să pară pitice — impunătoare și amenințătoare, cu tunuri montate peste tot și în toate unghiurile, orientate direct spre planeta care nu bănuiește nimic.

— Nu. Nu se poate! spun în șoaptă

Setrákus Ra vine spre mine, dar sunt prea șocată de ceea ce văd ca să mă mișc.

Cu blândețe, își pune mâna pe umărul meu. Simt răceala degetelor lui palide prin rochia mea.

— A sosit timpul, spune el, uitându-se la flotă împreună cu mine. În sfârșit, marea expansiune a ajuns pe Pământ. Vom sărbători împreună Progresul Mogadorian, nepoată.

Capitolul 2 (John)

De la fereastra spartă a etajului doi a unei fabrici de textile abandonată, mă uit la un bătrân îmbrăcat cu o haină zdrențuită și o pereche de blugi murdari care se ghemuiește în ușa clădirii de peste drum. Odată ce s-a așezat, omul scoate din haină o sticlă de culoare brună, ambalată într-o pungă și începe să bea. Este mijlocul după-amiezii, după ceasul meu, iar el este singurul suflet viu pe care l-am văzut în această parte abandonată a orașului Baltimore, de când am ajuns aici ieri. Este un loc liniștit, pustiu și totuși este de preferat Washingtonului pe care l-am văzut în viziunea Ellei. Deocamdată, cel puțin, nu mi se pare că mogadorienii ne-au urmărit din Chicago. Cu toate că, tehnic vorbind, nici nu trebuia. Deja avem un mogadorian printre noi.

În spatele meu, Sarah lovește ceva cu piciorul. Suntem în ceea ce a fost cândva biroul maistrului. E praf peste tot, iar podelele sunt umflate și putrezite. Mă întorc și o văd pe Sarah încruntându-se la rămășițele unui gândac lipit pe pantoful ei.

— Ai grijă, s-ar putea să treci prin podea, îi spun glumind doar pe jumătate.

— Cred că ar fi fost prea mult să-ți cer ca toate bazele tale secrete să fie în apartamente de lux, nu-i așa? întreabă Sarah, fixându-mă cu un zâmbet larg.

Noaptea trecută am dormit în această fabrică veche, sacii de dormit fiind puși pe podeaua deformată. Amândoi suntem murdari, au trecut câteva zile de la ultimul nostru duș real, iar părul blond al lui Sarah este murdar și încâlcit.

Pentru mine tot frumoasă rămâne. Fără ea alături aș fi fost complet pierdut după atacul din Chicago, când mogii au răpit-o pe Ella și au distrus apartamentul de lux al lui Nouă.

Fac o grimasă când mă gândesc la asta, iar zâmbetul lui Sarah dispare imediat. Plec de lângă fereastră și mă duc spre ea.

— Gândul că "nu știu" mă omoară. Nu știu ce să fac.

Sarah îmi atinge fața, încercând să mă consoleze.

— Cel puțin știm că nu o vor răni pe Ella. Nu dacă ceea ce ai văzut în acea viziune este adevărat.

— Mda. O vor transforma într-un trădător cu creierul spălat, la fel ca...

Mă îndepărtez de ea, gândindu-mă la restul prietenilor noștri dispăruți, care au călătorit cu acel renegat. Încă nu știm nimic despre Șase și ceilalți, nu că le-ar fi ușor să ia legătura cu noi. Toate Cuferele lor sunt aici și, presupunând că ar putea încerca să ne găsească prin mai multe metode tradiționale, acestea nu ar fi primul indiciu pentru a ne găsi, ținând cont de cum am fost nevoiți să fugim din Chicago.

Singurul lucru pe care îl știu sigur este că am o cicatrice proaspătă pe piciorul meu, a patra de acest gen. Nu mă mai doare, dar se simte ca o greutate. Dacă un Garde ar fi murit, dacă vraja lorică ar fi rămas intactă, a patra cicatrice ar fi simbolizat moartea mea. În schimb, unul dintre prietenii mei a murit în Florida, iar eu nu știu cum, cine sau ce s-a întâmplat cu restul.

Mi se face greață când mă gândesc că Cinci este încă în viață. L-am văzut în viziunea Ellei, un trădător stând alături de Setrákus Ra. Probabil că el i-a condus pe ceilalți într-o capcană, iar acum unul dintre ei nu se va mai întoarce. Șase, Marina, Opt, Nouă — unul dintre ei nu mai este.

Sarah îmi ia mâna în mâna sa, mângâind-o, încercând să mai elibereze o parte din tensiune.

— Nu-mi iese din cap ceea ce am văzut în acea viziune... Am fost învinși, Sarah. Iar acum, pare că devine realitate. Parcă ar fi începutul sfârșitului.

— Asta nu înseamnă nimic și tu știi asta. Uită-te la Opt. Nu era o profeție care vorbea despre moartea lui? Și a supraviețuit.

Nu spun nimic concret, dar bănuiesc că Opt ar putea fi cel care a fost ucis în Florida.

— Știu că pare sumbru..., continuă Sarah, vreau să spun…, e destul de rău, John. Evident. Dar nu-ți pierde speranța.

Îmi strânge mâna cu putere, făcând ochii mari la mine, ca și când ar fi vrut să-mi spună Taci.

— Dar tipii din Florida sunt Garzi, spune ea. Vor continua să lupte, vor merge mai departe și vor câștiga. Trebuie să crezi, John. Când erai în comă, în Chicago, noi niciodată nu te-am abandonat. Am continuat să luptăm și am plătit pentru asta. Tocmai când se părea că vom fi învinși, tu ne-ai salvat.

Mă gândesc la starea în care erau prietenii mei când m-am trezit din comă. Malcolm fusese rănit mortal, iar Sarah grav rănită, Sam aproape fără muniție și Bernie Kosar era dat dispărut.

Au luptat pentru mine.

— Mi-ați salvat viața.

— Da, evident. Așa că întoarce-ne favoarea și salvează-ne planeta.

Felul în care a spus-o, de parcă nu a fost mare scofală, mă face să zâmbesc. O trag pe Sarah aproape și o sărut.

— Te iubesc, Sarah Hart.

— Și eu te iubesc, John Smith.

— Ăăă... și eu vă iubesc...

Eu și Sarah ne întoarcem și îl vedem pe Sam stând în ușă, cu un zâmbet ciudat pe față. Ține în brațe o pisică portocalie imensă, cârlionțată, una dintre cele șase himere pe care noul nostru prieten mogadorian le-a adus cu el, atrase la noi de urletul lui Bernie Kosar de pe acoperișul clădirii din Chicago. Aparent, cornul acela pe care BK l-a luat din Cufărul lui Opt, a fost un fel de totem folosit pentru a le conduce pe himere la noi, ca un fluier loric pentru câini. Am luat-o pe drumuri ocolitoare spre Baltimore, asigurându-ne că nu suntem urmăriți. Plimbarea cu furgonul aglomerat ne-a dat o mulțime de timp să ne gândim la ce nume să alegem pentru noii noștri aliați. Pentru himera asta, care preferă forma asta de pisică dolofană, Sam a insistat să o numească Stanley, în onoarea vechiului nume al lui Nouă.

Dacă Nouă mai este încă în viață, sunt sigur că va fi încântat să aibă o pisică grasă cu o afecțiune evidentă pentru Sam, care i-a dat numele după el.

— Scuze, zice Sam, am stricat momentul?

— Ba deloc, îi răspunde Sarah, întinzând un braț către Sam. Îmbrățișare de grup?

— Poate mai târziu, spune Sam, uitându-se la mine. S-au întors și au adunat totul jos.

Dau din cap, dându-i drumul din brațe lui Sarah fără tragere de inimă și mergând spre geanta cu proviziile noastre.

— Au avut probleme?

Sam dă din cap că nu.

— S-au mulțumit doar cu câteva mici generatoare de camping. Nu sunt suficienți bani pentru ceva mai mare. Oricum, ar trebui să fie suficient.

— Și supravegherea? îl întreb, scoțând din geantă tableta localizatoare și adaptorul său.

— Adam a spus că nu a văzut nici un cercetaș mog, răspunde Sam.

— Ei bine, dintre toți, el îi știe cel mai bine, spune Sarah.

— Adevărat, îi răspund eu cam temător, încă neavând încredere în așa-numitul mogadorian bun, chiar dacă el ne-a ajutat tot timpul din momentul în care a apărut în Chicago. Chiar și acum, cu el și Malcolm montând aparatura nou achiziționată și așezată pe podeaua fabricii, simt un vag sentiment de neliniște când unul dintre ei este atât de aproape. Voi sta cu ochii pe el. Să mergem.

Îl urmăm pe Sam în jos pe o scară ruginită, în spirală, care duce până pe podeaua fabricii propriu-zisă. Probabil că locul acesta a fost închis în grabă, pentru că există încă rafturi prăfuite, costume bărbătești stil anii ‘80 înghesuite pe pereți și cutii pe jumătate pline cu pelerine de ploaie abandonate pe benzi transportoare.

O himeră în formă de copoi auriu, pe care Sarah a insistat s-o numim Biscuit, se rostogolește în calea noastră, dinții ei fiind încleștați pe mâneca ruptă a unui costum și de care mai trage o altă himeră-câine, un husky gri pe nume Praf.

O altă himeră, Gamera, pe care Malcolm a numit-o așa după un monstru dintr-un film vechi, se avântă după celelalte animale, dar are probleme cu păstrarea formei sale de broască țestoasă. Celelalte două noi himere — un vultur pe care l-am numit Regal și un raton sfrijit, Bandit — privesc jocul de pe una dintre benzile transportoare nefuncționale.

Este o încântare să le vezi jucându-se. Himerele nu erau în cea mai bună formă atunci când Adam le-a eliberat din laboratorul experimental al mogadorienilor, iar ele încă nu s-au vindecat complet de când le-a adus din Chicago. Merge încet, dar am reușit să folosesc Moștenirea mea de vindecare pentru a le vindeca. Era ceva în interiorul lor, ceva mogadorian, ceva care, din câte am simțit, se împotrivea puterilor mele. Chestia aia a făcut chiar ca Lumenul meu să se aprindă pentru scurt timp, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci când mi-am folosit abilitatea de vindecare. În cele din urmă, indiferent ce or fi băgat mogii în ele, Moștenirea mea a reușit s-o scoată.

De fapt, până în acea noapte, nu îmi mai folosisem Moștenirea de vindecare pe o himeră. Din fericire, a funcționat, pentru că una dintre himere era în stare chiar mai critică decât toate celelalte.

— L-ai văzut BK? îl întreb pe Sam, uitându-mă prin cameră după el. Pe BK l-am găsit pe acoperișul clădirii John Hancock Center, tocat de focurile blasterelor mogadorienilor și abia dacă mai era în viață. Mi-am folosit Moștenirea de vindecare pe el, rugându-mă să funcționeze. Chiar dacă acum e mai bine, încă mai stau cu ochii pe el, probabil pentru că destinele multora dintre prietenii mei sunt încă necunoscute.

— Acolo, îmi răspunde Sam, arătându-mi.

La un capăt al camerei, lângă un perete acoperit cu graffiti, sunt trei coșuri de rufe de dimensiuni industriale pline cu grămezi de pantaloni kaki. Pe unul dintre aceste coșuri se odihnește Bernie Kosar, bufoneriile lui Biscuit și Praf părând să-l obosească. În ciuda vindecării mele, BK este încă slăbit de la lupta din Chicago — și, de asemenea, îi lipsește o bucată zimțată de la una dintre urechi —, dar cu telepatia mea pentru animale pot să simt un fel de mulțumire venind dinspre el când veghează asupra celorlalte himere. Atunci când ne vede intrând, își mișcă vesel coada care ridică nori de praf din grămada de haine vechi.

Sam îl pune jos pe Stanley, iar motanul se prăvălește peste grămada de haine alături de BK, așezându-se în ceea ce bănuiesc eu că este poziția de pază a himerei.

— Nu am crezut niciodată că voi avea propria mea himeră, spune Sam, cu atât mai puțin șase.

— Nici eu n-am crezut că voi lucra cu unul dintre ei, îi răspund eu, privirea mea fixându-se pe Adam.

În centrul podelei fabricii, scaune de metal sunt înșurubate în podea. Tatăl lui Sam și Adam instalează echipamentul achiziționat din vânzarea unei pietre lorice. Pentru că în fabrica asta veche nu există curent electric, au trebuit să cumpere niște mici generatoare alimentate cu baterii pentru cele trei laptop-uri și hotspot-ul mobil. Mă uit la Adam care montează bateria la unul dintre laptop-uri — piele palidă ca de mort, înalt și deșirat, păr negru, iar caracteristicile unghiulare ale feței îl fac să pară destul de uman față de restul mogadorienilor obișnuiți — și îmi amintesc, din nou, că e de partea noastră. Sam și Malcolm par să aibă încredere în el; în plus, are și el o Moștenire, puterea de a crea unde de șoc, pe care a moștenit-o de la Unu. Dacă nu l-aș fi văzut cu proprii mei ochi folosind Moștenirea, nu aș fi crezut că e posibil. O parte din mine vrea să creadă, poate chiar are nevoie să creadă, că un mog nu ar putea doar să fure o Moștenire, ci și că ar putea să fie demn de ea, s-o merite. Asta s-a întâmplat cu un anumit motiv.

— Uită-te la asta, spune Sam încet când ne îndreptăm spre ceilalți. Oameni, lorici, mogi... ne-am adunat în prima reuniune a Națiunilor Unite Intergalactice. Este ceva istoric.

Pufnesc pe nas nemulțumit și trec peste laptop-ul pe care Adam tocmai l-a conectat. Îmi aruncă o privire și cred că și-a dat seama de ceva — poate că nu îmi ascund destul de bine sentimentele conflictuale — pentru că își lasă privirea în jos și se dă din drumul meu făcându-mi loc și trecând la următorul laptop. Își ține ochii fixați pe ecran, tastând rapid.

— Cum merge? întreb.

— Avem cea mai mare parte a echipamentului de care avem nevoie, îmi răspunde Malcolm despachetând un router wireless. Chiar și cu barba mare, neîngrijită, Malcolm arată mai sănătos decât a fost atunci când l-am întâlnit prima dată. S-a întâmplat ceva?

— Nimic, îi spun, dând din cap. Ar fi un miracol dacă Garzii din Florida ar putea să dea de noi.

Și Ella... Tot sper că vocea ei va răsuna în capul meu și îmi va spune unde au dus-o, dar ea nu a luat contact cu mine.

— Vom afla unde sunt ceilalți după ce vom cupla tableta, spune Sarah.

— Cu echipamentul pe care l-am cumpărat, cred că putem intra în rețeaua telefonică a clădirii John Hancock, sugerează Malcolm. În acest fel, dacă încearcă un apel de pe drum, îl putem intercepta.

— Bună idee, îi răspund, conectând tableta localizatoare la laptop și așteptând să pornească.

Malcolm își împinge ochelarii pe nas și își drege glasul.

— A fost ideea lui Adam, de fapt.

— Oh, îi răspund eu, păstrându-mi vocea neutră.

— Este o idee bună, accentuează Sarah. Se așază lângă Malcolm și începe să lucreze la al treilea laptop, sugerându-mi că ar fi trebuit să-i adresez lui Adam câteva cuvinte frumoase. Și pentru că nu o fac, o tăcere ciudată se așterne asupra grupului. De când am plecat din Chicago, au mai fost multe astfel de momente.

Înainte ca totul să devină prea ciudat, tableta pornește. Sam se apleacă peste umărul meu.

— Sunt încă în Florida, spune el.

Pe tabletă, pulsând pe Coasta de Est, un punct solitar mă indică pe mine și apoi, la multe mile spre sud, sunt cele patru puncte care reprezintă Garzii supraviețuitori. Trei dintre puncte sunt adunate împreună, aproape că se suprapun într-un punct strălucitor, în timp ce un al patrulea este la o oarecare distanță scurtă. Imediat, în mintea mea încep să apară scenarii despre acel punct izolat. Oare unul dintre prietenii noștri să fi fost capturat? Au fost nevoiți să se separe după ce au fost atacați? Oare punctul acela izolat este Cinci? Asta dovedește că este un trădător, ca în viziunea mea?

Mă enervează al cincilea punct de pe tabletă care, literalmente, este la un ocean departe de ceilalți. Punctul acesta plutește deasupra Pacificului, strălucind puțin mai slab decât restul.

— Asta trebuie să fie Ella, zic eu, încruntându-mă. Dar cum…

Înainte de a putea termina întrebarea, punctul Ellei tremură și dispare. O secundă mai târziu, înainte de a apuca măcar să-mi exprim îngrijorarea, *Ella* clipește din nou, acum situându-se deasupra Australiei.

— Ce dracu'? întreabă Sam, uitându-se peste umărul meu.

— Se mișcă foarte repede. Poate că au transportat-o undeva, îmi dau eu cu părerea.

Punctul dispare iar, apoi apare din nou într-un punct imposibil de deasupra Antarcticii, aproape de marginea ecranului tabletei. Pentru următoarele câteva secunde, punctul ei tremură când pe hartă, când în afara ei. Din frustrare, lovesc tableta cu palma.

— Nu știu cum, dar ne bruiază semnalul. Așa, nu vom avea nicio șansă s-o găsim.

Sam artă către punctele grupate în Florida.

— Dacă voiau s-o rănească pe Ella, nu ar fi făcut-o deja?

— Setrákus Ra o vrea, spune Sarah, uitându-se la mine.

Le-am spus totul despre scena pe care am văzut-o în coșmarul despre Washington D.C. și despre Ella care va guverna alături de Setrákus Ra. Oricăruia dintre noi îi este greu să creadă asta, dar cel puțin ne oferă un avantaj. Noi știm ce vrea Setrákus Ra.

— Nu-mi place să o las acolo, spun eu încruntat. Dar nu cred că îi va face vreun rău. Nu încă, oricum.

— Cel puțin știm unde sunt ceilalți, insistă Sam. Trebuie să ajungem la ei, înainte ca altcineva...

— Sam are dreptate, decid eu, condus de sentimentul că unul dintre acele puncte ar putea dispărea în orice moment. Ar putea avea nevoie de ajutorul nostru.

— Cred că ar fi o greșeală, spune Adam. Vocea lui este destul de normală, dar încă are suficientă asprime de mog, încât să mă facă să strâng pumnii din reflex. Nu sunt obișnuit să am pe unul de-al lor pe lângă mine.

Mă întorc și mă holbez la el.

— Ce ai spus?

— Că este o greșeală, repetă el. Ești previzibil, John. Este o mișcare reacționară. Acesta este motivul pentru care semenii mei te prind mereu.

Simt cum maxilarul meu se mișcă, încercând să dea un răspuns, dar, mai ales, vreau doar să-i trag un pumn în față.

Sunt pe cale să fac un pas înainte când Sam pune mâna pe umărul meu.

— Ușurel, spune Sam încet.

— Vrei să stau aici și să nu fac nimic? îl întreb pe Adam, încercând să-mi păstrez calmul. Știu că ar trebui să-l ascult, dar toată această situație mă face să mă simt încolțit. Și acum trebuie să primesc sfaturi de la un tip a cărui specie m-a vânat toată viața?

— Bineînțeles că nu, răspunde Adam, uitându-se la mine cu acei ochi mogadorieni de culoarea cărbunelui.

— Atunci ce? Dă-mi un motiv bun pentru care nu ar trebui să mă duc în Florida.

— O să-ți dau două, vine răspunsul lui Adam. În primul rând, dacă ceilalți Garzi sunt în pericol sau capturați după cum bănuiești, atunci supraviețuirea lor a continuat pentru a te ispiti pe tine. Ei sunt folosiți doar ca momeală.

— Vrei să spui că ar putea fi o capcană? am răspuns printre dinți.

— În cazul în care sunt capturați, atunci, da, este o capcană. Pe de altă parte, dacă sunt în libertate, la ce va folosi intervenția ta eroică? Nu sunt foarte bine pregătiți și perfect capabili să scape și singuri din necazuri?

Ce pot să răspund la întrebarea asta? Nu? Șase și Nouă, cei mai buni bătăuși pe care îi știu eu, nu sunt capabili să evadeze din Florida și să ne ia urma? Dar dacă așteaptă să venim noi la ei? Dau din cap, încă mai simt că vreau să-l sugrum pe Adam.

— Și ce ar trebui să facem între timp? îl întreb. Să stăm și să-i așteptăm?

— Nu putem face asta, intervine și Sam în discuție. Nu putem să-i abandonăm. Nu au cum să ne găsească.

Adam întoarce laptop-ul ca să văd ecranul.

— După răpirea Ellei și uciderea Gardelui din Florida, semenii mei vor crede că v-au pus din nou pe fugă. Ei nu se vor aștepta la un contraatac.

Pe laptop, Adam și-a descărcat imagini din satelit cu un loc de la periferia unui oraș. Arată ca o proprietate de bogătași. Când mă uit un pic mai bine, observ un număr paranoic de mare de camere de securitate montate pe zidul de piatră impozant, înalt, care înconjoară întreaga proprietate.

— Aceasta este Ashwood Estates, chiar în afara Washingtonului, continuă Adam. Este reședința mogadorienilor de rang înalt, cărora li s-a dat America de Nord. Cu baza din Plum Island distrusă și cu himerele recuperate, cred că ar trebui să ne concentrăm atacul aici.

— Cum rămâne cu baza din Virginia de Vest, cea din munți? întreb.

Adam dă din cap.

— Aceea este doar o bază militară ascunsă, astfel încât forțele poporului meu să se poată aduna acolo. Ne-ar lua prea mult timp s-o cucerim. Și, oricum, puterea reală, mogadorienii neaoși, liderii — au reședința în Ashwood.

Malcolm își drege puțin glasul din gât.

— Am încercat să le retransmit tot ce mi-ai spus despre neaoși, Adam. Dar poate că ar fi mai bine dacă le-ai explica tu?

Adam se uită la noi temător.

— Nu știu de unde să încep.

— Poți să sări peste discursul despre reproducerea și înmulțirea mogadorienilor, spune Sam, iar eu îmi înăbuși un zâmbet.

— Te referi la linia genealogică, nu? îi zic eu direct.

— Da. Neaoșii sunt descendenți puri. Mogadorieni născuți din părinți mogadorieni. Ca mine, spune Adam, cu umerii puțin lăsați. Statutul său de neaoș nu este un motiv de mândrie pentru el. Ceilalți, cei cultivați genetic, sunt soldații cu care te-ai luptat cel mai des. Ei nu se nasc, dar sunt crescuți datorită științei lui Setrákus Ra.

— De aceea se dezintegrează? întreabă Sarah. Pentru că nu sunt ca mogii adevărați?

— Sunt crescuți pentru luptă, nu pentru a fi îngropați, îi răspunde Adam.

— Nu prea sună a viață pe care să ți-o dorești, spun eu. Pentru asta vă închinați voi, mogii, în fața lui Setrákus Ra?

— După istoriile care sunt scrise în Marea Carte, poporul nostru era pe moarte, înainte să apară la noi așa-numitul Lider Iubit. Neaoșii și cercetările genetice ale lui Setrákus Ra au salvat specia noastră.

Adam face o pauză, schițând un zâmbet în timp ce se gândește la asta.

— Desigur, Setrákus Ra a fost cel care a scris Marea Carte, așa că cine știe.

— Fascinant, spune Malcolm.

— Da, cu siguranță am aflat despre mogadorieni mai multe decât am vrut vreodată să știu, spun eu, întorcându-mă înapoi la laptop. Dacă acest loc este plin de mogi de rang înalt, nu cumva este și bine păzit?

— Vor fi paznici, da, dar nu suficienți pentru a face vreo diferență, răspunde el. Trebuie să înțelegeți, semenii mei se simt în siguranță acolo. Ei sunt obișnuiți să fie vânătorii, nu vânatul.

— Și ce? continui eu. Omorâm câțiva mogi neaoși și gata? Care-i diferența?

— Orice pierderi în conducerea neaoșilor vor avea un impact amplu asupra operațiunilor mogadorienilor. Neaoșii nu sunt deosebit de buni la a se conduce pe ei înșiși. Adam pune degetul peste peluzele impecabil întreținute ale reședinței din Ashwood Estates. În plus, există tuneluri sub aceste case.

Malcolm trece pe partea noastră a mesei, încrucișându-și brațele și se uită la imagini.

— Am crezut că ai distrus acele tuneluri, Adam.

— Le-am deteriorat, da, răspunde Adam. Dar ele se întind mult dincolo de camerele în care am stat noi. Nici eu nu sunt în totalitate sigur de ceea ce am putea găsi acolo jos.

Sam se uită la Adam, apoi la tatăl său.

— Deci acolo...?

— Acolo m-au ținut, îi răspunde Malcolm. Acolo mi-au luat amintirile. De acolo m-a salvat Adam.

— S-ar putea să găsim o cale de a-ți reda amintirile, spune Adam, părând dornic să-l ajute pe Malcolm. Să sperăm că echipamentul de acolo nu a fost prea grav avariat.

Ceea ce spune Adam are sens, dar eu tot nu pot să-l accept alături de noi. Mi-am petrecut întreaga viață fugind și ascunzându-mă de mogadorieni, luptând împotriva lor, ucigându-i. Mi-au luat totul. Iar

acum, iată-mă făcând planuri de luptă alături de unul dintre ei. Pur și simplu nu mă simt bine. Ca să nu mai spun că vorbim despre un atac direct asupra unui campus mogadorian, fără să am niciun Garde ca backup.

În replică, Praf vine și se tolănește la picioarele lui Adam. El se apleacă absent și îl mângâie în spatele urechilor.

Dacă animalele au încredere în el, asta nu înseamnă că ar trebui să am și eu?

— Indiferent ce vom găsi în tuneluri, continuă Adam, probabil știind că nu am încredere în el, sunt sigur că ne va oferi informații valoroase despre planurile lor. Odată intrați în sistemele mogadorienilor, vom ști sigur dacă prietenii tăi sunt capturați sau urmăriți.

— Ce se întâmplă dacă unul dintre ei moare în timp ce noi suntem în această misiune? întreabă Sam cu vocea gâtuită la acest gând. Dacă vor muri pentru că nu i-am salvat când am avut ocazia?

Adam face o pauză, gândindu-se la asta.

— Știu că vă este greu, spune el, uitându-se când la mine, când la Sam. Recunosc, este un risc calculat.

— "Un risc calculat", repet eu. Îți dai seama că vorbești despre prietenii noștri?

— Da, răspunde Adam. Și încerc să vă ajut să-i păstrați în viață.

În mod logic, știu că Adam încearcă să ajute. Dar sunt stresat și am ajuns să nu am încredere în cei ca el. Înainte să-mi dau seama ce fac, fac un pas spre el și îi pun un deget în piept.

— Ar fi bine să merite efortul, îi spun. Iar dacă se întâmplă ceva în Florida...

— O să-mi asum responsabilitatea, răspunde el. Va depinde doar de mine. Dacă mă înșel, John, poți să mă faci praf.

— Dacă te înșeli, probabil că nu eu va trebui să te fac praf, îi spun, uitându-mă în ochii lui. Adam nu își ferește privirea.

Sarah fluieră tare cu două degete, atrăgând atenția tuturor.

— Dacă renunțați puțin la comportamentul acesta de cocoși, cred că ar trebui să aruncați o privire la asta.

Plec de lângă Adam, propunându-mi să mă calmez și mă uit peste umărul lui Sarah la site-ul pe care l-a accesat.

— Căutam știri despre Chicago și a apărut asta, explică ea.

Este un site cu un aspect destul de șmecher, cu excepția titlurilor și a GIF-urilor aglomerate pe laterale. Știrile listate la “Cele mai populare”, toate link-urile au o culoare verde-neon, care se vrea a fi o culoare extraterestră, includ: ”MOGADORIENII SUBMINEAZĂ GUVERNUL” și “PROTECTORII LORICI AI PĂMÂNTULUI ACȚIONEAZĂ DIN UMBRĂ”. Pagina deschisă de Sarah are o imagine în care arde John Hancock Center și titlul: MOGII ATACĂ ÎN CHICAGO: ACEASTA ESTE ORA ZERO?

Site-ul se numește *Ei sunt printre noi*.

— Oh, Doamne, geme Sam, venind lângă computerul lui Sarah. Iar porcăriile astea?

— Ce-i asta? o întreb pe Sarah, uitându-mă cruciș la povestea de pe ecran.

— Tipi ăștia obișnuiau să fie discreți, negru și alb, în stilul old-school, spune Sam. Acum sunt pe internet? Nu-mi dau seama dacă asta le face bine sau rău.

— Mogii i-au ucis, subliniez eu. Cum a fost posibil să apară asta?

— Cred că a apărut un nou editor, spune Sarah. Ia fiți atenți la asta.

Sarah dă clic pe Arhiva, mergând la prima știre postată inițial pe site. Titlul postării este LICEUL PARADISE ATACAT DE EXTRATEREŞTRI INVADATORI. Mai jos, într-o poză făcută cu telefonul mobil, se vede terenul de fotbal distrus al liceului. Am derulat repede articolul. Nivelul de detalii este uluitor. Este ca și cum cel care a scris articolul a fost acolo cu noi.

— Cine e JollyRoger182? întreb eu, uitându-mă la numele celui care a făcut postarea.

Sarah se uită la mine cu un zâmbet ciudat, amestecat cu mândrie.

— O să mă crezi nebună, spune ea.

— Și, oricum, ce-i aia “Jolly Roger”? întreabă Sam, gândind cu voce tare. Steagul pirat?

— Da, răspunde Sarah, dând din cap. La fel ca “Piratul din Liceul Paradise”… al cărui vechi fundaș se întâmplă să fie una dintre singurele persoane din afara grupului nostru care știe ce s-a întâmplat atunci la liceu.

Mă uit la Sarah cu uimire.

— Nu se poate.

— Ba se poate, răspunde ea. Cred că JollyRoger182 este Mark James.

Capitolul 3 (John)

— "Se crede că mogadorienii, împreună cu acoliții lor din cercurile corupte ale Securității Naționale, au dus o luptă prelungită în New Mexico împotriva eroicilor Garzi", citește Sam cu voce tare. "Sursele mele cred că mogadorienii au fost forțați să se retragă după ce liderul lor a fost rănit. Ascunzătoarea Garzilor rămâne necunoscută."

— Are dreptate, spune Malcolm, întorcându-se spre mine. Dar unde are informațiile?

— N-am nicio idee, îi răspund. După ce am plecat din Paradise, nu am mai păstrat legătura.

Mă aplec peste umărul lui Sam ca să văd știrea următoare. Sunt uimit de cantitatea de informații ale lui Mark James — sau cine o fi el — postate pe *Ei sunt printre noi*. Sunt multe detalii despre lupta noastră de la Baza Dulce, câteva speculații despre atacul din Chicago, articole înfricoșătoare despre cum arată mogii și de ce sunt capabili, plus câteva postări despre loricii care au venit în sprijinul omenirii.

Mai sunt, de asemenea, articole despre subiecte de care nu am auzit niciodată, dar și unele cu privire la unii membri ai guvernului SUA care sunt în cârdășie cu mogadorienii.

Sam dă clic pe o știre în care Mark îl acuză pe Secretarul Ministerului Apărării, un om pe nume Bud Sanderson, că își folosește influența politică pentru a deschide calea pentru o invazie mogadoriană. Un alt clic afișează un al doilea articol despre Sanderson, unul cu titlu de tabloid: CORUPTUL SECRETAR AL MINISTERULUI APĂRĂRII UTILIZEAZĂ TRATAMENTE GENETICE MOGADORIENE. Știrea este legată de o imagine a lui Sanderson de acum cinci ani, juxtapusă cu una recentă. În prima imagine, Sanderson arată ca un om la șaptezeci de ani, tras la față — ridat de vârstă, cu bărbie dublă și burtos. În a doua imagine, tipul și-a pierdut din greutate și are o strălucire sănătoasă și un cap plin de păr argintiu. Parcă ar fi călătorit în timp. De fapt, pun pariu, cei mai mulți oameni ar crede că imaginea este trucată sau că este o fotografie de-a lui Sanderson de acum douăzeci de ani, cu o ștampilă a timpului falsă. Dar dacă ne luăm după spusele lui Marc, ceva s-a schimbat la aspectul Secretarului Apărării — ceva mai mult decât dieta și exercițiile fizice, sau chiar decât chirurgia plastică.

Sam dă din cap nedumerit.

— De unde știe Mark toate astea? Adică, Sarah, tu ai ieșit cu el. Ăsta știe măcar să citească?

— Da, Sam, răspunde Sarah, dându-și ochii peste cap. Mark știe să citească.

— Dar nu a avut niciodată, ăăă…, înclinații spre jurnalism, nu? Chestiile astea sunt ca de pe WikiLeaks.

— Oamenii tind să se schimbe atunci când află că extratereștrii există cu adevărat, răspunde Sarah. Mie mi se pare că a încercat să ne ajute.

— Nu știm sigur dacă este Mark, spun eu, încruntându-mă.

Arunc o privire către Adam. A fost tăcut de când am început să cercetăm site-ul *Ei sunt printre noi*, ascultându-ne grijuliu cu o mână în bărbie.

— Ar putea fi o capcană? îl întreb, gândindu-mă că cel mai bine este să mă consult cu expertul.

— Desigur, spune el fără ezitare. Deși, dacă este o capcană, este una elaborată. Dar, chiar și de dragul unei capcane întinsă pentru tine, mi se pare greu de crezut că Setrákus Ra ar admite că a fost alungat din Baza Dulce.

— Este adevărat? întreabă Malcolm. Ceea ce a scris despre Secretarul Apărării?

— Nu știu, răspunde Adam. Ar putea fi.

— O să-i trimit un e-mail, anunță Sarah, deschizând o nouă filă în browser.

— Stai puțin, spune repede Adam, un pic mai politicos decât atunci când am venit eu cu ideea de a încerca salvarea celorlalți. Dacă această persoană, Mark, chiar are acces la toate aceste informații secrete...

Sam chicotește.

—...sunt sigur că semenii mei îi monitorizează comunicațiile, conchide Adam, ridicând o sprânceană la Sam. Se întoarce înapoi către Sarah. Cu siguranță îi monitorizează e-mail-urile.

Sarah ridică încet mâinile de pe tastatură.

— Nu poți face nimic în legătură cu asta?

— Știu cum funcționează sistemele lor de urmărire cibernetică. A fost ceva la care... am excelat în timpul antrenamentului. Aș putea scrie un cod criptat, care să redirecționeze adresa noastră IP prin servere din diferite orașe.

Adam se întoarce spre mine, parcă cerându-mi permisiunea.

— Ne-ar putea detecta, în cele din urmă. În acest caz, ar trebui să părăsim acest loc în douăzeci și patru de ore.

— Fă-o, îi spun. Mai bine să ne mișcăm, decât să nu facem nimic.

Adam începe imediat să tasteze comenzi pe laptop-ul său. Sam își freacă mâinile și se sprijină pe umărul lui Adam.

— Ar trebui să îi redirecționezi în cât mai multe locuri posibile. Fă-i să creadă că Sarah este în Rusia sau ceva de genul ăsta.

Adam zâmbește.

— Consideră ca și făcut.

A fost nevoie de aproximativ douăzeci de minute ca Adam să scrie un cod care să redirecționeze adresa noastră de IP printr-o duzină de locații îndepărtate. Cred că sistemul informatic elaborat de Henri era setat să funcționeze întotdeauna și era chiar mai complicat decât cel construit de Sandor în Chicago. Îmi imaginez sute de mogadorieni, ca Adam, aplecați asupra tastaturilor, urmărindu-ne. Nu m-am îndoit niciodată că, în paranoia lor, acțiunile cêpanilor noștri erau justificate, dar văzându-l pe Adam cum lucrează, în cele din urmă îmi dau seama cât de necesare erau.

— Uau, exclamă Sarah când, într-un final, reușește să-și deschidă e-mail-ul. Lista de mail-uri necitite este formată în întregime din mesaje de la Mark James. Da, el este.

— Sau mogii i-au spart adresa de e-mail, sugerează Sam.

— Dubios, răspunde Adam. E lucrarea semenilor mei, asta e sigur, dar chestia asta pare un fel de... sens giratoriu.

Arunc o privire peste mail-uri — o mulțime de puncte de exclamare și litere majuscule. În urmă cu câteva luni, ideea că Mark James o spam-ează[1] pe prietena mea ar fi ajuns să mă enerveze, dar acum, se pare ca rivalitatea noastră a fost ceva ce parcă s-a întâmplat cu altcineva, pare a fi fost ceva dintr-o altă viață.

— Când a fost ultima dată când ai verificat asta? o întreb.

— Săptămâni în urmă? Nu-mi amintesc exact. N-am prea avut timp.

Ea deschide cel mai recent mesaj de la Mark și noi toți ne aplecăm pentru a examina conținutul.

Sarah…

Nu știu de ce îți tot trimit aceste e-mail-uri. O parte din mine speră că le poți citiți, folosindu-le pentru a-i ajuta pe lorici, dar nu poți să-mi răspunzi din motive de siguranță. Pe de altă parte, mă îngrijorează faptul că nu mai ești acolo, că ai plecat. Refuz să cred asta, dar...

Am nevoie de vești de la tine.

Am crezut că ți-am dat de urmă în New Mexico. Tot ce am găsit acolo a fost o bază militară părăsită. Arăta ca după o mare bătălie. Mult mai mare și mai nasoală decât ceea ce s-a întâmplat în Paradise. Sper că ați scăpat cu

---

[1] Spam — mesaje nedorite (N. Tr.)

bine. Pe toți dracii, sper că nu sunt singurul care a mai rămas să lupte împotriva acestor dobitoci. Ar fi o mare porcărie.

Un prieten de-al meu mi-a pregătit o ascunzătoare, o casă sigură pentru mine. Nu este pe hartă.. Un loc de unde putem lucra să-i dăm în vileag pe ciudații ăștia palizi. Dacă poți să iei legătura cu mine, voi găsi o cale să-ți trimit coordonatele. Suntem băgați în ceva mare. Ceva internațional. Nici nu știu ce trebuie să facem.

Dacă reușești să citești asta, dacă mai ești în contact cu John, acum ar fi un moment foarte bun să vă faceți apariția. Am nevoie de ajutorul vostru.
— Marck

Sarah se întoarce spre mine, ochii ei larg deschiși exprimând o pasiune subită, pe chipul ei citindu-se hotărârea — am mai văzut privirea asta, o știu bine. Este privirea care mă avertizează că vrea să facă ceva periculos.

Fără să fie nevoie să-mi spună ceva, știu deja că Sarah vrea să-l găsească pe Mark James.

Ceasul laptop-ului arată ora 07:45. Avem cincisprezece minute până când autobuzul pleacă spre Alabama.

Mai am cincisprezece minute de stat cu Sarah Hart.

Cincisprezece minute, atât ia luat lui Adam să cripteze e-mail-ul lui Sarah împotriva oricăror hackeri mogadorieni. Ea ia transmis o informare scurtă și rapidă lui Mark, care i-a răspuns aproape instantaneu cu o adresă a unui restaurant din Huntsville. El ia mai spus lui Sarah că va monitoriza locul pentru următoarele câteva zile și, în cazul în care ea este într-adevăr Sarah Hart, o va lua de acolo și o va duce la ascunzătoarea lui secretă. *În sfârșit, Mark a început să fie prevăzător*, mi-am spus. Asta îmi dă încredere că Sarah va fi în siguranță. După această scurtă comunicare, Adam a șters imediat ambele conturi de e-mail de pe internet.

Și iată că ajuns.

Am parcat în fața stației de autobuz din centrul orașului Baltimore, locul este plin de viață și activitate chiar și la apusul soarelui. Eu sunt la volan, Sarah stă în dreapta mea, pe scaunul pasagerului. Stăm parcați pe dreapta, ca doi adolescenți care stau într-o mașină de rahat și sunt pe cale să-și ia la revedere.

— Tot aștept partea în care încerci să-mi spui să nu mă duc, zice Sarah, zâmbetul ei fiind un pic trist. Îmi vei spune că e prea periculos, fiecare dintre noi va veni cu argumente, tu vei pierde, iar eu voi sfârși prin a pleca oricum.

— E periculos, îi răspund, întorcându-mă în așa fel încât să pot sta cu fața spre Sarah. Și nu vreau să te duci acolo.

— Așa mai merge.

Îmi ia mâna și își împletricește degetele cu ale mele. Cu cealaltă mână, îmi trec degetele prin părul ei până pe partea din spate a gâtului. O trag puțin mai aproape.

— Dar nu e mai periculos decât să stai aici cu mine, închei eu.

— Acesta este protectivul John pe care îl știu și dragostea sa, răspunde ea.

— Nu sunt…, am început să protestez, dar mă opresc când văd zâmbetul ei larg.

— Despărțirea asta nu este ușoară, nu-i așa?

— Ba de loc, îi răspund, dând din cap

Cădem într-o tăcere adâncă, ținându-ne strâns unul pe celălalt și uitându-ne cum trec minutele care clipesc pe ceasul de la bord.

În vechea fabrică de textile nu a fost nevoie să discutăm prea mult despre plecarea lui Sarah în căutarea lui Mark James. Toată lumea părea să fie de acord că acesta era cel mai bun lucru de făcut. Dacă

Mark chiar a reușit să pună mâna pe informații cruciale despre mogadorieni și dacă își riscă viața pentru a ne ajuta, atunci va trebui să îi întoarcem favoarea. Dar ceilalți Garzi încă lipsesc. Iar planul lui Adam de a lovi cetatea mogadoriană din Washington D.C. părea a fi un plan din ce în ce mai inteligent, o lovitură necesară pentru a aduna informații și a le arăta nenorociților că încă luptăm. Pentru noi, găsirea lui Mark înseamnă multe speranțe și resurse.

Sarah a făcut-o să fie ușor, oferindu-se voluntar.

Desigur, trimiterea ei singură într-o misiune potențial periculoasă, care îl implică pe fostul ei iubit, nu este tocmai ideea mea preferată. Dar nu pot scăpa de sentimentul că viitorul sumbru pe care l-am văzut în visul Ellei vine peste noi. Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obține. Dacă există chiar și cea mai mică posibilitate ca trimiterea lui Sarah în Alabama să ne ajute să câștigăm acest război, este o șansă de care să profităm, iar sentimentele mele egoiste să se ducă naibii.

Și, oricum, ea nu va fi complet singură în această excursie.

Pe bancheta din spate, Bernie Kosar stă cu labele lipite pe fereastra închisă, dând din coadă cu furie în timp ce se uită la toți oamenii care intră și ies din stația de autobuz. Vechiul meu prieten a fost destul de distrus după bătălia din Chicago, dar o parte din energia lui s-a întors când am pornit din nou la drum. Cu ceva vreme în urmă, în Paradise, el a fost protectorul meu. Acum, va face același lucru pentru Sarah.

— În acest moment, nu vreau să te gândești la mine ca la iubita ta, îmi spune Sarah din senin.

Mă dau un pic înapoi și mă uit cruciș la ea.

— Asta chiar că îmi va fi foarte greu.

— Vreau să te gândești la mine ca un soldat, insistă ea. Un soldat în acest război, care face ceea ce trebuie făcut. Nu știu exact ce voi găsi în acolo, în sud, dar am acest sentiment ciudat că voi putea să vă ajut mai bine de acolo. Cel puțin, atunci când vor începe luptele, nu voi mai fi lângă tine ca să te încetinesc.

— Nu mă încetinești, insist eu, dar Sarah respinge această obiecție.

— E în regulă, John. Vreau să fiu cu tine. Vreau să văd că ești bine, vreau să te văd câștigând. Dar nu fiecare soldat poate fi în linia întâi, știi? Unii luptă mai bine atunci când sunt departe de acțiune.

— Sarah…

— Mi-am luat telefonul mobil, continuă ea, arătând spre rucsacul de la picioarele ei în care și-a împachetat câte ceva în grabă. În bagajul ei are un telefon mobil de unică folosință, pe care l-a cumpărat Malcolm, câteva haine de schimb și un pistol. Voi verifica telefonul la fiecare opt ore. Dar, dacă nu o fac, trebuie să continui lupta.

Am înțeles ce încearcă să facă. Sarah nu vrea să mă grăbesc să vin după ea în Alabama dacă nu răspunde la unul dintre apeluri. Vrea să rămân cu mintea la planul de luptă. Poate că și ea simte asta — că ne apropiem de sfârșitul acestei lupte…, sau de un punct fără întoarcere.

Sarah se uită în ochii mei.

— Treaba asta este mai mare decât credem noi, John.

— Mai mare decât credem noi, repet, știind că e adevărul împotriva căruia luptăm. Nu vreau să o pierd și nu vreau să-mi iau rămas-bun. Dar trebuie.

Mă uit la mâinile noastre strâns legate între ele și îmi amintesc cât de simplu a fost totul, cel puțin pentru o vreme, atunci când m-am mutat în Paradise.

— Știi, prima dată când mi-a apărut Telekinezia a fost în timpul Zilei Recunoștinței, la tine acasă.

— Nu mi-ai spus asta, răspunde Sarah ridicând o sprânceană, iar eu habar nu am de ce am de am devenit sentimentală. Te-a inspirat ceea ce gătise mama?

Chicotesc la gluma ei.

— Nu știu. Poate. A fost în noaptea în care Henri s-a întâlnit cu originalii care au creat *Ei sunt printre noi* și cu mogadorienii care se foloseau de ei. După aceea, el a vrut să plecăm din Paradise, iar eu am refuzat. De fapt, nu doar că l-am refuzat, mi-am folosit Telekinezia și l-am fixat pe tavan.

— Așa ești tu, spune Sarah clătinând din cap și zâmbind. Încăpățânat.

— I-am spus că nu mai vreau să mai trăiesc pe fugă. Nu după Paradise... Și tu.

— Oh, John... spune Sarah lipindu-și fruntea de pieptul meu.

— Credeam că războiul acesta nu va fi atât de îngrozitor dacă te am alături de mine, îi spun, ridicându-i ușor bărbia. Dar acum, după tot ce s-a întâmplat, după tot ce am văzut — îmi dau seama că lupt pentru viitor. Pentru viitorul nostru.

Ceasul de bord apare imposibil de mare în colțul ochiului. Au mai rămas doar cinci minute. Mă concentrez pe Sarah, dorindu-mi să fi avut o Moștenire cu care să fi putut îngheța timpul, sau să stochez acest moment. Lacrimile curg pe obrajii lui Sarah și i le șterg cu degetul mare. Ea își pune mâna peste a mea, strângând cu putere, parcă făcându-și curaj. Respiră adânc, abținându-se să nu plângă mai tare.

— Trebuie să plec, John.

— Am încredere în tine, îi șoptesc repede. Nu mă refer doar la a-l găsi pe Mark. Dacă lucrurile se înrăutățesc, am încredere în tine că vei rămâne în viață. Am încredere în tine că o să te întorci la mine întreagă.

Sarah mă prinde de cămașă și mă trage spre ea. Simt câteva lacrimi pe obrazul meu. Încerc să nu mă gândesc la nimic — la prietenii mei care lipsesc, la războiul acesta, la faptul că ea pleacă — și vreau doar să trăiesc pentru un timp în sărutul ei. Aș vrea să mă pot întoarce în Paradise cu ea, nu așa cum este situația acum, ci cum a fost în urmă cu câteva luni — plecând pe furiș din dormitorul meu în timp ce Henri era la cumpărături, aruncându-ne priviri pe ascuns în timpul orelor, o viață ușoară, normală. Dar asta s-a terminat. Nu mai suntem copii. Acum suntem luptători — soldați — și trebuie să ne purtăm ca atare.

Sarah se îndepărtează de mine și, dintr-o singură mișcare fluidă, nedorind să mai lungească acest moment dureros, deschide ușa și coboară din dubă. Își pune rucsacul pe umăr și fluieră.

— Hai, Bernie Kosar!

BK sare pe scaunul din față, cu capul înclinat spre mine, de parcă întrebându-se de ce nu ies și eu din dubă. Îl scarpin după urechea teafără și scoate un mic vaiet.

Să ai grijă de ea, îi spun telepatic.

Bernie Kosar își pune ambele labe din față pe piciorul meu și mă linge pe față. Sarah râde.

— Mulți pupici la despărțire! spune ea când BK sare jos din dubă. Sarah îi pune lesa.

— Asta nu este o despărțire, îi spun. Nu chiar.

— Ai dreptate, îmi răspunde Sarah, zâmbetul ei fiind cam șubred, o notă de incertitudine strecurându-se în vocea ei.

— O să ne vedem în curând, John Smith. Ai grijă de tine.

— Ne vedem în curând. Te iubesc, Sarah Hart.

— Și eu te iubesc.

Sarah se întoarce și se duce spre ușile glisante ale stației de autobuz, Bernie Kosar alergând ușor după ea. Se mai uită doar o singură dată spre mine, chiar înainte să dispară prin ușile care se închid. Apoi, dispare — în stația de autobuz și, în cele din urmă, spre o locație secretă din Alabama, căutând o cale de a ne ajuta să câștigăm acest război.

Abia mă abțin să nu fug după ea, așa că strâng volanul până când încheieturile mele se albesc. Se albesc prea mult — Lumenul meu începe să strălucească pe neașteptate. Nu mi-am mai pierdut controlul de când... ei bine, de când eram în Paradise. Respir adânc și mă calmez, uitându-mă în jur și asigurându-mă că nimeni nu a observat. Răsucesc cheia în contact, simt cum duba prinde viață și mă îndepărtez de stația de autobuz.

Îmi este dor de ea. Deja mi-e dor de ea.

Mă întorc în cartierul de la periferia orașului Baltimore, acolo unde Sam, Malcolm și Adam mă așteaptă, planificând atacul nostru. Știu unde mă duc și ce fac, dar eu încă mă simt în derivă. Îmi amintesc scurta încăierare cu Adam, în apartamentul distrus din John Hancock, când aproape că am căzut pe fereastră. Acel sentiment de gol din spatele meu, de atârnat pe margine…, așa mă simt acum.

Dar apoi îmi imaginez mâinile lui Sarah trăgând-mă departe de acel spațiu gol. Îmi imaginez ce va fi atunci când ne vom întâlni din nou, ce va fi când Setrákus Ra va fi învins, iar mogadorienii bătuți se vor întoarce înapoi în vidul rece al spațiului. Îmi imaginez viitorul și zâmbesc încruntat. Există doar un singur mod de a face să se întâmple asta.

E timpul să luptăm.

Capitolul 4 (Șase)

Mergem prin întuneric, pe un drum plin de noroiul ieșit din mlaștină, zgomotul ritmic al adidașilor noștri plini de apă și țârâitul neîncetat al insectelor sunt singurele sunete. Trecem pe lângă un stâlp stingher de iluminat, înclinat și aproape total dezrădăcinat, liniile electrice fiind aplecate de copacii care au crescut prea mult. Este un semn de bun venit în civilizație, după două zile petrecute în mlaștină, aproape nedormiți, făcându-ne invizibili la cel mai mic zgomot, mergând cu greu pe drumul nostru prin noroi.

Cinci a fost cel care ne-a condus prin mlaștină. El știa drumul, desigur. A fost ambuscada lui. Dar nouă nu ne-a fost ușor să găsim calea de ieșire. Oricum nu ne-am fi putut întoarce pe drumul pe care am venit. Mogii ar fi supravegheat drumul, cu siguranță.

La câțiva pași mai încolo, Nouă își plesnește una după ceafă, strivind un țânțar. La auzul zgomotului, Marina se dă puțin înapoi, iar un val de aer rece, Moștenirea dezvoltată în timpul luptei cu Cinci, se simte imediat.

Nu sunt sigură dacă Marina are probleme cu controlul noii sale Moșteniri sau răcește intenționat aerul din jurul nostru. Având în vedere câtă umezeală este în mlaștinile din Florida, cred că nu-i atât de rău să ai cu tine un aparat de aer condiționat portabil.

— Ești bine? o întreb în șoaptă, nedorind ca Nouă să mă audă, știind totuși că asta e imposibil cu auzul lui sporit. De când Opt a fost ucis, ea nu a mai vorbit cu Nouă, iar mie abia dacă mi-a mai adresat câteva cuvinte.

Marina se uită spre mine, dar nu-i văd chipul în întuneric.

— Tu ce crezi, Șase? întreabă ea.

O prind de braț și îi simt pielea rece la atingere.

— Îi vom prinde, îi sun. Nu mă pricep la aceste discursuri de lider — asta o face John — așa că i-o spun direct. O să-i omorâm pe toți. El nu va fi murit în zadar.

— Nu trebuia să moară. Nu trebuia să-l fi lăsat acolo. Acum îl au și Dumnezeu știe ce vor face cu trupul său

— Nu am avut de ales, o contrazic eu, știind că e adevărat. După bătaia pe care ne-a tras-o Cinci, nu ne puteam lupta cu un batalion de mogadorieni care erau susținuți de nava lor.

Marina scutură din cap și cade tăcută.

— Știi, tot timpul mi-am dorit ca Sandor să mă ducă undeva la camping, spune Nouă arătând spre vastitatea mlaștinii și uitându-se la noi peste umăr. Nu mi-a plăcut să trăiesc în rahatul acela de penthouse. Dar, frate, după toată chestia asta…? Mi-e dor de apartamentul ăla.

Nici eu, nici Marina nu-i răspundem. De la lupta noastră cu Cinci, acesta a fost modul în care a știut Nouă să vorbească — glume proaste și seci despre nimic, un optimism ciudat, de parcă nu s-a întâmplat nimic serios. Când nu vorbea, pleca de nebun înaintea noastră, folosindu-și viteza ca să pună o oarecare distanță între noi. Când îl ajungeam din urmă, el prinsese deja un animal, de obicei un șarpe și îl prăjea la un foc mic făcut pe un petic uscat de teren. E ca și cum ar fi vrut să ne prefacem că suntem într-o excursie distractivă. Nu sunt mofturoasă; am mâncat tot ce a prins Nouă. Totuși, Marina nu a făcut-o. Nu cred că o deranja o creatură prăjită a mlaștinii, ci faptul că a fost vânată de Nouă. Cred că e mai golită de energie decât mine și Nouă.

După încă o milă de mers, am observat că drumul devine puțin mai bătătorit și mai ușor de străbătut. În față se pot vedea lumini. Curând, zumzetul neîncetat al insectelor se schimbă cu ceva la fel de enervant. Muzica country.

Nu aș numi acest loc oraș. Sunt sigură că nu apare nici pe cea mai detaliată hartă. Pare a fi mai mult un teren de campare de pe care oamenii au uitat să plece. Sau poate că acesta este doar un loc unde

vânătorii locali se adună ca să scape de soțiile lor, cred, judecând asta după multele camionete parcate pe pietrișul din apropiere.

Există câteva zeci de cabane brute, nefinisate, împrăștiate pe toată această întindere a coastei de la marginea mlaștinii, toate semănând destul de mult cu niște magazii vechi. Practic sunt niște colibe făcute din niște bucăți de placaj bătute în cuie, iar dacă ar sufla vântul puțin mai tare, le-ar putea dărâma. Cred că atunci când construiești ceva la marginea unei mlaștini din Florida, nu ai de ce să depui prea mult efort. De la o colibă la alta, iluminând acest peisaj sumbru, sunt șiruri de lumini ca instalațiile de Crăciun și câteva felinare alimentate cu gaz. Dincolo de colibe, acolo unde terenul solid se pierde înapoi în mlaștină, există o stație de andocare și un ponton șubred de care sunt legate câteva bărci.

Sursa muzicii — centrul acestui oraș, iar singura structură solidă construită aici este "La Trapper", un bar mizerabil cu aspect de vagon, numele fiind afișat cu mândrie de-a lungul acoperișului, scris cu neoane verzi sparte. Un rând de aligatori împăiați sunt aliniați la tejgheaua din lemn a barului, cu fălcile deschise. Din interior, acoperind sunetul muzicii, pot auzi oamenii strigând și mingi de biliard lovindu-se între ele.

— În regulă, spune Nouă, bătând din palme. Locul ăsta e pe gustul meu.

Locul acesta îmi amintește de cele pe care obișnuiam să le frecventez atunci când eram singură și pe fugă, locurile în care localnicii sunt foarte uniți, iar mogadorienii ies în evidență imediat.

Chiar și așa, în timp ce observ un tip uscățiv, de vârstă mijlocie, uitându-se la noi în timp ce fumează stând de pe un scaun-balansoar pe verandă la umbră, mă întreb dacă n-ar trebui să găsim un loc mai sigur pentru noi în care să intrăm.

Nouă, însă, este deja la jumătatea treptelor din lemn care scârțâie, Marina este chiar în spatele lui, așa că merg după ei. Să sperăm că locul ăsta are și un telefon, astfel încât să putem măcar să luăm legătura cu ceilalți în Chicago. Trebuie să verificăm ce fac John și Ella — să sperăm că mai bine, într-un fel, mai ales că acum știm că leacul-minune din Cufărul lui Cinci a fost doar un mare rahat. Trebuie să-i avertizăm pe ceilalți în legătură cu Cinci. Cine știe ce informații le-a mai oferit mogadorienilor.

Când intrăm prin ușile batante ale localului, muzica nu se oprește la fel ca în filme, dar toată lumea de la bar se întoarce să se holbeze la noi, aproape la unison. Locul este înghesuit; un bar, o masă de biliard și niște mobilier vechi. Miroase a sudoare, kerosen și alcool.

— Uau, frate, spune cineva, apoi fluieră tare.

Îmi dau seama repede că eu și Marina suntem singurele femei de aici. La naiba, am putea fi primele femei care au pus piciorul în barul lui Trapper. Bețivii, de la cel mai gras la cel mai slab, toți îmbrăcați în cămăși în carouri descheiate până la jumătate sau pătate de sudoare, unii dintre ei arătându-ne dinții în rânjete, alții netezindu-și bărbile neîngrijite în timp ce ne măsoară de sus până jos.

Un tip într-un tricou heavy-metal rupt și cu gura plină cu tutun de mestecat, se îndepărtează de masa de biliard și se apropie de Marina.

— Cred că asta este noaptea mea norocoasă, începe tipul să spună tărăgănat, pentru că tu, fato...

Restul cuvintelor se pierd, pentru că în momentul în care încearcă să-și pună brațul după umerii ei, Marina îi prinde rapid încheietura mâinii. Aud cum îi pârâie brațul și fulgerător îi îngheață mâna, iar o secundă mai târziu tipul urlă de durere când Marina îi răsucește brațul la spate.

— Nu te apropia de mine, spune ea pe un ton măsurat, suficient de tare încât întregul bar să știe că avertismentul nu este doar pentru tipul al cărui braț e gata să fie zdrobit.

Acum, încăperea este cu adevărat cufundată în liniște. Am observat un tip care își lasă sticla de bere să-i alunece în jos în mână în așa fel încât s-o țină de gât, tocmai bine să lovească cu ea. Doi tipi voinici de la o altă masă fac un schimb de priviri și se ridică în picioare încruntându-se la noi. Pentru o clipă, am crezut că tot barul va sări pe noi. Asta s-ar sfârși prost pentru ei și încerc să le-o spun din priviri. Nouă, care cu părul său negru încâlcit și cu fața murdară se potrivește la fix aici, își trosnește încheieturile și gâtul, mișcându-și capul înainte și înapoi, urmărind mulțimea.

În cele din urmă, unul dintre jucătorii de la masa de biliard sparge liniștea.

— Mike, idiotule, cere-ți scuze și treci aici! E rândul tău!

— Îmi pare rău, scrâșnește Mike spre Marina, brațul lui devenind albastru acolo de unde este ținut.

Ea îl împinge într-o parte, iar el se duce să se alăture prietenilor săi, frecându-și brațul și evitând să se mai uite la noi.

Ca la comandă, tensiunea dispare. Toată lumea se întoarce la ceea ce făceau, adică pileala cu bere. Mă gândesc că astfel de scene — mici certuri, trânte, poate o înjunghiere sau două — trebuie să se întâmple în Trapper tot timpul. Nu e mare lucru. Și, exact cum m-am gândit, acesta este unul dintre acele locuri în care nimeni nu pune întrebări.

— Controlează-te, îi spun Marinei în timp ce mergem spre bar.

— Asta fac, răspunde ea.

— Nu prea se vede.

Nouă ajunge la bar cu un pas înaintea noastră, se așază între doi bețivi cocoșați și plesnește suprafața de lemn a barului.

Barmanul, care arată doar un pic mai răsărit și mai curat decât clienții săi, probabil pentru că el poartă un șorț, se uită la noi plictisit.

— Ar trebui să știți că am o pușcă sub bar. Nu vreau probleme aici, ne avertizează barmanul.

Nouă rânjește la el.

— E în regulă, bătrâne. Ai ceva de mânare pe aici? Suntem lihniți de foame.

— Aș putea să vă prăjesc niște burgeri, răspunde barmanul după un moment de gândire.

— Nu e carne de oposum sau ceva de genul ăsta, nu? îl întreabă Nouă, apoi își ridică mâinile. Nu contează, nici nu vreau să știu. Dă-ne trei din ce ai mai bun, moșule.

Mă aplec peste bar înainte ca barmanul să se poată retrage în bucătărie.

— Ai un telefon?

El arată cu degetul spre un colț întunecat din spatele barului unde observ un telefon agățat de perete.

— Ai putea să-l încerci. Funcționează din când în când.

— Se pare că aici totul funcționează doar din când în când, șoptește Nouă, arătând spre televizorul montat deasupra barului. Recepția semnalului este rea în acest moment, pe ecran rulând un raport de știri care nu se vede bine din cauza antenei în formă de urechi de iepure strâmbe care nu își face treaba deloc.

În timp ce barmanul dispare în bucătărie, Marina se așază la două scaune depărtare de Nouă. Eevită contactul vizual, absorbită de imaginea statică de pe televizor. Între timp, Nouă bate toba pe tejgheaua barului, privind în jur, aproape făcându-l pe unul dintre bețivii să-i spună ceva.

Niciodată nu m-am mai simțit ca un baby-sitter.

— O să dau un telefon în Chicago, le spun.

Înainte să apuc să mă duc spre telefon, sfrijitul care stătea și fuma pe verandă în scaunul-balansoar de pe verandă se așază la bar lângă mine. Îmi trage un zâmbet care probabil ar trebui să fie fermecător, cu excepția dinților care îi lipsesc și a faptului că abia își mai ține ochii deschiși, ceea ce îl face să arate sălbatic și disperat.

— Hei, drăguțo, spune el, evident că a ratat demonstrația Marinei despre ce se întâmplă atunci când bețivii încearcă să flirteze cu noi, cumpără-mi ceva de băut și o să-ți spun povestea mea. E unică.

Mă uit la el.

— Stai departe de mine.

Barmanul se întoarce de la bucătărie, mirosul de carne prăjită care vine odată cu el îmi face stomacul să mârâie de foame. Îl vede pe tipul sfrijit de lângă mine și imediat fixează un deget în fața lui.

— Am crezut că ți-am spus să nu mai vii aici dacă nu ai bani, Dale, latră barmanul. Dispari.

Ignorându-l pe barman, Dale mă fixează cu o ultimă privire stăruitoare. Văzând că nu îl bag în seamă, pleacă de la bar și se duce să cerșească o băutură la unul dintre ceilalți consumatori. Dau din cap și respir adânc; trebuie să ies din acest loc, am nevoie de un duș și am nevoie să lovesc în ceva. Încerc să-mi păstrez calmul, să fiu rațională, mai ales că cei doi însoțitori ai mei sunt instabili, dar sunt supărată. Chiar furioasă. Cinci m-a bătut măr, practic mi-a rupt capul. În tot acest timp cât am fost inconștientă, lumea s-a schimbat. Știu că nu am intuit nimic — nu m-am gândit niciodată că unul dintre noi ar deveni trădător, chiar și un ciudat ca Cinci. Cu toate acestea, mă resemnez, dar simt că ar fi fost diferit dacă nu m-ar fi prins cu garda jos. Dacă aș fi fost suficient de rapidă ca să mă feresc de primul pumn, Opt ar fi putut fi încă în viață. Nu am avut șansa să lupt, iar asta mă face să mă simt înșelată și inutilă. Îmi stăpânesc furia, economisind-o pentru data viitoare când voi vedea un mogadorian.

— Șase, spune Marina, vocea ei sunând dintr-odată fragilă, nemaifiind atât de îndepărtată și rece. Ia fii atentă la asta.

Pe ecranul televizorul de deasupra barului, care a început să funcționeze întrerupt, a început să ruleze o bandă cu scris, dar se vede clar că este o emisiune de știri. Un reporter stă în fața unei linii delimitatoare pe care scrie Poliția, iar în fundal se profilează John Hancock Center.

— Ce dracu'? spun eu cu respirația tăiată. Acoperișul se zdruncină brusc de la tunetele de afară. Asta am fost eu, lăsând o parte din furie să iasă din mine.

Buletinul de știri comută de la reporter la filmări înregistrate cu etaje ale John Hancock Center în flăcări.

— Nu se poate, spune Marina, cu ochii larg deschiși, uitându-se la mine pentru a-i confirma că asta este doar o glumă proastă. Am încercat să rămân calmă, dar nu găsesc nimic liniștitor să spun.

Barmanul se uită și el la TV și plescăie din gură.

— Nebunie, nu? Teroriști cretini.

Mă aplec peste bar și îl apuc de partea din față a șorțului înainte de a se putea gândi chiar să pună mâna pe pușca lui ascunsă.

— Când s-a întâmplat asta? îl întreb furioasă.

— La naiba, fată, spune barmanul, simțind ceva în ochii mei care îl face să decidă să nu riposteze. Nu știu. Cu vreo două zile în urmă? A fost peste tot la știri. Unde naiba ai fost?

— Să ne salvăm fundurile, mormăi și îl împing. Încerc să mă adun, să nu mă panichez. Nouă a fost complet tăcut pe parcursul reportajului. Când mă uit la el, expresia feței lui este complet goală. Se uită la televizor, la secvențele cu sediul nostru și fosta s-a locuință arsă cu gura întredeschisă, complet nemișcat, aproape rigid. E complet blocat, ca și când creierul lui nu poate să proceseze această ultimă lovitură.

— Nouă…, am început, iar vocea mea îl scoate din transă. Fără să ne spună un cuvânt mie sau Marinei, fără să se uite la noi se răsucește și se îndreaptă spre ușă. Unul dintre jucătorii de biliard nu este suficient de rapid pentru a se da din calea lui Nouă și cade la podea.

Încrezătoare că Marina nu va îngheța pe nimeni în absența mea, alerg după Nouă. Până să ajung pe veranda barului Trapper, Nouă a ajuns deja în parcare, privind intens spre drumul cu pietriș.

— Unde te duci? strig după el, sărind peste balustrada verandei și alergând ca să-l prind din urmă.

— Chicago, răspunde el răspicat.

— Vrei să mergi pe jos până la Chicago? Ăsta e planul tău?

— Bine spus, răspunde el fără să încetinească. O să fur o mașină. Veniți cu mine sau ce faceți?

— Nu mai fi așa idiot, îi strig, iar când văd că asta nu îl încetinește îmi întind Telekinezia și îl prind. Îl întorc cu fața spre mine, iar el se înfige cu călcâiele în pietriș și încearcă să mi se opună.

— Dă-mi drumul, Șase, mârâie Nouă. Dă-mi drumul imediat.

— Oprește-te și gândește-te o secundă, insist eu, realizând că nu încerc să-l conving doar pe Nouă, ci și pe mine. Unghiile mi se înfig în palme — nu sunt sigură dacă asta este de la concentrarea necesară să-l țin pe Nouă cu Telekinezia sau pentru că vreau să păstrez grupul unit. Îmi amintesc că, pe

acoperișul John Hancock Center, i-am spus lui Sam că suntem în război și că vor exista victime. Credeam că sunt pregătită pentru asta, dar l-am pierdut pe Opt — și s-ar putea să-i fi pierdut și pe ceilalți din Chicago — nu, nu pot să suport asta. Asta nu poate fi ultima mea conversație cu Sam. Nu se poate.

— Nu mai sunt în Chicago. Au fugit. Asta facem noi. Iar noi știm că John este încă în viață, altfel ne-ar mai fi apărut o cicatrice. Are tableta; are Cufărul lui. Au șanse mai mari să ne găsească ei pe noi decât avem noi să-i găsim pe ei.

— Ăăă, ultima dată când l-am văzut, John era în comă. Nu poate găsi pe nimeni.

— O clădire care explodează tinde să trezească pe oricine, îl contracarez eu. A ieșit din comă. Dacă nu ar fi făcut-o, am fi știut.

După o clipă, Nouă dă din cap fără tragere de inimă.

— Bine, bine, dă-mi drumul.

Îi dau drumul din strânsoarea Telekineziei. Își întoarce privirea imediat, uitându-se pe drumul întunecat, cu umerii lui largi căzuți.

— Mă simt de parcă suntem terminați, Șase, spune Nouă cu vocea lui răgușită. Ca și cum deja am pierdut, dar nimeni nu vine să ne spună.

Mă apropii de el și îi pun o mână pe umăr. Stând cu spatele la luminile de neon ale localului, nu văd bine fața lui Nouă, dar sunt destul de sigură că are ochii în lacrimi.

— Prostii. Nu am pierdut.

— Spune-i asta lui Opt.

— Nouă, haide…

Nouă își trece ambele mâini prin părul negru încâlcit, aproape că vrea să și-l smulgă, apoi le lasă în jos peste față. Când își lasă mâinile jos, pe lângă corp, îmi dau seama că încearcă să fie stoic.

— A fost vina mea, continuă el. Eu l-am omorât.

— Nu este adevărat.

— Ba este. Cinci mi-a tăbăcit fundul și nu am fost în stare să fac nimic. A trebuit să vorbesc, a trebuit să-i arăt. Trebuia să fiu eu. Tu știi asta; o știu și eu; Marina o știe și ea al naibii de bine.

Iau mâna de pe umărul lui Nouă și îi trag un pumn în maxilar.

— Au! La naiba! strigă el clătinându-se, aproape împiedicându-se în pietriș. Ce naiba?

— Asta vrei? îl întreb, făcând un pas spre el, cu pumnii încleștați și gata de luptă. Vrei să-ți mai trag câteva șuturi în fund? Vrei să fii pedepsit pentru ce s-a întâmplat cu Opt?

Nouă își ridică mâinile a lehamite.

— Las-o baltă, Șase.

— Nu a fost vina ta, îi spun pe un ton liniștit, descleștându-mi pumnii și împungându-l tare în piept cu degetele. Cinci l-a ucis pe Opt, nu tu. Și mogadorienii sunt de vină. Ai înțeles?

— Da, am înțeles, răspunde Nouă, deși nu sunt sigură dacă l-am convins sau dacă pur și simplu vrea să-l las în pace.

— Bun. Gata cu prostiile astea. Trebuie să vedem ce facem în continuare.

— Deja m-am gândit la asta, spune Marina.

Am fost atât de concentrată pe ideea de a-l bate pe Nouă încât nu am auzit-o apropiindu-se. Nici Nouă. După privirea lui jenată, îmi dau seama că se întreabă cât de mult a auzit Marina. În acest moment, Marina nu pare interesată de depresia lui Nouă. E prea ocupată cu târâtul după ea a tipului jigărit de la bar, Dale, cel care a vrut să-mi vândă povestea lui minunată pentru o bere. Marina îl conduce prin parcare spre noi, ținându-l de ureche ca un profesor crud care duce un delincvent la biroul directorului. Am observat o mică acoperire de îngheț pe partea laterală a feței lui Dale.

— Marina, dă-i drumul, îi zic.

Ea se conformează, împingându-l pe Dale în fața ei, astfel încât acesta să cadă în pietriș și să ajungă în genunchi chiar în fața mea. Mă uit la ea — am înțeles de unde îi vine furia, dar nu-mi place asta. Marina mă ignoră.

— Spune-le ce mi-ai spus și mie, îi ordonă Marina lui Dale. Povestea ta *uimitoare*.

Dale se uită la noi trei, dornic să ne implore, dar vizibil îngrozit, probabil gândindu-se că o să-l omorâm dacă nu ascultă.

— Este o veche bază NASA în mlaștină. A fost scoasă din funcțiune în anii optzeci, când mlaștina a început să crească, începe Dale șovăielnic, frecându-și fața ca s-o încălzească. Mă duc acolo uneori, în căutare de lucruri pe care să le pot vinde. În mod normal, e pustiu. Dar noaptea trecută, omule, jur, am văzut OZN-uri care zburau pe acolo. Niște tipi înfiorători care nu arătau prea în regulă, cu arme pe care eu nu le-am văzut niciodată la cei care păzeau locul. Voi nu sunteți cu ei, nu?

— Nu, i-am răspuns. Cu siguranță nu suntem.

— Dale s-a oferit să ne arate drumul, spune Marina, împingându-l pe Dale cu vârful adidasului ei.

El înghite greu și apoi dă din cap cu entuziasm.

— Nu este departe, spune el. Câteva ore prin mlaștină.

— Tocmai ne-am petrecut două zile ca să ieșim din mlaștină, spune Nouă. Acum vrei să te întorci?

— Îl *au*, șuieră Marina, arătând în întuneric. Ai auzit povestea lui Malcolm despre ce i-au făcut lui Unu. I-au furat Moștenirile.

Îi arunc Marinei o privire pătrunzătoare. Chiar dacă cea mai mare parte a discuției noastre nu are niciun sens pentru el, Dale încă ascultă cu atenție conversația noastră.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta?

Marina pufnește.

— Ești îngrijorată pentru *Dale*, Șase? Ăia ne omoară și ne aruncă prietenii în aer. Păstrarea secretelor față de bețivul ăsta este cea mai mică grijă a noastră.

Dale ridică mâna.

— Jur că nu voi spune nimic despre… despre ce vorbiți.

— Ce zici de Chicago? întreabă Nouă. Dar despre ceilalți?

Marina îi aruncă lui Nouă doar o privire rapidă. Când răspunde, se uită tot la mine.

— Știi că îmi fac griji pentru ei. Dar nu știm unde sunt John și ceilalți, Șase. *Știm* unde este Opt. Și sub nicio formă nu-i voi lăsa pe nenorociții ăia bolnavi să-l țină acolo.

După felul în care o spune, știu că nu există nicio modalitate de a o convinge pe Marina să facă altfel. Dacă nu vom merge cu ea, se va duce singură. Nu că nu aș merge cu ea. Sunt mai hotărâtă pentru o luptă aproape la fel de tare ca ea. Iar dacă corpul lui Opt este acolo — în ghearele mogadorienilor care încă mai sunt în Florida, poate cu Cinci alături de ei — atunci trebuie să încercăm măcar să-i recuperăm rămășițele. Nu lăsăm în urmă niciun Garde.

— Dale, îi spun, sper că ai o barcă pe care s-o putem împrumuta.

Capitolul 5 (Ella)

Bucata de carne slabă din fața mea arată ca o bucată de pește negătit, este lipsită de orice fel de textură. O scormonesc cu furculița și chestia aia se mișcă de parcă ar fi gelatină. Sau poate că e încă vie și încearcă să scape, vrea să mi se pară neapetisantă și să fugă de pe farfuria mea. Poate că dacă mă uit în altă parte, chestia asta o să vrea să fugă printr-una dintre fantele de ventilație.

Îmi vine să vomit.

— Mănâncă, îmi ordonă Setrákus Ra.

Mi-a spus că este bunicul meu. Gândul acesta îmi face mai multă greață decât mâncarea. Nu vreau să-l cred. Asta ar putea fi ca în viziunile mele, un joc bolnav menit să intre pe sub pielea mea.

Dar de ce face toate astea? De ce m-a adus aici? De ce nu mă omoară pur și simplu?

Setrákus Ra stă în fața mea, la capătul opus al unei mese de banchet ridicol de mare și care arată de parcă a fost sculptată din lavă. Scaunul lui este în formă de tron, făcut din aceeași piatră întunecată ca și masa, dar cu siguranță nu suficient de mare pentru a încăpea în el dictatorul-mamut cu care ne-am luptat la Baza Dulce. Dar, la un moment dat, atunci când nu am fost atentă la el, Setrákus Ra a scăzut până la o înălțime mai rezonabilă de doi metri și jumătate înălțime, astfel încât să se poată apleca confortabil peste propria lui farfurie cu mâncare mogadoriană.

Oare schimbarea dimensiunilor lui să fie o Moștenire? Mi se pare că funcționează asemănător cu capacitatea mea de a-mi modifica vârsta.

— Ai întrebări, bubuie Setrákus Ra, observându-mă.

— Ce ești?

El își ridică semeț capul.

— Ce vrei să spui, copilă?

— Ești mogadorian, îi spun, încercând să nu-i arăt că mă tem. Eu sunt loric. Noi nu putem fi rude.

— Ah, ce idee simplistă. Uman, Loric, Mogadorian — acestea sunt doar cuvinte, draga mea. Etichete. Cu secole în urmă, experimentele mele au dovedit că genetica noastră poate fi schimbată. Pot fi aduse îmbunătățiri. Nu trebuie să așteptăm ca Lorienul să ne dea cadou Moșteniri. Le putem lua când vrem și să le folosim ca pe orice altă resursă.

— De ce continui să te referi la *noi*? îl întreb cu vocea tremurând. Nu ești unul dintre noi.

Setrákus Ra zâmbește slab.

— Cândva, am fost loric. Al Zecelea Bătrân Înțelept. Până când a venit momentul în care am fost alungat. Apoi, am devenit ceea ce vezi: puterile unei Garde combinate cu puterea unui mogadorian. O îmbunătățire evolutivă.

Picioarele încep să-mi tremure sub masă. După ce menționează Al Zecelea Bătrân Înțelept, abia mai pot să-l ascult. Îmi amintesc ce a scris Crayton în scrisoarea lui. Spunea că tatăl meu era obsedat de faptul că familia noastră a avut cândva un Bătrân Înțelept. Să fi fost Setrákus Ra?

— Ești nebun, îi spun. Și un mincinos.

— Nu sunt nimic din toate astea, îmi răspunde el cu răbdare. Sunt un realist. Un futurist. M-am modificat genetic pentru a deveni mai asemănător cu ei, ca să mă accepte. În schimbul credinței lor, i-am ajutat să le crească populația. I-am adus înapoi din pragul dispariției. M-am alăturat mogadorienilor pentru că mi s-a dat șansa să-mi continui experimentele de care s-au speriat loricii. Acum, munca mea este aproape terminată. Curând, toată viața din univers — mogadoriană, umană, chiar și ce a mai rămas din lorici — va fi îmbunătățită sub conducerea mea blândă.

— Nu ai îmbunătățit viața de pe Lorien, îi strig. I-ai ucis pe toți.

— Ei s-au opus progresului, spune Setrákus Ra cu nonșalanță, de parcă moartea unei întregi planete nu ar fi cine știe ce.

— Ești bolnav.

Nu mă tem să mă contrez cu el. Știu că nu mă va răni — nu încă, cel puțin. E prea orgolios pentru asta, vrea neapărat să mai convertească un loric cauzei lui. Vrea ca totul să fie la fel ca în coșmarul meu. Din clipa în care am fost adusă aici, el a pus o echipă de femei mogadoriene să aibă grijă mine. M-au îmbrăcat în această rochie formală lungă, neagră, foarte asemănătoare cu cea pe care o purtam în viziunea mea. Pielea mă mănâncă de mă omoară și trebuie să trag mereu de decolteu.

Mă uit deschis la fața lui hidoasă și mă urăsc pentru faptul că încerc să găsesc o asemănare. Capul lui este bulbucat și palid, acoperit de tatuaje mogadoriene complicate; ochii sunt goi și negri, la fel ca ai mogilor; dinții sunt dispuși în jos și ascuțiți. Dacă stau și mă uit mai cu atenție în jur, aproape că disting caracteristici lorice, cum ar fi arhitectura măruntă îngropată sub paloarea și operele de artă brută a mogilor.

Setrákus Ra își ridică ochii de la mâncarea lui, întâlnindu-mi privirea. Uitându-mă la el îmi dă fiori, iar asta mă obligă să mă uit în altă parte.

— Mănâncă, îmi spune el din nou. Ai nevoie de putere.

Am ezitat pentru un moment, neștiind sigur cât de departe ar trebui să împing nesupunerea mea, dar, de asemenea, nu doresc să gust versiunea mogadoriană de sushi. Dau drumul furculiței să cadă, astfel încât huruitul să sune tare când se lovește de farfuria mea. Ecoul răsună în camera cu tavan înalt — zona privată de servit masa a lui Setrákus Ra —, care este doar puțin mai mobilată decât celelalte camere reci de la bordul navei *Anubis*. Pereții sunt acoperiți cu picturi mogadoriene care prezintă scene de luptă și curaj. Plafonul este deschis, oferind o vedere uluitoare a Pământului, planeta care se rotește imperceptibil sub noi.

— Nu mă enerva, fetițo, mârâie Setrákus Ra. Fă cum ți-am spus.

Împing farfuria departe de mine.

— Nu mi-e foame.

Mă studiază cu o privire condescendentă, ca un părinte care încearcă să-i arate copilului obraznic cât de răbdător poate să fie.

— Te pot trimite înapoi la culcare și să te hrănesc printr-un tub, dacă preferi. Poate că o să ai maniere mai bune la următoarea trezire, odată ce războiul va fi fost câștigat, spune el. Dar atunci nu vom mai avea despre ce să vorbim. Nu te vei putea bucura de marea victorie a bunicului tău. Și nu te vei mai putea distra cu micile tale încercări inutile de evadare.

Înghit în sec. Știu că, în cele din urmă, vom merge pe Pământ. Pentru o vreme, navele de război ale lui Setrákus Ra nu vor fi pe orbita Pământului, ci vor pluti pașnice în altă parte.

Va fi o invazie.

Îmi spun că, odată ce aterizăm, aș avea o șansă să fug. Evident, Setrákus Ra știe că aș prefera să mor decât să fiu prizoniera lui sau co-conducător sau ce-o mai fi în mintea lui. Dar, după aspectul elegant de pe chipul lui, nu pare să-și facă griji. Poate crede că poate să-mi spele creierul înainte să ne întoarcem pe Pământ.

— Cum ar trebui să mănânc chestia asta urâtă? îl întreb, în speranța de a vedea cum mulțumirea de pe chipul său se clatină. Nu e deloc apetisant.

Setrákus Ra se holbează la mine și încearcă să se decidă dacă să sară peste masă și mă sugrume sau nu.

După un moment, el se ridică din scaunul său sprijinindu-se de un baston. Bastonul, sculptat dintr-un metal auriu-strălucitor, ornat cu un ochi negru de rău augur pe mâner, este același pe care l-am văzut că la folosit Setrákus Ra în timpul luptei de la Baza Dulce. Îmi ridic brațele, pregătindu-mă pentru un atac.

— Ochiul lui Thaloc, spune Setrákus Ra, observând că mă uit la bastonul lui. La fel ca planeta Pământ, acesta, într-o bună zi, face parte din moștenirea ta.

Înainte să pot pune următoarea întrebare, ochiul obsidian începe să licărească. Am clipit, dar îmi este clar că nu sunt în niciun pericol. În schimb, Setrákus Ra începe să se zbată în convulsii.

Linii de lumini roșii și violete ies din Ochiul de Thaloc și îi scanează tot corpul. Deși nu știu exact cum, pot simți energia care iese din baston și intră în Setrákus Ra. El se contorsionează și suferă în timp ce pielea i se dezlipește și picură pe el ca atunci când picură ceara de la o lumânare, schimbându-și forma.

Când totul se termină, Setrákus Ra arată uman. De fapt, arată ca o vedetă de cinema. Și-a luat forma unui tip mai în vârstă, frumos, în jur de patruzeci de ani, aranjat la patru ace, ochi albaștri și tuns impecabil. E înalt, dar nu mai este atât de intimidant și poartă un costum albastru elegant și o cămașă proaspăt călcată, descheiată la guler. Din înfățișarea lui anterioară, doar cele trei pandantive lorice au mai rămas, bijuteriile din cobalt strălucind pe cămașa lui.

— E mai bine așa? întreabă el, vocea lui obișnuită, neomogenă, fiind înlocuită de cea baritonală a acestui om.

— Ce...? Mă uit la el înmărmurită. Cine ar trebui să fii?

— Am ales această formă pentru oameni, explică el. Cercetările noastre arată că oamenii sunt atrași în mod natural de bărbații de vârstă mijlocie, caucazieni. Se pare că oamenii găsesc aceste caracteristici de încredere, potrivite pentru conducători.

— De ce… Încerc să-mi adun gândurile. Ce vrei să spui cu *pentru oameni*?

Setrákus Ra arată spre farfuria mea.

— Mănâncă și îți voi răspunde la întrebări. E corect așa, nu? Cred că oamenii numesc asta quid pro quo[2].

Mă uit în jos la farfuria mea și la gelatina care așteaptă acolo. Mă gândesc la Șase și Nouă, la restul de Garzi și mă întreb ce ar face ei în situația mea. Se pare ca Setrákus Ra vrea să-și etaleze tupeul, așa că probabil ar trebui să-l las în pace. Poate că în timp ce încearcă să mă atragă subtil de partea lui, va lăsat să-i scape secretul care îi poate învinge pe mogadorieni. Dacă există așa ceva. Oricum ar fi, dacă iau o mică înghițitură din chestia din farfuria mea, mi se pare a fi un preț mic plătit pentru colectarea unor informații importante. Nu ar trebui să mă gândesc la situația mea ca fiind ținută prizonier; e mai mult o misiune în spatele liniilor inamice.

Sunt un spion nenorocit.

Iau cuțitul și furculița, tai un mic cubuleț și îl bag în gură.

Nu are nici un gust, parcă mestec hârtie ruptă dintr-un caiet. Cel mai mult mă deranjează textura — modul în care carnea aceea începe să se topească de îndată ce o ating cu limba, se destramă atât de repede încât nici nu apuc s-o mestec. Fără să vreau, mă gândesc la modul în care se dezintegrează mogadorienii atunci când sunt uciși, iar asta mă face să mă opresc și să scuip în palmă.

— Nu este ceva cu care ești obișnuită, dar este cel mai bun produs care se află pe *Anubis*, spune Setrákus Ra, aproape scuzându-se. Mâncarea se va îmbunătăți odată ce cucerim Pământul.

Îl ignor, chiar nu-mi pasă de mâncărurile fine ale bucătăriei mogadoriene.

— Am mâncat, acum răspunde-mi la întrebare.

El își înclină capul, părând fermecat de vorbele mele directe.

— Am ales această formă deoarece oamenii o vor găsi reconfortantă. Este forma pe care o voi purta când voi accepta predarea planetei lor.

Mă holbez la el.

— Ei nu ți se vor predea.

Zâmbește.

---

[2] Dai ceva, primești ceva la schimb. (N.Tr.)

— Bineînțeles că mi se vor preda. Spre deosebire de lorici, care luptă pentru niște principii imposibile și fără sens, oamenii au o istorie plină de înrobire. Ei apreciază demonstrațiile de forță superioară și vor accepta cu bucurie principiile Progresului Mogadorian. Iar cei care nu se vor supune, vor pieri.

— "Progresul Mogadorian". Practic am scuipat cuvintele. Despre ce vorbești? Vrei să facă toată lumea ca tine? Un mon…

Nu-mi termin întrebarea. Aveam de gând să spun *monstru*, dar m-am gândit la viziunea mea. Am comandat execuția lui Șase chiar în fața lui John, Sam și o mulțime de oameni. Ce se întâmplă dacă ceva ca Setrákus Ra este deja ascuns în mine?

— Cred că a fost o întrebare răutăcioasă, spune Setrákus Ra.

Își menține zâmbetul enervant, făcându-mi și mai mult rău acum când are un chip uman frumos, indicând din nou spre farfurie.

Mai iau o bucată din chestia aia oribilă. El își drege glasul de parcă e gata să țină un discurs.

— Noi împărțim același sânge, nepoată, iar acesta este motivul pentru care te-am scutit de soarta acelor Garzi care mi se opun prostește. Pentru că, spre deosebire de ei, tu te poți schimba, îmi explică Setrákus Ra. Poate că am fost loric cândva, dar de-a lungul secolelor m-am schimbat în ceva mai bun. După ce voi cuceri Pământul, voi avea puterea necesară pentru a schimba viața a miliarde de ființe. Tot ce trebuie să faci este să accepți Progresul Mogadorian. Apoi, munca mea va fi dat roade.

Mă uit la el chiorâș.

— Putere? De unde?

Setrákus Ra îmi zâmbește, atingând pandantivele care atârnă la gâtul lui.

— Vei vedea la momentul potrivit, copilă. Apoi, vei înțelege.

— Am înțeles deja, îi răspund. Înțeleg că ești un ciudat dezgustător, un măcelar care s-a transformat într-un mogadorian nenorocit.

Setrákus Ra zâmbește și, pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva mi-am forțat norocul. Oftează și își trece degetele peste gât, pielea i se desface și dezvăluie o cicatrice vânătă, groasă, în jurul gâtului său.

— Pittacus Lore mi-a făcut asta când a încercat să mă omoare, spune el cu vocea lui rece și calmă. Am fost unul dintre ei, dar el și ceilalți Bătrâni Înțelepți m-au alungat. M-au izgonit de pe Lorien din cauza ideilor mele.

— Ce? Nu voiau să te aleagă conducător suprem sau ceva de genul ăsta?

Setrákus Ra își trece mâna peste gât din nou și țesutul cicatrizat dispare.

— Aveau deja un conducător, îmi răspunde Setrákus Ra, vocea lui scăzând, de parcă amintirea aceea l-ar înfuria. Doar că au refuzat să-l recunoască.

— Ce vrea să însemne asta?

De data asta nu mă mai obligă să ia o mușcătură din mâncare. Acum o dă cotită.

— Draga mea, Bătrânii au fost conduși de planeta însăși. Lorien făcea alegerile pentru ei. Cine va fi Garde și cine va fi Cêpan. Ei credeau că ar trebui să trăim ca îngrijitori și să lăsăm natura să ne determine destinele. Eu nu am fost de acord. Moștenirile acordate de Lorien sunt pur și simplu o resursă, ca oricare alta. Ai lăsa peștele din ocean să dicteze cine să fie mâncat, sau să permiți fierului din sol să decidă când să fie forjat? Desigur că nu.

Încerc să diger toate aceste informații și să le compar cu ceea ce am învățat de la Crayton și din scrisoarea lui.

— Ai vrut doar să deții controlul, îi spun după o clipă.

— Am vrut un progres, mă contrează el. Mogadorienii au înțeles. Spre deosebire de lorici, ei erau un popor gata să se ridice.

— Ești nebun, îi spun, împingând farfuria departe, punând capăt acestui joc cu întrebări și răspunsuri.

— Ești un copil neștiutor, răspunde el, revenind la răbdarea condescendentă. Când îți vei începe studiile, când vei vedea ce am realizat pentru tine și ce au negat loricii, abia atunci vei înțelege. Vei ajunge să mă iubești și să mă respecți.

Mă ridic de la masă, chiar dacă nu am unde să mă duc. Până acum, Setrákus Ra a fost blând cu mine, dar a fost extrem de clar că mă pot plimba pe holurile sterile ale navei *Anubis* doar pentru că îmi permite el.

Dacă vrea să mă țină aici și să mă forțeze să îmi termin cina, o poate face. Ar fi, probabil, mai inteligent din partea mea dacă nu aș mai lansa contre la toate tâmpeniile lui și jumătățile de adevăr, dar, pur și simplu, nu pot face asta. Mă gândesc la Nouă, Șase și ceilalți — știu că ei nu și-ar ține gurile închise în fața acestui monstru.

— Ne-ai distrus planeta și i-ai făcut pe semenii noștri să sufere, îi spun eu, încercând să imit răbdarea batjocoritoare a bunicului meu. Ești un monstru. Niciodată nu voi înceta să te urăsc.

Setrákus Ra oftează, chipul său frumos se șifonează de consternare pentru scurt timp.

— Furia este ultimul refugiu al celor ignoranți, spune el ridicând mâna. Lasă-mă să-ți arăt ceva ce ți-a fost interzis, nepoată.

O spirală de energie roșu-strălucitor începe să se agite în jurul mâinii lui ridicate. Speriată, fac un pas înapoi.

— Bătrânii au ales cine să scape de pe Lorien, dar asta nu înseamnă că tu ai fost printre ei, continuă Setrákus Ra. Ți s-au refuzat avantajele celorlalți Garzi. Voi corecta eu asta.

Energia se adună într-un glob în mâna lui Setrákus Ra, plutește acolo pentru un moment, apoi se repede spre mine. Mă feresc, dar globul se ține după mine, ceea ce mă face să cred că gândește singur. Mă trântesc pe podeaua rece și mă rostogolesc, încerc să evit globul de energie, dar este prea rapid. Trece prin poala rochiei mele și se atașează pe gleznă.

Țip. Durerea este chinuitoare; este ca și cum un fir viu e tras prin pielea mea. Îmi trag piciorul în față și încerc să ating cu palma locul unde a lovit globul, ca atunci când vrei să stingi niște flăcări.

Atunci am văzut-o prima dată. Globul de energie roșie dispare, lăsând în urmă o bandă de țesut cicatrizat, roz, încolăcit pe gleznă. Seamănă cu tatuajele unghiulare pe care le-am văzut gravate pe zeci de cranii mogadoriene, dar există ceva neliniștitor de familiar la asta. Este o cicatrice foarte asemănătoare cu cele pe care le au Garzii și care semnifică vraja lorică.

Când mă uit la Setrákus Ra, trebuie să-mi mușc buza ca să-mi înăbuș un țipăt. Jumătatea de jos a pantalonului său este arsă, o vrajă identică, proaspătă, este acum și pe glezna sa.

— Acum, spune el, zâmbind mulțumit, suntem și noi legați, la fel ca ei.

Capitolul 6 (Șase)

Cred că, într-un fel, l-am răpit pe Dale. El nu pare deranjat. Bădăranul ăsta sfrijit și leneș ne duce la barca lui, în spatele unui ponton vechi de câteva decenii, trăgând de pelerina lui de ploaie și uitându-se cu nerușinare la mine și la Marina.

Barca, ca să nu se dezmembreze, este peticită și legată cu bandă adezivă și sfori și nu putem avansa prin apa din mlaștină prea repede, de teamă să nu se supraîncălzească motorul. De asemenea, chiar dacă nu-i convine, Nouă trebuie să folosească o găleată de apă pentru a scoate apa maro din barcă, înainte de a se aduna prea multă și de a ne scufunda. Nu e chiar o călătorie cu stil, dar Marina rămâne convinsă că Dale a dat peste o tabără mogadoriană. Așa că, pentru moment, el este ghidul nostru.

Noaptea trecută, Dale a insistat că era prea întuneric pentru a încerca navigarea prin mlaștină, dar a promis că o să ne ducă la această bază NASA scoasă din funcțiune în dimineața următoare. S-a dovedit faptul că barmanul de la Trapper închiriază cocioabele din apropierea localului său oricui vrea să treacă prin mlaștină. Ne-a închiriat una pentru mai nimic, ne-a dat chiar și de mâncare, probabil simțind că nu ajută la nimic crearea mai multor probleme.

Nimeni nu a avut încredere că Dale nu va fugi la prima ocazie, așa că am decis să stăm cu ochii pe el. Nouă a făcut primul de pază și a terminat prin a sta de vorbă cu Dale afară, în fața micii noastre barăci, ascultând povești despre toate lucrurile interesante pe care Dale le-a descoperit în mlaștină.

Eu și Marina ne-am întins una lângă alta pe salteaua plină de purici aruncată pe podeaua barăcii în care singurul mobilier este o plită, o chiuvetă ruginită care nu cred că este conectată la vreo conductă și un felinar cu ulei. Ținând cont de faptul că ultimele două zile ni le-am petrecut străbătând mlaștina în care nu prea am avut cum să ne odihnim, locul acesta mi se pare foarte confortabil.

Așa cum stăteam acolo, am observat că Marina și-a oprit aura care radiază frig, Moștenirea care i s-a dezvoltat de când a fost ucis Opt. Credeam că a adormit, dar am auzit-o șoptind în întuneric.

— Îl simt că este acolo, Șase.

— Ce vrei să spui? îi răspund tot în șoaptă, neînțelegând ce vrea să spună. Opt este... Am ezitat, neputând să spun ceea ce este evident.

— *Știu* că e mort, răspunse ea, întorcându-se spre mine. Dar încă simt... nu știu, esența lui sau ceva de genul ăsta. Mă cheamă. Nu știu de ce sau cum, știu doar că se întâmplă și că este important.

Am tăcut. Mi-am amintit povestea lui Opt despre întâlnirea cu bătrânul misterios în timp ce se ascundea în India. Cred că numele lui era Devdan. Bătrânul acela l-a învățat despre hinduism și arte marțiale și, în cele din urmă, a dispărut de unde a venit. Opt a prețuit tot ceea ce a învățat despre hinduism — cred că asta l-a ajutat să facă față morții cêpan-ului său. La naiba, poate că are legătură cu chestiile alea cu reîncarnarea. Opt a fost cel mai spiritual dintre noi, iar dacă cineva ar putea cere ajutor de dincolo de mormânt, el ar fi acela.

— O să-l găsim, îi spun încet, cu toate că nu cred că ar putea fi posibil. M-am gândit la ce a spus Nouă seara trecută — că am pierdut deja războiul și că nimeni nu vine să ne spună. Eu, pur și simplu, nu știu ce vom face după aceea.

— Ni se va arăta atunci când va veni momentul, îmi răspunde Marina liniștită, strângându-mă de mână, redevenind Marina cea pe care o știam, fără privirea aceea încărcată de răzbunare cu care abia m-am obișnuit în ultimele două zile. Știu că așa va fi.

Așa că, în această dimineață, ne-am întors în mlaștină. Pe ambele maluri ale apei tulburi sunt mulți copaci și trebuie să încetinim frecvent pentru a naviga printre rădăcinile noduroase, dar ambițioase, care s-au răspândit în apă. Bolta din crengi de deasupra capetelor noastre este densă, lăsând lumina soarelui să treacă cu greu.

Buștenii plutesc în derivă, coaja lor nu se deosebește întotdeauna de solzii tari ai aligatorilor care mișună prin aceste ape. Măcar nu mă mai mușcă insectele. Sau poate că am ajuns să mă obișnuiesc cu ele.

Marina se află în partea din față a bărcii, privirea ei țintind drept înainte, umezeala din aer așezându-i-se pe față și pe păr în formă de picături. Mă uit la spatele ei, întrebându-mă dacă nu cumva s-a pierdut în emoții, sau dacă acest al șaselea simț despre corpul neînsuflețit al lui Opt este o nouă Moștenire care se manifestă. Sunt momente ca acestea când chiar ne-ar putea fi de folos un cêpan; Marina s-a chinuit la naibii de mult până a reușit să-și controleze Moștenirea de Congelare. Eu și Nouă nu ne-am apropiat de ea — el probabil că e speriat că îi va zbura capul, iar eu mă bazez pe ea că va învăța să-și controleze Moștenirea și să scape de toată această furie. Deci această întoarcere în mlaștină se întâmplă din cauza unei posibile Moșteniri noi, a unei intuiții de modă veche, din cauza mâhnirii sau a unui contact direct cu lumea spiritelor. Poate că o combinație a tuturor celor patru.

Chiar nu mai contează. O facem și gata.

În urmă cu câteva zile, Cinci ne-a condus prin ape similare cu acestea. Eram mai fericiți atunci — îmi amintesc că Marina și Opt se agățau unul de celălalt, se formase o legătură între ei, iar Nouă se agita și se purta ca un idiot de fiecare dată când vedea un aligator. Îmi trec o mână prin păr — este ud de la umiditatea din mlaștină și încâlcit de la zilele petrecute aici — și-mi aduc aminte că nu este momentul pentru amintiri frumoase. Ne îndreptăm către pericol, dar cel puțin de data asta o știm.

— Cât mai avem? îl întreb pe Dale.

El ridică din umeri. A devenit mult mai amabil cu noi de când Marina aproape că i-a congelat jumătate de față noaptea trecută.

Sau poate este din cauza a ceea ce are în bidonul din care tot bea.

— Cam o oră, spune el.

— Ar fi bine să nu faci vreo glumă cu noi, i-am spus. Dacă e un rahat, te vom lăsa aici.

Asta îl face să-și îndrepte spatele țanțoș.

— Jur că e adevărat, doamnă. Am văzut niște funduri de extratereștri ciudați aici. Pe pariu.

Îl privesc încruntată. Nouă, după ce a terminat de bălăcit apa de pe marginea bărcii, smulge bidonul din mâna lui Dale.

— Ce ai aici? întreabă Nouă, adulmecând bidonul. Miroase a diluant de vopsea.

— Ăăă, nu e chiar pentru *vopsea*, zice Dale. Gustă.

Nouă îi dă bidonul înapoi, apoi se întoarce spre mine.

— Pe bune? întreabă el în șoaptă, mai preocupat să nu îl audă Marina decât Dale, care stă chiar lângă noi. Ne bazăm pe tipul ăsta?

— Nu doar pe el, am răspuns, aruncând o privire spre Marina. Ea simte ceva.

— Și de când...? Nouă lasă vorba neterminată. Se pare că încă e supărată pe mine, Șase. Atâta tot.

Înainte să apuc să-i dau un răspuns, Marina ne face repede semn cu mâna, atrăgându-ne atenția.

— Oprește motorul! șuieră ea.

Dale se conformează imediat și oprește motorul, nedorind s-o enerveze pe Marina. Barca noastră plutește mai departe în tăcere.

— Ce este? o întreb.

— E cineva în față.

Atunci am auzit și eu. Un motor — unul care face mult mai puțin zgomot decât sughițurile lui Dale — dar care se aude tot mai tare pe măsură ce se apropie. Din cauza cursului apei în zig-zag printre copaci, nu putem vedea încă cealaltă barcă.

— Mai sunt și alți oameni care se aventurează prin mlaștină atât de departe? întreabă Nouă privind spre Dale.

— Uneori, răspunde Dale. Brusc, se uită la noi de parcă tocmai a avut o revelație. Ia stați puțin. Suntem în pericol? Pentru că eu nu pentru asta m-am angajat.

— Nu te-ai angajat pentru nimic, îi amintește Nouă.

— Șșt, face Marina. Uite-i că vin.

Aș putea să ne facem invizibili. Pentru mine e simplu să-i iau de mână pe Marina și pe Nouă, să-mi folosesc Moștenirea și să pară că Dale este singur aici. Dar nu o fac. Marina și Nouă nu par a avea starea necesară de a se ține de mâini.

Dacă acolo sunt mogadorieni, vrem această luptă.

Printre crengile copacilor, văd un contur întunecat care alunecă pe apă în fața noastră. Este o barcă asemănătoare cu a noastră, cu excepția faptului că este mult mai elegantă și cu câteva zeci de găuri mai puține. De îndată ce intrăm în vizorul lor, motorul bărcii lor se oprește. Plutesc în derivă la vreo treizeci de metri în fața noastră, iar un val blând ne leagănă ușor.

Barca este condusă de trei mogadorieni. Din cauza căldurii, și-au dat jos stupidele trenciuri negre din piele și sunt dezbrăcați până la brâu, brațele lor strălucesc ca o pastă albă, blasterele și pumnalele lor sunt vizibile la centuri. Mă întreb ce fac aici, în aer liber, sfidători, iar apoi îmi dau seama că probabil ne caută. La urma urmei, mlaștina este ultima locație cunoscută în care am fost văzuți. Acești cercetași mogi ghinioniști au misiunea să patruleze prin mlaștină.

Deocamdată, toată lumea stă liniștită. Ne holbăm la mogi și mă întreb dacă ne vor recunoaște chiar și în starea în care suntem. Mogii se uită cercetător la noi, dar nu fac nici o mișcare pentru a-și reporni barca și de a se da din calea noastră.

— Prieteni de-ai voștri? întreabă Dale zeflemist.

Vocea lui parcă îi trezește. La unison, doi dintre mogi se grăbesc să-și scoată blasterele, al treilea se repede să repornească motorul. Îmi împing telekinezia înainte, lovind partea din față a bărcii lor cu atâta forță câtă mai pot aduna, făcând prova bărcii să se ridice din apă. Mogul care voia să pornească motorul cade peste bord, iar ceilalți doi se clatină amețitor.

O fracțiune de secundă după atacul meu telekinetic, Marina se apleacă lateral și își scufundă mâna în apa din mlaștină. O peliculă de gheață se întinde de la ea spre barca mogilor, apa bolborosind pe măsură ce îngheață. Barca lor este blocată, înclinată pe o parte, pe jumătate ieșită din apă, prinsă în ghearele banchizei.

Nouă sare din barca noastră, se avântă grațios peste sloiul de gheață al Marinei și aterizează direct în barca mogilor. Îl apucă de gât pe cel mai apropiat mog, elanul lui și puntea înclinată a bărcii făcându-i să se prăbușească spre spatele ambarcațiunii. Cel de al doilea mog își scoate blasterul și vrea să-l țintească pe Nouă, dar înainte de a putea trage, Nouă e din nou în picioare și-l proiectează pe primul mog în amicul lui.

Cercetașul care a căzut peste bord încearcă să iasă din apă și să se urce pe gheața Marinei. Mare greșeală. Un țurțure crestat se ridică de la marginea sloiului și îl străpunge pe mogadorian. Înainte ca mogul să se transforme în cenușă, îmi folosesc telekinezia ca să scot țurțurele din el și să-l înfig într-unul din mogii din barcă. Ultimul mog își trage pumnalul și se repede la Nouă, dar Nouă îl prinde de încheietura mâinii, i-o răsucește și îl înjunghie în ochi cu propria lamă.

Totul s-a terminat rapid. Întreaga luptă a durat mai puțin de un minut. Chiar și așa terminați cum părem acum, încă putem omorî niște nenorociți de mogi.

— Acum mă simt mai bine! strigă Nouă asurzitor, rânjind la mine din cealaltă barcă.

Aud un pleoscăit puternic în spate și mă întorc la timp pentru a-l vedea pe Dale înotând frenetic prin apa mlaștinii. Probabil că a sărit peste bord, iar acum înoată câinește și se îndepărtează atât de repede cât îi permit brațele sfrijite și băutura din cap.

— Unde te duci, idiotule? strig după el.

Dale ajunge la un afloriment plin de noroi și rădăcini și să urcă acolo, gâfâind. Se uită la noi cu ochii mari, sălbatici.

— Sunteți niște ciudați! țipă el.

— Nu-i frumos ce spui, zice Nouă râzând, pășind cu grijă înapoi spre barca lui Dale. Banchiza de gheață a Marinei a început deja să se topească în căldura Floridei.

— Și cu barca ta cum rămâne? îi strig lui Dale. O să înoți până la Trapper?

El își mijește ochii la mine.

— O să găsesc ceva care nu implică puteri mutante, mulțumesc foarte mult.

Oftez și ridic mâna cu intenția de a trage cu telekinezia fundul prost al lui Dale înapoi în barcă, dar Marina își pune mâna pe umărul meu și mă oprește.

— Lasă-l să plece, spune ea.

— Dar avem nevoie de el pentru a găsi baza, îi răspund.

— Suntem destul de aproape, spune Marina, clătinând din cap. Și pe lângă asta…

— Aoleu, măiculiță, ne întrerupe Nouă care privea cerul cu mâna streașină la ochi.

— Cred că putem urmări chestia aia, încheie Marina.

Brusc, totul devine foarte întunecat. Mă uit în sus și văd o umbră care trece pe deasupra noastră, obturând lumina care oricum abia se putea strecura prin bolta mlaștinii. Printre frunze, tot ce pot vedea este o navă camuflată, un cuirasat mogadorian care începe să coboare. Nu este tocmai o farfurioară zburătoare pe care s-o pot doborî din cer cu câteva fulgere bine plasate. Nava asta este enormă, de dimensiunea unui portavion, cu tunuri feroce care îi ies din burtă. Păsările din zonă țipă și își iau zborul, îndepărtându-se de acest gigant terifiant.

Instinctiv, mă întind și îi apuc pe Nouă și Marina, devenind toți trei invizibili. O barcă cu mogadorieni e altceva. Nu cred că suntem pregătiți pentru ceva atât de mare. Nava de luptă de deasupra noastră ne ignoră, totuși. Sau nu ne observă. Pentru o navă de asemenea dimensiuni, suntem la fel de nesemnificativi ca țânțarii.

Pe măsură ce nava trece, alunecând pe deasupra mlaștinii și permițând treptat luminii să reintre, mă simt tot mai mică, tremur.

Parcă aș fi copil.

Și apoi îmi amintesc de ultima zi pe Lorien. Noi nouă și cêpanii noștri alergând spre nava care urma să ne ducă pe Pământ. Țipete peste tot în jurul nostru, căldura de la focul orașului care arde, focuri de blaster șuierând prin aer... Îmi amintesc că mă uitam în sus la cerul nopții și vedeam nave la fel ca cea care tocmai a trecut pe deasupra noastră, ascunzând stelele, turele lor scuipând foc, iar prin trapele deschise lăsând să iasă hoardele de pikeni însetate de sânge. Mi-am dat seama că cea de deasupra noastră este o navă mogadoriană de război. Este ceea ce vor folosi ei pentru a cuceri Pământul pentru totdeauna.

— Au venit, spun eu cu respirația tăiată. Începe.

Capitolul 7 (John)

Treptat, suburbiile din afara Washingtonului încep să se schimbe. Casele devin mai mari și mai depărtate una de alta, până când, în cele din urmă, nu se mai văd pe drum. Prin geamurile dubiței se văd pajiști bine întreținute sau parcuri miniaturale impecabile în care copacii sunt aliniați la distanțe obsesiv de egale, cu rolul de a păstra casele din spatele lor ascunse de ochii indiscreți. Străzile laterale care se ramifică din drumul principal au nume prestigioase, cum ar fi Oaken Crest Way sau Goldtree Boulevard, toate acestea protejate prin inscripții PROPRIETATE PRIVATĂ.

Pe bancheta din spate, Sam fluieră.

— Nu pot să cred că mogadorienii trăiesc aici. La fel ca oamenii bogați.

— Zău? îi răspund, mâinile transpirându-mi pe volan. Mă gândeam la același lucru ca și Sam, dar nu-mi face plăcere să vorbesc despre asta și sunt îngrijorat de faptul că nu voi putea să-mi ascund gelozia din glas. Mi-am petrecut toată viața pe fugă, visând să trăiesc în locuri ca acesta — locuri stabile, liniștite. Iar aici, pentru că sunt din clasa lor superioară de neaoși, mogii duc o viață normală, trăind pe o planetă pe care vor doar s-o exploateze și s-o distrugă.

— Iarba este verde tot timpul! spune Malcolm.

— Ei nu apreciază asta, dacă te consolează cu ceva, spune Adam încet, acestea fiind primele cuvinte pe care le-a scos de când am început să parcurgem aceste ultimele câteva mile până la Ashwood Estates, fosta sa reședință. Ei sunt învățați să nu se bucure de ceva, cu excepția cazului în care pot stăpâni acel ceva.

— Ce înseamnă asta, mai exact? întreabă Sam. Adică dacă un mogadorian se duce în parc...?

— "Să nu ai nicio satisfacție dacă nu poți stăpâni", recită Adam, suprimându-și un zâmbet când termină citatul. Asta este din Marea Carte a lui Setrákus Ra. Un mogadorian nu va avea grijă de parcul tău, Sam, cu excepția cazului în care poate să-ți taie copacii și să ți-i ia.

— Pare a fi o carte *grozavă*, îi spun pe un ton sec.

Arunc o privire spre Adam care stă lângă mine, pe scaunul pasagerului. Se uită pe fereastră cu o privire distantă. Mă întreb dacă toată treaba asta i se pare ciudată — este practic o întoarcere acasă, chiar dacă, de fapt, el nu este de pe Pământ. Adam întoarce capul, mă observă uitându-mă la el și pare aproape jenat.

Expresia de pe chipul lui se schimbă rapid din "sunt obișnuit cu asta" cu "calmul rece mogadorian".

— Trage pe dreapta aici, dă el instrucțiuni. Suntem la doar o milă depărtare.

Trag duba la marginea drumului și opresc motorul. Fără zgomotul din dubă, ciripitul constant din spatele meu pare chiar mai tare.

— Doamne, băieți, calmați-vă, spune Sam către himerele gălăgioase din colivia așezată pe bancheta din spate între el și Malcolm.

Mă întorc și mă uit la himere, toate sunt în formă de păsări. Regal, a cărui formă de odihnă este un șoim impunător, pășește alături de un trio de păsări mai comune — un guguștiuc, un porumbel și un măcăleandru. Mai există un șoim gri elegant, care trebuie să fie Praf și o bufniță al cărui exces de greutate indică faptul că ar trebui să fie Stanley. Toate acestea au gulere din piele, ușoare, legate cu grijă în jurul gâtului.

Acesta este primul pas din planul nostru.

— Totul funcționează bine? îl întreb pe Sam, care își ridică ochii de la laptop-ul pe care îl ține pe picioare și zâmbește la mine.

— Ia fii atent la asta, spune Sam cu mândrie și întoarce laptop-ul cu ecranul către mine. Folosirea himerelor în acest fel a fost ideea lui.

Pe ecranul laptop-ului sunt feed-urile de la o jumătate de duzină de camere de filmat, fiecare dintre ele prezentând fața mea dintr-un unghi ușor diferit. Camerele funcționează.

În drumul nostru de la Baltimore la Washington, ne-am oprit la un magazin mai retras, SpyGuys, specializat în camere și alte scule de home-security. Vânzătorul nu l-a întrebat pe Malcolm pentru ce avea nevoie să cumpere mai mult de o duzină dintre cele mai mici camere wireless; părea recunoscător că a cumpărat de la el și chiar ne-a arătat cum să instaleze software-ul necesar pe unul dintre laptop-urile noastre. După aceea, de la un magazin pentru animale, am cumpărat gulerele. Ceilalți au atașat cu grijă camerele de luat vederi în timp ce eu conduceam mașina spre sud, spre Washington.

Mogadorienii au consumat foarte mult timp și resurse pentru supravegherea și urmărirea noastră. Acum e timpul să le-o întoarcem.

— Zburați și acoperiți tot Ashwood Estates, le spun himerelor, punctându-mi comanda cu o imagine mentală a Ashwood cu o fotografie luată prin satelit, pe care am studiat-o încă de ieri și le-o trimit telepatic. Încercați să acoperiți orice unghi. Concentrați-vă mai ales pe unde sunt mogadorieni.

Himerele răspund croncănind, ciripind și fâlfâind entuziasmate din aripi.

Dau din cap către Sam, iar el deschide ușa dubiței pe partea lui. Ceea ce urmează este o rafală sălbatică de activitate, o jumătate de duzină de himere preschimbate în formă de păsări-spioni ies toate odată din dubă, dând din aripi și luându-și zborul. La cât de gravă este situația noastră, totuși văd ceva minunat; Sam zâmbește. Chiar și Adam schițează un zâmbet mic.

— O să meargă bine, spune Malcolm mângâindu-l pe Sam pe spate. Zâmbetul lui Sam crește și mai mult.

Pe ecranul laptop-ului apar imagini fără nicio sincronizare, toate himerele zboară în picaj în direcții diferite. Prima aterizează în niște copaci poziționați chiar lângă porțile din fier forjat ale Ashwood Estates. O poartă este construită într-un zid de cărămidă; zidul se întinde pe câțiva metri și, brusc, probabil pentru că nu se mai vede de la drum, se transformă într-un gard de sârmă ghimpată cu aspect mult mai sinistru.

— Gărzi, spun eu, arătând pe ecran cei trei mogadorieni, doi dintre ei stând în gheretă, unul în fața porții.

— Atât? întreabă Sam. Doar trei? Înseamnă că va fi simplu.

— Nu se așteaptă la un atac frontal. Nu se așteaptă la nici un fel de atac, explică Adam. Scopul lor este, în principal, să-i sperie pe toți cei care ar putea nimeri acolo din greșeală.

Pe măsură ce himerele rămase se așază pe acoperișuri și ramuri de copaci, imaginile video încep să devină clare, iar eu încep să-mi fac o idee tot mai clară despre cum arată Ashwood Estates. Dincolo de poarta din față este un drum scurt, dar șerpuit, nu foarte ascuns privirilor. Acest drum duce spre un fel de proprietate privată restricționată; sunt aproximativ douăzeci de case bine îngrijite, dispuse în jurul unei zone centrală de recreere. Se pare că mogadorienii au mese de picnic, terenuri de baschet și o piscină. Una peste alta, este o suburbie idilică, cu excepția faptului că nu e nimeni prin preajmă.

— Pare liniștit, spun eu privind imaginile video. Așa este mereu?

— Nu, răspunde Adam. Ceva nu este în regulă.

Una dintre himere își ia zborul și se repoziționează, prinzând în obiectivul camerei una dintre casele pe care nu am putut-o vedea înainte. Un camion de gunoi cu motorul oprit este parcat la bordură.

— E cineva acolo, spune Sam mărind imaginea.

Un Mogadorian solitar stă lângă camion cu o tabletă în mână. Pare plictisit.

Adam mijește ochii la tatuaje de pe scalpul mogadorianului.

— Un inginer, spune el.

— De unde știi? îl întreb.

— După tatuaje. Pentru un neaoș, acestea sunt simboluri de onoare și de aceea și le-a făcut. Neaoșii primesc locuri de muncă cu funcții de comandă, ne explică Adam. Le este mai ușor să dea ordine în toate direcțiile.

— Mai sunt și alții, ne atrage atenția Sam.

Vedem alți patru luptători mogadorieni transportând un fel de echipament computerizat de dimensiunile unui frigider. Ajung cu echipamentul în fața inginerului, apoi așteaptă în timp ce acesta se plimbă în jurul aparatului inspectându-l.

— Se pare că acela este un server, observă Malcolm. Oare înlocuiesc echipamentul pe care l-ai distrus tu? întreabă el, întorcându-se către Adam.

— Posibil, răspunde Adam, dar nu pare prea sigur pe el. Adam arată spre o casă cu două nivele, cu pridvor, unde muncesc mogadorienii. Aceea este vechea mea locuință. Știu sigur că pe acolo există un punct de acces spre tuneluri, dar este posibil ca și celelalte case să aibă acces spre tuneluri.

În timp ce Adam vorbește, inginerul își termină inspecția asupra serverului. Dă din cap, iar ceilalți mogi ridică echipamentul. Urcă echipamentul în camionul de gunoi, apoi se întorc în casă.

— Nu cred că sunt mari fani ai reciclării, nu credeți? spune Sam.

Înainte ca primul grup de mogi să ajungă la casă, apare un al doilea grup. Aceștia transportă ceva ce arată ca un scaun de frizerie dintr-un film SF prost. Scaunul are, în mod egal, elemente futuristice și părți înfricoșătoare, fire care atârnă din el. Inginerul se grăbește spre acest al doilea grup, ajutându-i să așeze cu grijă echipamentul pe iarba din curtea din față.

— Recunosc chestia aia, spune Malcolm cu tremur în glas.

— Mașinăria doctorului Anu, spune Adam întorcându-se spre mine. Au folosit-o pe Malcolm. Și pe mine.

— Și ce au de gând să facă cu ea acum? întreb eu, uitându-mă la inginer cum își începe inspecția.

— Tipii ăștia arată ca o echipă de salvare, ne explică Adam. Când am fost aici ultima dată, le-am cam făcut unele stricăciuni în tuneluri. Salvează ce se mai poate din echipamente și scapă de restul.

— Ce poți să ne spui despre neaoșii care ar fi trebuit să fie aici?

Adam face o grimasă.

— Probabil că au fost evacuați până ce locul acesta va deveni mai sigur.

Mă uit la Adam cu ochii mari.

— Adică am venit degeaba? Neaoșii deja au plecat, iar mașinăria e distrusă.

— Ba nu, spune el, iar eu pot vedea licărul din ochii lui. Dacă reușim să scoatem din joc această echipă de salvare înainte să dea alarma, am avea acces complet asupra Ashwood. De acolo, putem ajunge în rețeaua lor…

— Și cu ce ne ajută asta?

— E ca atunci când unul dintre ai mei ar reuși să deschidă unul dintre Cuferele voastre, John. Le vom ști secretele. Vom afla ce pun la cale.

— Vom fi cu un pas înaintea lor, spun eu.

— Da. Adam dă din cap în timp ce se uită la inginerul care examinează mașinăria dr-ului Anu. Dar ar trebui să intrăm acolo. Ceea ce echipa de salvare decide să distrugă, pentru noi ar putea fi în continuare util.

— Bine, spun privindu-l pe șeful echipei de salvare a mogilor intrând înapoi în casă. Deci există o intrare secretă sau ceva de genul acesta?

— În acest moment, cred că un atac direct este cel mai bun pariu al nostru. Adam se uită la mine. Ești de acord cu asta?

— La naiba, da, îi răspund.

Inițial, ne-am planificat să folosim rețeaua de supraveghere cu himere pentru a observa mogii și pentru a-mi da seama care este cea mai bună strategie pentru atac. Dar, acum că suntem aici, abia aștept

să intru în luptă. Vreau să mă răzbun pentru tot ceea ce au făcut — pentru că au luat-o pe Ella, pentru că au distrus casa lui Nouă, pentru că mi-au omorât un prieten... Dacă Adam spune că trebuie să ne grăbim, eu deja sunt gata.

Malcolm scoate o cutie de sub scaun. Din interiorul cutiei scoate două dispozitive audio pentru ureche, unul pentru mine și unul pentru Adam. Dispozitivele sunt conectate la perechea de walkie-talkie pe care le vor folosi Sam și Malcolm. Pun un dispozitiv în urechea mea, iar Adam face la fel.

— Suntem conectați cu toate autoritățile locale? întreabă Malcolm. Un schimb de focuri în plină zi, ar putea atrage atenția.

Adam dă din cap.

— Sunt cumpărați toți, spune el, apoi se uită la mine. Va trebui să ne mișcăm rapid, totuși. Trebuie să-i omorâm înainte să poată chema întăriri. Dacă aș ajunge în vechea mea locuință, ar trebui să le pot tăia comunicațiile.

— Eu pot face asta rapid, îi răspund.

Îmi pun pumnalul meu loric în teaca ascunsă sub pantalon, la gambă. Apoi, îmi prind la încheietura mâinii brățara roșie. Piatra de chihlimbar din centrul său se extinde pentru a forma un scut strălucitor în soarele amiezii.

Brățara mă străpunge imediat cu înțepături ca de ace de gheață, avertizându-mă că în zonă există mogi. Desigur, există unul chiar lângă mine. Prezența lui Adam îmi cam dă peste cap simțul pericolului.

— Gata? îl întreb.

Lângă mine, Adam își trage peste umăr un toc dublu pentru armă, câte un pistol cu amortizor fiind agățat acum sub fiecare dintre subțiori. Dă din cap că e gata.

— Stați, stați, spune Sam. Fiți atenți la tipul ăsta.

Eu și Adam ne întoarcem înapoi la laptop și vedem cum un alt mogadorian iese din casă și se duce spre echipa de salvare care descărcă. E înalt și lat în umeri, mai mare decât ceilalți și cu un aer mai nobil. Spre deosebire de ceilalți, acesta are o sabie uriașă prinsă pe spate. În timp ce ne uitam, el latră niște ordine spre inginer, apoi dispare din nou în casă. Când mi-am arunca privirea spre Adam, fața lui arătă mai palidă decât de obicei.

— Ce este?

— Nimic, spune el prea repede. Doar să ai mare grijă la tipul ăla. Este un general neaoș, unul dintre oamenii cei mai de încredere ai lui Setrákus Ra. El... Adam ezită, privindu-l pe generalul din imaginea de pe ecranul laptop-ului. El este cel care a ucis un Garde.

Simt cum mi se încălzesc mâinile. Dacă mai devreme nu eram pregătit pentru luptă, acum cu siguranță sunt.

— E ca și mort, spun eu, iar Adam doar dă din cap, deschide portiera și iese din dubă. Mă uit la Sam și Malcolm. Ne vom apropia pe jos, ne vom ocupa de gardieni, iar voi ne acoperiți spatele.

— Știu, știu, spune Sam. Voi urmări monitorul și vă voi atenționa atunci când apar probleme.

Malcolm a început deja să despacheteze pușca cu lunetă din geanta sa. L-am văzut folosind-o în Arkansas — el mi-a salvat fundul atunci. Nimeni nu este mai potrivit decât un Goode să-mi acopere spatele.

— Ai grijă, spune Malcolm, ridicând vocea spre Adam, astfel încât să poată fi auzit. Amândoi.

Eu și Sam batem palma.

— Arată-le cum este Iadul, spune el.

Ies din dubă și mă îndrept spre fortăreața mogadoriană prefăcându-mă că fac jogging. Adam ține aproape de mine.

— John, spune el când călcăm pe pietrișul de pe marginea drumului. Este ceva ce ar trebui să știi.

Normal. Tocmai când începusem să-mi las garda jos în preajma acestui individ, tocmai când ne pregătim să intrăm în luptă împreună, el se trezește că are ceva să-mi spună.

— Ce este?

— Generalul este tatăl meu.

Capitolul 8 (John)

Am fost la un pas să mă opresc, dar Adam nu a încetinit, așa că am ținut pasul cu el.

— Cred că glumești.

— Nu glumesc, se încruntă Adam, concentrându-se la drumul din față. N-aș putea spune că mai am vreo treabă cu el.

— Ai de gând să... Nici nu știu cum să-i spun asta. Crezi că vei putea să...?

— Să lupt? Să-l omor? Da. Să nu-i arăți niciun pic de milă, pentru că el nu va avea milă de noi.

— Omule, propriul tău tată? Adică, chiar și pentru un mogadorian, asta e destul barbar.

— În acest moment, învingându-l în luptă este, probabil, singurul mod în care se va simți vreodată mândru de mine, răspunde Adam. Nu că mi-ar păsa, adaugă apoi încet.

— Sunteți tare ciudați, îi spun dând din cap.

Înaintăm tăcuți spre intrarea în Ashwood Estates care apare în raza noastră vizuală. Mogadorianul din fața porților se uită atent la noi și încearcă să-și ferească ochii de soare, ca să ne vadă mai bine. Menținem un ritm constant și nu încercăm să ne ascundem. Suntem cam la cincizeci de metri de porți și ne apropiem rapid, dar pentru mog părem ca doi tipi care fac jogging. Încă nu observă armele lui Adam.

— Așteaptă până ne mai apropiem puțin, îi spun printre dinți, iar Adam dă din cap.

Când ajungem cam la treizeci de metri, mogul își întoarce capul, spunând ceva celor doi amici din gheretă.

Îi avertizează că se apropie cineva. Îi văd ridicându-se în picioare, profilându-se în cadrul ferestrei, uitându-se la noi. Mogul din fața porților se dă un pic în spate, cred că ține deja degetul pe trăgaciul blaster-ului ascuns sub haină. Dar ezită, probabil încă mai crede că e paranoic.

Nu și-au imaginat niciodată că vom veni după ei. Nu sunt pregătiți.

După ce mai alergăm douăzeci de metri, îmi aprind Lumenul, flăcările năvălind în mâinile mele. Lângă mine, din alergare, Adam își scoate armele și țintește.

Cel mai apropiat mog încearcă să-și scoată blasterul, dar e prea lent. Adam trage două focuri, câte unul cu fiecare pistol, ambele înăbușite de amortizoarele de zgomot. Lovit cu două gloanțe în piept, mogul se leagănă pentru o clipă și apoi explodează într-un nor de cenușă.

Lansez o minge de foc spre gheretă. Mogadorienii din interior încearcă să se ferească, dar, ca și prietenul lor, sunt prea lenți. Sfera de foc explodează prin fereastră împrăștiind sticlă peste tot, iar unul dintre mogi se aprinde ca o torță. Celălalt reușește să se arunce afară pe ușă, flăcările dansând în spatele lui. Stă chiar în fața intrării blocând accesul în Ashwood, dar îmi extind Telekinezia și prind poarta din fier forjat, o smulg din balamale și îl zdrobesc pe mog cu ea.

— Crezi că ceilalți ne-au auzit? îl întreb pe Adam în timp ce trecem peste poarta din metal îndoit și intrăm în Ashwood Estates.

— Nu prea ne-am făcut o intrare discretă, observă Adam.

Vocea lui Sam îmi bubuie în ureche.

— Patru indivizi aleargă pe drumul de acces, ne avertizează el. Au blasterele pregătite.

Drumul urcă puțin și șerpuiește spre capăt, după care vedem locuințele. Nu prea avem unde să ne ascundem pe drum.

— Stai în spatele meu, îi spun lui Adam.

Tocmai atunci apar și mogii. Fără să pună întrebări declanșează salve de foc din blastere. Adam face un salt în spatele meu exact când scutul din brățară se desface — parcă ar fi o parașută care iese din brațul meu, materialul roșu răspândindu-se pentru a absorbi exploziile. Adam își pune mâna pe spatele meu.

— Mergi înainte, spune el.

Asta și fac, iar scutul absoarbe și mai multe focuri de blaster pe măsură ce înaintez spre mogi. Brățara scoate un bâzâit constant și se strânge dureros pe încheietura mâinii mele. Cu atenție și mergând în spatele meu ca să nu fie împușcat, Adam iese din spatele scutului și mai împușcă doi mogi. Realizând că nu fac nici un progres, ceilalți doi încearcă să se retragă. Îmi las scutul jos și lansez o minge de foc care explodează întrei ei, doborându-i la pământ. Adam îi termină cu câteva focuri de armă bine țintite. Odată ce pericolul a trecut, scutul meu se strânge înapoi în brățară.

— Nu-i rău, îi spun lui Adam.

— Abia am început, răspunde el.

Alergăm pe drumul de acces, iar casele opulente ale Ashwood Estates încep să se vadă. Nu e nimeni pe afară, iar la ferestre nu se vede nicio lumină; tot locul se simte ca un oraș fantomă. În dreapta noastră văd vechea locuință a lui Adam, iar câteva case mai jos se vede camionul de gunoi și scaunul high-tech pe care îl inspecta inginerul. Echipele de salvare, inginerul și generalul nu se văd nicăieri.

— Vin din curte! strigă Sam.

Atât Adam cât și eu ne întoarcem la timp ca să vedem un pluton de războinici mogi furișându-se spre noi printre două case. Ar fi fost o ambuscadă destul de reușită, dacă nu am fi avut cercetași cocoțați în copaci. Când ei își ridică blasterele, Adam este deja pregătit. Se așază bine pe picioare și trage rafale în direcția lor, pavajul și bucăți de iarbă sar în sus. Cei mai apropiați dintre mogi sunt aruncați cu picioarele în sus, alții se clatină, iar unul dintre ei își descarcă accidental blasterul în spatele unui camarad de-al lui.

— Termin eu aici! îi spun lui Adam. Tu du-te și asigură-te că nu cheamă întăriri.

Adam dă din cap, apoi sprintează peste peluză spre vechea sa locuință. Între timp, lângă mogadorienii uimiți observ un rezervor de metal în apropierea unei case.

Cu auzul meu concentrat, aud un șuierat slab care vine dinspre rezervor. Aproape că îmi vine să râd de norocul meu.

Este un rezervor de gaz.

Lansez o minge de foc înainte ca mogii să-și dea seama ce vreau să fac. Mingea de foc trece pe lângă primul mog, care, în cele două secunde înainte de explozia rezervorului cu gaz, mi s-a părut că zâmbește la mine crezând că am ratat ținta. Ferestrele celor două case din apropiere explodează spre interior cu forță, iarba ia foc, iar la exterior rămâne un mare semn de culoare neagră. Trebuie să mă opresc din a aprecia pagubele — îmi vine să distrug acest loc, să demolez tot ce au construit mogii, așa cum și ei au distrus tot ce am încercat eu să construiesc ca să am o viață normală.

— La naiba, amice, îmi spune Sam în ureche. Am simțit-o până aici.

Îmi scot walkie-talkie de la spatele blugilor.

— Cum arată locul, Sam?

— Liber, spune el. Totuși este ciudat. Mă gândisem că sunt mai mulți.

— Ar putea fi în tuneluri, îi răspund, pornind spre casa în care Adam s-a grăbit să intre. Scanez cu privirea ferestrele goale în timp ce mă deplasez, întrebându-mă câți mogi ar mai putea sta la pândă. E prea al naibii de liniște.

— Nu-l văd pe generalul acela cu fundul mare, spune Sam. Nu este printre cei pe care i-ai aruncat în aer.

Începusem să traversez peluza către casa lui Adam atunci când fereastra din față se sparge și trupul lui Adam zboară afară. Se lovește cu putere de balustrada pridvorului, se răsucește în aer și cade în cap, aterizând în curtea din față ca o păpușă din cârpă. Alerg spre el în timp ce încearcă să se ridice clătinându-se.

— Ce s-a întâmplat? strig eu.

— Tata... nu prea se bucură, geme el, uitându-se la mine cum mă aplec spre el. Are o mare bucată de geam înfiptă în obraz, un firicel de sânge întunecat prelingându-i-se în jos pe gât. Smulge ciobul și îl aruncă.

— Poți să te ridici? îl întreb, prinzându-l de umăr.

Înainte ca Adam să poată răspunde, o voce tunătoare ne întrerupe.

— Numărul Patru!

Generalul pășește cu încredere prin ușa din față, uitându-se la mine din pridvor. E imens și musculos. Tatuajele de pe craniul său palid sunt mult mai complicate decât cele pe care le-am văzut la ceilalți mogi, în afară de Setrákus Ra. Simt mișcare în spatele lui — alți mogadorieni, dar nu îmi dau seama câți. Ceilalți nu ies din casă. Sunt aproape sigur că generalul vrea să facă asta singur.

Mă ridic și îl înfrunt, am mâinile strălucitoare și fierbinți, o minge de foc plutind în palma mea.

— Știi cine sunt, huh? l-am întrebat.

— Da. De mult îmi doresc să ne întâlnim.

— Uh-huh. Dacă zici că știi cine sunt, înseamnă că știi că nu ai nicio șansă în fața mea. Îmi întind gâtul ca să privesc pe lângă el. Nici unul dintre voi.

Generalul zâmbește.

— Foarte bine. Ești curajos. O binevenită schimbare de ritm. Ultimul loric pe care l-am întâlnit, a fugit. A trebuit să-l înjunghii în spate.

Decid că am stat de vorbă destul și lansez mingea de foc către el. Generalul o vede venind, se apleacă puțin și, cu o singură mișcare fluidă, în mod surprinzător, trage sabia din teacă. Spintecă aerul din fața lui în timp ce mingea de foc se apropie, iar lama mogadoriană strălucitoare absoarbe atacul meu.

Nu e bine.

Generalul sare de pe pridvor cu sabia ridicată deasupra capului și o coboară într-un arc de cerc spre mine. E rapid, mult mai rapid decât ceilalți mogi cu care m-am luptat, iar scutul meu abia are timp să se desfășoare înainte ca sabia lui să mă despice în două. Scutul respinge lama cu un zăngănit puternic, dar forța loviturii este suficient de mare ca să mă trântească pe spate.

— John! strigă Adam, iar generalul, după ce a aterizat chiar lângă el, profită de ocazie și își lovește fiul cu piciorul tare peste față. Adam țipă și se rostogolește departe de el.

— Ești o continuă dezamăgire, clocotește generalul la Adam, atât de încet încât abia reușesc să aud ce spune. Stai jos și îți voi arăta milă.

Mă ridic repede în genunchi, concentrând o altă minge de foc. Generalul întinde sabia spre mine și simt ceva ca un val de aer, ca și când lama ar absorbi energia din jurul ei. Mingea de foc începe să se micșoreze, forțând-mă să mă concentrez din greu ca s-o pot mări din nou. Între timp, iarba din jurul generalului își schimbă culoarea din verde în maro. Sabia suge viața din ea. Nu am mai văzut un mog cu o asemenea armă de la lupta din pădurea de la Paradise High.

— Nu-l lăsa să te lovească cu aia! mă avertizează Adam, scuipând sânge.

Dar avertismentul său vine prea târziu. O lacrimă de energie în formă de pumnal iese din sabia generalului și se îndreaptă spre mine; energia este neagră, sau mai de grabă lipsită de orice culoare și schimbă textura aerului prin care trece, absorbind viața și oxigenul, ca o mini-gaură neagră.

Nu am nicio șansă să mă feresc. Scutul meu se desfășoară, extinzându-se în forma obișnuită de umbrelă, dar imediat devine negru și fragil atunci când este lovit de sabia generalului. Înghețat astfel, scutul meu începe să se destrame încet, ca mogadorienii care se transformă în cenușă. Vene întunecate încep să se răspândească peste brățara mea, pe care mă grăbesc s-o scot înainte ca chestia aia să ia contact cu pielea mea. Când atinge solul, brățara se rupe în două.

Generalul zâmbește la mine și mă întreabă:

— Acum, vei fugi?

Capitolul 9 (John)

Mogadorienii care stau ascunși în casă încep să râdă. Unul câte unul ies pe terasă, dornici să vadă cum generalul lor învinge un Garde. Sunt cam o duzină: echipa de salvare, plus niște războinici și cercetași, toți sunt cultivați. Nu ei sunt prioritatea noastră, dar asta nu mai contează acum. Există doar doi mogi neaoși în Ashwood Estates — unul este Adam, dar el zace în iarbă la doar câțiva metri de mine, cu sângele întunecat prelingându-i-se pe față.

Celălalt este chiar în fața mea.

În timp ce generalul se uită la mine de sus, cu sabia la gâtul meu, mă gândesc că ne-am băgat în ceva mult prea mare pentru noi atunci când am crezut că eu și Adam putem cuceri un întreg oraș plin de mogadorieni.

Dar apoi îmi amintesc că nu suntem doar noi doi.

Cu un țipăt, Praf, încă în formă de șoim, se aruncă ca o bombă în capul generalului. Ghearele lui se înfig adânc în fața generalului care scoate un grohăit de mogadorian în durere, înainte să-l poată îndepărta pe Praf cu dosul palmei.

Este exact distragerea de care aveam nevoie. Rapid, formez o altă minge de foc și o lansez spre general. De data asta nu are ocazia să-și ridice sabia, iar focul îl lovește chiar în piept. Mă aștept ca cel puțin să cadă din picioare, dar generalul pur și simplu se dă câțiva pași înapoi clătinându-se. Partea din față a uniformei e arsă, dezvăluind pe dedesubt o armură din obsidian mogadorian.

Praf, luat prin surprindere de lovitură, cade în iarbă la picioarele generalului. Acesta din urmă își ridică sabia grea spre himeră, dar Praf se transformă în șarpe în ultima secundă și reușește să se strecoare prin iarbă, scăpând de tăișul lamei. Generalul, cu urme proaspete pe față de la gheare, își întoarce privirea spre mine legănându-se pe picioare.

— Te ascunzi în spatele animalelor tale de companie? șuieră generalul. Rușinos. Luptă cu mine cu onoare, băiete. Fără trucuri.

Îmi ridic mâna și zâmbesc către general, observând păsările care zboară în toate direcțiile.

— Stai puțin. Încă un truc.

Și atunci, rinocerul cade din cer.

Una dintre himere, nici nu știu sigur care dintre ele, zboară pe deasupra capetelor mogadorienilor ca un măcăleandru nevinovat și plin de inocență; în secunda următoare, deasupra lor apare burta unui rinocer african de jumătate de tonă. Câțiva mogi de pe terasă sunt zdrobiți pur și simplu, lemnul se face așchii, iar partea din față a casei se afundă un pic în pământ sub greutatea fiarei. Un alt mog este împuns de rinocer când încearcă să fugă. Ceilalți mogi se împrăștie prin curte și încep să tragă cu blasterele. Acum nu mai râde niciunul.

Nobila execuție a generalului a fost întreruptă de mica noastră armată de himere.

E haos total. Peste tot în jurul nostru, păsările se transformă în animale cât mai letale — un urs, câteva feline de junglă și o chestie ca o șopârlă despre care cred că este un dragon de Komodo — care îi doboară pe mogadorieni. Văd o parte din himere înfruntând focurile blasterelor mogilor care trag nebunește, încercând cu disperare să se regrupeze. Himerele nu vor putea să reziste mult timp. Din nou, avem elementul surpriză.

— Se pare că *tu* ești cel care ar trebui să fugă, îi strig generalului. Ca să fiu sincer, nici nu știu ce să fac cu el. Este tatăl lui Adam, la urma urmei. Adam mi-a spus să nu-i arăt milă, dar parcă tot nu îmi vine să omor tatăl în fața fiului, chiar dacă aceștia sunt mogadorieni. Arunc o privire spre Adam, în speranța că cel puțin îmi va face un semn cu degetul mare sus sau jos, dar el este încă în iarbă, încercând cu greu să se ridice. Praf este lângă el în formă de lup, are chipul puțin abătut și îi linge ușor fața lui Adam.

— Numele meu este deja scris în istorie ca ucigaș al Garzilor! răcnește generalul spre mine, nepăsându-i că oamenii lui sunt decimați chiar în spatele său. Dacă azi este ziua în care voi muri, te voi lua cu mine.

Se avântă cu sabia spre pieptul meu. Îmi ridic brațul așteptând ca scutul meu să devieze lovitura. Îmi ia o fracțiune de secundă să-mi amintesc că încheietura mâinii este goală, scutul meu fiind distrus. Generalul aproape că mă lovește, din cauza dependenței mele de brățară. Sunt nevoit să mă feresc în lateral în ultima secundă și pot simți cât de aproape am fost, lama rupându-mi cămașa pe spate.

Poate că sabia generalului a ratat, dar cotul lui nu. Folosindu-se de balans, mă lovește chiar în tâmplă. Probabil că poartă armura aia mogadoriană pe tot corpul, pentru că lovitura de cot se simte ca un ciocan. Mă împleticesc într-o parte văzând stele verzi. Generalul se repede din nou la mine, iar eu abia reușesc să-mi controlez Telekinezia, împingându-l în spate. Călcâiele lui smulg mănunchiuri de iarbă, iar el refuză să cadă din picioare.

În loc să mă atace, generalul își îndreaptă sabia spre mine. Un alt pumnal de energie se formează în vârful lamei. Sunt prins, nu am scut, nu am cum să mă feresc, dar știu că nu pot lăsa acea energie care suge viața să mă lovească. Mă pregătesc să mă feresc cumva.

Înainte ca sabia să lanseze pumnalul de energie, mâna dreaptă a generalului explodează. Începe să urle și dă drumul sabiei, ridicându-și mâna să se uite la gaura pe care mai devreme nu o avea în palmă.

— Tata zice “Cu plăcere”, se aude vocea lui Sam în urechea mea.

Mă uit peste umăr și văd dubița noastră parcată pe drumul de acces. Malcolm Goode stă rezemat de ușa șoferului, folosind-o ca acoperire și sprijin pentru pușcă.

— Nenorociților, mârâie generalul. Înainte ca Malcolm să tragă din nou, generalul fuge și se ascunde, folosind camionul de gunoi ca acoperire. E surprinzător de rapid, ținând cont că pe sub costum poartă armură.

Ei bine, chiar îmi doream să fugă.

Alerg după el. Mă gândesc la modul în care l-a vânat el pe Gardele pe care l-a ucis, iar asta îmi dă puteri. Cu coada ochiului văd un războinic mog îndreptându-și blasterul spre mine. În timp ce trage, o himeră în formă de panteră neagră îi sare în spate. Explozia blasterului distruge jumătate din scaunul dr-ului Anu folosit la experimentele sale. Știu că scopul nostru a fost să menținem această tehnologie mogadoriană intactă, dar asta nu contează pentru mine acum. Văd roșu în fața ochilor. Ținta mea este generalul — atât de mândru pentru uciderea Gardelui. Pentru uciderea unui copil. Îi voi scrie ultimul capitol din istoria lui prețioasă. Chiar acum.

Când am ajuns în apropierea camionului de gunoi, îl văd pe general. A ajuns pe terenul de baschet și s-a oprit.

Îmi face semn să vin la el, așteptându-mă în centrul terenului. Pornesc spre el, ignorând partea din mine care bănuiește că mi-a pregătit o capcană. Orice ar fi, nu mă va opri.

Generalul bombăne ceva în mogadoriană. Pare a fi o comandă. Sub picioarele mele, sub asfalt, ceva începe să vibreze, parcă ceva ar prinde viață.

Mă cuprinde un fel de energie statică în timp ce un câmp de forță în formă de cupolă se ridică deasupra terenului de baschet. Capcana generalului. Dintr-odată, se face liniște. Zgomotul himerelor care îi sfâșie pe mogadorieni este blocat de acest câmp de forță.

Sunt la un pas distanță de cel mai apropiat perete, simt același tip de bâzâit electric pe care l-am întâlnit la baza din Virginia de Vest. Îmi amintesc cât de rău mi-a fost după aceea — mi-a luat zile ca să îmi revin — și știu că nu mă pot apropia prea mult.

În timp ce mă gândesc la toate acestea, o himeră în formă de tigru, dornică să-mi sară în ajutor, se năpustește spre general. Se lovește de energia albastră și cade în convulsie pe teren, dar în afara câmpului de forță.

— În acest loc obișnuiam să punem pikenii să se lupte între ei, zâmbește generalul și arată cu mâinile larg deschise spațiul închis. A fost o recompensă pentru războinicii cultivați. Păcat că mulți dintre ei nu sunt aici să fie martori la această luptă.

— Ai vrut să-ți petreci mai mult timp cu mine? îl tachinez pe general, asigurându-mă că păstrez o oarecare distanță între mine și câmpul de forță.

— Vreau să te omor fără să fiu deranjat, răspunde el. Vreau ca prietenii tăi să privească neputincioși.

— Succes în ce ți-ai propus.

Fără ezitare, îl atac pe general. Lansez mingi de foc în timp ce mă năpustesc spre el. El absoarbe fiecare minge de foc. Bucăți uriașe din uniforma lui ard, dar armura de dedesubt nu pare să fie afectată. Fără să arate că ar suferi vreun pic, generalul pornește spre mine, de parcă ar vrea să treacă prin mine.

Probabil că are o greutate de două ori mai mare decât a mea cu armura aia pe el. Dar nu-mi pasă.

Îmi scoate aerul din plămâni atunci când ne ciocnim, dar reușesc să rămân în picioare. Îmi apăs mâna cuprinsă de flăcările Lumenului pe fața generalului. Scoate un geamăt de durere, dar asta e singura lui reacție la arsura de pe fața lui, pielea palidă se face neagră și se crapă. Mâinile sale se înfășoară în jurul gâtului meu. Are palmele suficient de mari ca degetele sale să se suprapună la ceafă.

Mă strânge de gât cu putere și imediat mi se întunecă privirea. Nu pot respira. Cu mâna pe care o am liberă prind degetele generalului. Simt că dacă nu îi slăbesc strânsoarea, o să-mi rupă gâtul complet.

Mi-e greu să mă concentrez în timp ce mă sufocă, dar reușesc să mențin intensitatea Lumenului și să-mi folosesc Telekinezia în același timp. Manevrez pumnalul din teaca de sub pantalon.

Fără nicio mână liberă, adun cât pot de multă forță telekinetică și lansez pumnalul spre inima generalului.

Pumnalul ricoșează din armura lui. Înainte să încerc din nou să-l înjunghii, el își întărește strânsoarea pe gâtul meu și îmi pierd controlul Telekineziei. Sunt la un pas să leșin, iar tot ce pot să fac este să păstrez Lumenul aprins pe fața generalului.

— Cine crezi că va muri primul, băiete? zâmbește batjocoritor generalul, fumul de la fața lui arsă ieșindu-i din gură când vorbește. Încerc să scap din strânsoarea lui, dar mă apasă cu toată greutatea lui în jos, forțându-mă să cad în genunchi.

Dintr-odată, o sabie mogadoriană se îndreaptă spre fața mea. Neputând să-mi mișc capul, pot doar să mă dau puțin înapoi. Vârful lamei strălucitoare se oprește la foarte mică distanță de ochiul meu. Strânsoarea generalului slăbește și îmi dă drumul. Mă prăbușesc gâfâind și încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

— Pe la spate. Nu așa procedezi tu, tată?

Adam ține paloșul generalului cu ambele mâini, sabia este prea grea pentru el, apoi o scoate din spatele tatălui său. Lama strălucitoare a pătruns direct prin pieptul generalului, străpungând armura mogadoriană ca pe o folie de staniol. Am fost prea ocupat să lupt pentru viața mea și nu am observat când s-a întrerupt câmpul de forță. Din fericire, nici generalul n-a observat asta. El se uită la Adam cu uimire. Cred că generalul și-a dat seama de greșeala pe care a făcut-o — toți mogii cunosc comanda vocală pentru întreruperea câmpului de forță, dar unul dintre ei nu a luptat de partea lui.

Generalul își pipăie rana din piept și, pentru o clipă, îmi lasă impresia că vrea să continue lupta. Dar începe să se clatine și întinde mâinile către Adam, de parcă ar vrea să-l îmbrățișeze. Sau să-l strângă de gât. Greu de spus.

Adam se dă un pas înapoi, chipul lui este detașat și calm. Îl lasă pe general să cadă cu fața în jos pe ciment. Dincolo de terenul de baschet, lupta s-a încheiat. Toți mogadorienii sunt morți. În curtea din fața casei lui Adam, Sam îngenunchează lângă o himeră rănită. Malcolm stă la câtiva pași de noi, pe margine, urmărind scena cu generalul. Pe fața lui se citește îngrijorarea. Mă ridic și mă duc lângă Adam.

— Adam, ești...? Vocea mea este răgușită, gâtul mă doare și s-a umflat. Adam ridică mâna și îmi face semn să tac.

— Uite, spune el categoric.

La picioarele noastre, generalul începe să se dezintegreze. Nu se întâmplă repede cum am văzut la cercetașii și războinicii cultivați pe care i-am ucis. Generalul se descompune încet, unele părți mai repede decât altele. În unele locuri, carnea lui se topește, dar nu și osul de sub ea, lăsând să se vadă scheletul cu cutia toracică parcă ieșind din pământ, toate atașate la un craniu pe jumătate dezintegrat.

— Se pot vedea îmbunătățirile făcute de Setrákus Ra, explică Adam, de parcă ar fi profesor la medicină. Răni cicatrizate, boli vindecate, rezistență și viteză îmbunătățite. Setrákus Ra a promis nemurirea. Părțile nenaturale se dezintegrează, de parcă ar fi un cultivat. Restul, ce a mai rămas din el, este partea de neaoș, carnea adevărată.

— Nu-i momentul să ne gândim la asta, reușesc eu să spun, încă încercând să-mi trag răsuflarea.

Nu e vorba că nu apreciez informația, doar că tatăl lui Adam zace mort la picioarele noastre, iar el ne predă o lecție de genetică mogadoriană de parcă nu s-a întâmplat nimic.

— S-a mers prea departe, dar asta este soarta pe care Setrákus Ra le-o oferă semenilor mei. Cenușă și piese de schimb, spune Adam, uitându-se la rămășițele tatălui său. Mă întreb cât de mult ar mai fi rămas din el dacă *Marele Conducător* nu i-ar fi otrăvit corpul și mintea.

Adam dă drumul sabiei care lovește pământul cu putere. Îmi pun mâna pe umărul lui, uitând de repulsia pe care am simțit-o pentru el în ultimele zile. Tocmai mi-a salvat viața, dar și-a ucis propriul tată pentru asta.

— Adam, e în regulă, încep eu, dar nu prea știu ce să spun în situația asta nebună.

— L-am urât, răspunde el, fără să se uite la mine. Adam se uită la uniforma arsă și la grămada de cenușă și oase care au mai rămas din general. Dar el a fost tatăl meu. Aș fi vrut ca lucrurile să se fi sfârșit altfel. Pentru noi toți.

Mă aplec peste rămășițele generalului și îndepărtez cu grijă teaca din piele neagră pe care el a purtat-o pe spate. Este un pic arsă, dar întreagă. Iau sabia de unde a lăsat-o Adam să cadă și i-o întind împreună cu teaca.

— Nu o vreau, spune Adam, uitându-se la sabie cu o privire plină de dezgust.

— Lucrurile se *pot* termina în mod diferit, îi spun. Folosește-o așa cum tatăl tău nu a făcut-o. Ajută-ne să câștigăm acest război și să schimbăm soarta popoarelor noastre.

Adam ezită un moment înainte de a accepta sabia de la mine. O ține cu ambele mâini și se uită în jos la ea. După un lung moment de contemplare, Adam își petrece cureaua tecii peste umăr. Geme sub greutatea ei, dar reușește să se ridice în picioare.

— Îți mulțumesc, John, spune el liniștit. Îți jur, sabia asta nu se va mai ridica niciodată împotriva unui loric.

Sam vine spre noi.

— Sunteți bine?

Adam dă din cap că da. Îmi pipăi gâtul cu mâna, simt că deja s-a umflat acolo de unde m-a strâns generalul.

— Da, sunt bine, îi răspund, apoi mă uit către Adam. Am terminat aici? Sau mai sunt și alții pe drum?

El scutură din cap.

— Le-am închis comunicațiile înainte ca... înainte ca generalul să mă prindă. Nu vor veni întăriri.

— Frumos, răspunde Sam care privește spre ferestrele goale ale Ashwood Estates. Deci tocmai am cucerit o bază mogadoriană.

Înainte să apuc să mai fac vreo completare, observ privirea întunecată de pe chipul lui Adam. Nu se mai uită în jos la rămășițele tatălui său. Privește spre orizont, de parcă ceva rău e pe cale să apară în orice moment.

— Ce este? îl întreb.

— Ar mai fi ceva, spune el încet, alegându-și cuvintele cu grijă. Înainte să le închid comunicațiile, am stat și i-am ascultat puțin. Mișcări de trupe. Relocări masive ale neaoșilor în fortăreața din Virginia de Vest. Războinici trimiși în mijlocul populației.

— Ia stai…, stai așa… spun eu, ridicând mâinile. Și ce vrea să însemne asta?

— Invazie, răspunde Adam. Invazia este iminentă.

Capitolul 10 (Ella)

Setrákus Ra le-a ordonat slujitorilor lui să mă închidă într-o cameră rece, fără nicio fereastră. Cred că s-a terminat cu conversațiile politicoase peste masa cu mâncare oribilă. Camera asta este atât de mică încât, dacă mă așez în centrul ei și întind brațele, aproape că pot atinge pereții cu vârful degetelor. În mijlocul tavanul se vede ceva în formă de cupolă. Pun pariu că e o cameră de filmat. Pe un perete este un mic birou din metal, cu un scaun care pare proiectat pentru un disconfort maxim. Pe birou este o copie a *Marea Carte A Progresului Mogadorian*.

Bănuiesc că ar trebui să stau aici și să studiez marea capodoperă a bunicului meu. Să citesc trei secțiuni și să petrec cel puțin douăzeci de minute în meditare profundă pentru fiecare.

Nu, mulțumesc.

Nu sunt sigură dacă este aceeași copie cu care am lovit-o pe femeia mogadoriană în prima mea zi aici. Sunt o mulțime de astfel de cărți peste tot prin *Anubis*. Parcă ar fi singura carte pe care o citesc mogii. Oricum, au legat cartea de birou cu un lanț, ca să fie siguri că nu o transform în armă.

În loc să mă apuc de studiat, mă reazem de cel mai îndepărtat perete de birou și aștept ca mogii să-și piardă răbdarea. Încerc să ignor senzația de mâncărime care vine de la vraja mogadoriană proaspăt arsă pe glezna mea. Dacă cumva mă supraveghează — și sunt aproape sigură că sunt mereu cu ochii pe mine — nu vreau ca ei să vadă că mă simt inconfortabil.

Nu vreau să le arăt că mă dezgustă ideea că sunt conectată cu Setrákus Ra. Mogii îi urăsc lorici, dar ei înșiși îl iubesc pe "Liderul Iubit", chiar dacă acesta a fost unul de-al nostru. Conform celor pe care mi le-a spus la cină, Setrákus Ra s-a transformat el însuși într-un fel de specie hibridă cu ajutorul puternicelor Moșteniri ale uni Bătrân Înțelept și progresele tehnologice ale mogilor. Sau cel puțin așa spune el. Mi-e greu să-mi dau seama ce este tehnologie și ce mai este real din el.

Orice ar fi el acum — loric, mog sau hibrid — Setrákus Ra și-a petrecut secole făcându-i pe mogi să-l vadă ca pe un salvator. Ca pe un zeu. Pentru ei nu mai contează de unde a venit. Mulți soldați de la bordul navei *Anubis*, dar și o mare parte din echipaj, nici nu mă bagă în seamă pentru că sunt sub nivelul lui Setrákus Ra.

Sunt nepoata unui zeu auto-proclamat. Asta mă ține în siguranță, deocamdată.

Ca și când faptul că suntem rude de sânge nu ar fi fost de ajuns, acum sunt legată de el printr-o versiune a vrăjii lorice. Îmi amintesc senzația pe care am avut-o când am descoperit că toți Garzii sunt conectați între ei la fel, fiecare fiind protejat de aceeași forță. Mi-am dorit să am și eu această legătură cu ei. Acum am două semne cicatrizate în jurul gleznei.

Ai grijă ce îți dorești, Ella.

Cercetez încăperea, încercând să mă gândesc la o modalitate de a afla cum funcționează vraja fără să mă doară, când un zgomot începe să se audă în cameră. Sună exact ca o alarmă de fum. La început îmi țiuie doar în urechi, dar câteva secunde mai târziu este amplificat suficient încât să-mi alunge gândurile. Îmi acopăr urechile, dar sunetul devine tot mai tare. Vine din pereți, din toate direcțiile odată.

— Opriți-l! strig la mogii care sunt convinsă că mă urmăresc. Ca răspuns, volumul crește. Am impresia că o să-mi explodeze capul.

Mă îndepărtez de perete clătinându-mă, iar volumul scade imediat de la sunetul strident la un fluierat înțepător. Când ajung la un pas de Marea Cartea, volumul mai scade puțin. Am obținut un indiciu. Când deschid în sfârșit cartea, zgomotul scade la un bâzâit enervant.

Deci ăsta este modul în care Setrákus Ra intenționează să mă "educe" — obligându-mă să-mi găsesc liniștea, literalmente, în paginile enciclopediei mogadoriene.

Poate că ar trebui să profit la maximum de acest lucru. În cartea dureros de plictisitoare a lui Setrákus Ra ar putea exista informații pe care să le pot folosi împotriva lui. Nu are ce să-mi facă rău dacă o răsfoiesc un pic. Nu voi crede niciodată minciunile din aceste pagini.

Sunetul s-a oprit cu totul când am început să citesc prima pagină. Chiar dacă nu îmi place, nu am încotro și las să iasă din mine un mic oftat de resemnare.

Nu există realizare mai mare pentru o specie decât reprogramarea genetică pentru propriul destin. Este motivul pentru care rasa mogadoriană trebuie să fie considerată cea mai avansată dintre toate formele de viață existente în întregul univers.

Bleah! Nu-mi vine să cred că treaba asta este cuprinsă în vreo cinci sute de pagini, sau că asta a devenit lectură obligatorie pentru o întreagă specie. Cred că nu voi găsi nimic util aici.

De îndată ce îmi ridic ochii de pe pagină, bâzâitul atroce reîncepe, mai intens decât înainte. Strâng din dinți și reiau lectura, citind alte câteva multe fraze, până când se întâmplă ceva cu mine.

Apuc primele treizeci de pagini de partea de sus și le rup din legătură. Zgomotul strident atinge nivelul de sirenă, ochii îmi lăcrimează, dar mă forțez să continui. Ridic paginile smulse din carte, astfel încât orice mogadorian care mă supraveghează se poată vedea și apoi le rupt de la mijloc. Apoi le rup în sferturi, apoi mai mici și mai mici, până când adun doi pumni de confeti din Marea Carte pe care le arunc în aer.

— Cum ar trebui s-o citesc acum?

Continui să țip așa pentru încă câteva minute. Gâtul și spatele încep să mă doară de la atâta încordare și ridicat din umeri, de parcă aș fi vrut să-mi acopăr urechile cu ei. Continui să rup pagini din carte. Nu aud hârtia rupându-se.

Și apoi, dintr-o dată, zgomotul se oprește. Oasele feței, dinții…, totul mă doare. Dar i-am învins, iar liniștea din mica încăpere inconfortabilă este cel mai bun lucru pe care l-am experimentat vreodată.

Răsplata mea este o perioadă de câteva ore petrecute singură. Nu că aș putea spune cu precizie cât timp a trecut. Stau pe marginea scaunului incomod, cu capul rezemat pe birou și încerc să trag un pui de somn. Gândurile dau năvală în capul meu mai tare decât ar trebui, iar sunetul care îmi țiuie în urechi nu mă lasă să dorm. Asta plus sentimentul că sunt privită.

Când îmi deschid ochii am impresia că, de fapt, încăperea s-a micșorat. Știu că e doar imaginația mea, dar încep să mă sperii un pic.

Glezna mă mănâncă de mă înnebunește. Îmi ridic poala rochiei negre mogadoriană — o cicatrice proaspătă, dar nu cea făcută de Setrákus Ra — și mă uit la carnea arsă de pe piciorul meu. Mi-am ratat obiectivul de a nu le arăta că sufăr. Mă întind spre gleznă și o masez, lăsând să-mi scape un oftat adânc. Apăs cu palma și îmi doresc ca cicatricea să dispară când voi ridica mâna. Sigur că e încă acolo, dar măcar îmi calmează durerea.

În acel moment, un gând îmi trece prin minte. Ce s-ar întâmpla dacă mi-aș folosi *Aeternus*, Moștenirea mea, ca să revin la o vârstă mai fragedă? S-ar vindeca pielea de pe glezna mea?

Mă decid să încerc. Îmi închid ochii și mă imaginez așa cum eram în urmă cu doi ani. Întinerirea se produce ca o simplă respirație. Când deschid ochii, camera pare să fi devenit mai mare. Măcar atât.

Mă uit în jos la mine. M-am micșorat câțiva centimetri, sunt mai slabă, mușchii pe care am încercat să mi-i dezvolt în ultimele luni s-au micșorat și ei. Și totuși, simbolul mogadorian de pe piciorul meu a rămas acolo și e mai roz ca niciodată.

— *Aeternus*. Avem asta în comun.

E Setrákus Ra. Stă în ușa deschisă a micuței mele camere de studiu. E tot în forma aceea umană, enervantă și falsă. Se uită la mine cu un zâmbet în colțul gurii, sprijinindu-se de ușă, cu brațele încrucișate pe piept.

— Este inutil, îi răspund cu amărăciune, acoperindu-mi glezna. Închid ochii și revin la adevărata mea vârstă cu ușurință. Ce am primit pentru că sunt rudă cu tine? Cea mai proastă Moștenire dintre toate.

— Când vei ajunge la vârsta mea, nu vei mai gândi la fel, spune Setrákus, ignorând insulta mea. Vei rămâne tânără și frumoasă pentru totdeauna, dacă dorești. Asta va fi o sursă de inspirație pentru supușii tăi când își vor vedea liderul strălucitor și fără vârstă.

— Nu am niciun supus.

— Nu încă. Dar vei avea, în curând.

Știu exact la care supuși se referă Setrákus Ra, dar refuz s-o recunosc. Regret că mi-am folosit *Aeternus*. Acum a mai aflat ceva despre mine și va încerca să-mi demonstreze că avem multe în comun, că suntem la fel.

— Te deranjează vraja? mă întreabă el cu blândețe.

— E în regulă, îi răspund rapid. E ca și cum nu ar fi acolo.

— Hmm. Iritația ar trebui să treacă într-o zi, sau cam așa ceva. Își duce mâna la bărbie și face o pauză, de parcă ar reflecta. Știu că doare acum, Ella. Dar, în timp, va trebui să apreciezi lecțiile pe care le înveți. Îmi vei mulțumi pentru bunăvoința mea.

Mă încrunt spre el, știind că va fi indiferent la orice îi voi spune. Deci nu spun nimic.

Continui să mă uit urât la el.

— Și ce dacă? Vrei să spui că o să mă protejezi cu chestia asta? Asta e ideea?

— Mi-aș fi dorit nu te leg cu nicio vrajă, copilă, îmi răspunde Setrákus Ra.

— Vraja asta funcționează ca cea a Garzilor? Mă îndrept spre el și spre ușă. Dacă încerc să fug de aici, iar unul dintre slujitorii tăi încearcă să mă oprească, tot ce îmi va face rău se va răsfrânge asupra lui?

— Nu, vraja noastră nu funcționează așa, îmi răspunde Setrákus Ra cu răbdare. În plus, *eu* te voi opri, nepoată, nu unul dintre *slujitorii* mei.

Mai fac un pas spre el, întrebându-mă dacă se va da înapoi. Dar nu o face. Dacă mă apropii prea mult, se va rupe vraja?

Setrákus Ra nu se mișcă.

— Așa cum fiecare vrajă funcționează în mod diferit, evident că fiecare dintre ele are o slăbiciune unică. Dacă aș fi descoperit că asta îi unește pe Garzi, aș fi rupt vraja Înțelepților mai devreme. Atinge cele trei pandantive lorice strălucitoare agățate la gâtului său. Deși, trebuie să recunosc, m-am bucurat de vânătoare.

Încerc tonul cel mai sincer și mai nevinovat.

— Nu ar trebui să știu și eu care este slăbiciunea? Nu vreau să rup accidental legătura asta, bunicule.

Setrákus Ra îmi zâmbește. Încep să-mi dau seama că apreciază când sunt duplicitară. Apoi, ochii lui se opresc asupra paginile mărunțite ale cărții sale și zâmbetul îi dispare.

— Poate că în curând, atunci când vei fi pregătită, când vei avea încredere în puritatea motivelor mele, răspunde el, apoi schimbă brusc subiectul. Spune-mi, nepoată, în afară de *Aeternus* ce alte Moșteniri ai mai dezvoltat?

— Doar cea pe care am folosit-o pentru a te răni pe tine la Baza Dulce, îl mint eu, gândindu-mă că este o idee bună să-mi păstrez Telepatia secretă. Am folosit-o ca să ajung la Garzi, dar cred că distanța de la *Anubis* la Pământ este prea mare. Odată ce vom ateriza, voi încerca din nou. Până atunci, cu cât Setrákus Ra știe mai puține despre mine, cu atât mai bine. Oricum nu o pot controla. Nici măcar nu știu ce este.

— Am fost foarte grav rănit, îmi spune Setrákus Ra în bătaie de joc. Draga mea, în curând ți se vor dezvolta și alte Moșteniri. Între timp, nu ai vrea să-ți arăt cum să-ți mărești puterea?

— Da, îi răspund instantaneu, aproape surprinsă de propria mea dorință. Cred că ar fi inteligent din partea mea să învăț cum să-mi folosesc Moștenirile, chiar dacă profesorul meu este cel mai mare monstru din univers.

Ca răspuns, Setrákus Ra zâmbește. Crede că m-a convins. Nu este așa, dar îl las să creadă că am devenit un elev dornic să învețe. Își ridică mâna și arată spre mizeria pe care am făcut-o cu paginile din cartea lui.

— Mai întâi, curăță asta, îmi ordonă el. Vei avea ocazia să-ți exersezi Moștenirile după ce sosește logodnicul tău.

Cine sosește?

Capitolul 11 (Șase)

Apusul de soare în mlaștină ar fi fost frumos dacă imensa navă mogadoriană de război nu ar fi stat ascunsă la orizont. Indiferent din ce metal extraterestru o fi construită nava, nu reflectă nimic; rozul și portocaliul apusului sunt pur și simplu absorbite de corpul navei. Monstruozitatea nu aterizează — nu există suficient spațiu în mlaștină ca să aterizeze, pentru că ar trebui să strivească navele mogadoriene mai mici parcate pe pista îngustă. În schimb nava de luptă plutește, iar păsări metalice se lansează din burta ei și aterizează sol. Mogadorienii aleargă în sus și în jos pe rampe, încărcând echipamente în navă.

— Ar trebui să-i eliminăm, spune Marina ca o constatare.

Nouă se uită la ea mirat.

— Vorbești serios? Am numărat cel puțin o sută de mogi și au cea mai mare și mai nenorocită navă pe care am văzut-o vreodată.

— Așa, și? îl contrează Marina. Nu ziceai că îți place să lupți?

— Îmi plac luptele pe care le pot *câștiga*, îi dă Nouă răspunsul.

— Și dacă nu le poți câștiga, începi și dai din gură, nu?

— Ajunge, le spun, înainte ca Nouă să mai poată zice ceva. Nu știu cât timp o să mai țină supărarea Marinei pe Nouă sau ce ar trebui făcut pentru a mai diminua tensiunea dintre ei, dar acum nu este momentul potrivit pentru asta. Cearta nu ne ajută cu nimic.

Stăm întinși pe burtă în noroi, ascunși de mogadorieni în bălăriile care au crescut prea mult, chiar la marginea unde mlaștina începe să se îmbine cu terenul curățat de mâna omului. În fața noastră sunt două clădiri; una este din sticlă și oțel cu un singur etaj și care arată ca o seră, iar cealaltă este un hangar care are o pistă îngustă de aterizare, perfectă pentru navele mici cu elice sau în formă de farfurie-zburătoare mogadoriene, dar nici pe departe la fel de mari ca ceea ce plutește deasupra noastră. Așa cum ne-a spus Dale înainte de a fugi, locul pare a fi fost abandonat până de curând. Mlaștina a început să se strecoare din nou peste locul ce i-a fost luat și a crăpat asfaltul, structura metalică a serei a ruginit, iar logo-ul NASA a dispărut aproape complet de pe fațada hangarului. Desigur, aceste condiții nu par să-i fi împiedicat pe mogi să-și amenajeze o mică bază aici.

Dar acum, se pare că își strâng catrafusele.

— Marina, simți ceva? o întreb. În acest moment, în afară de intuiția ei, nu avem nimic altceva la îndemână. Ne-a adus până aici — direct în cuibul care roiește de mogadorieni. S-ar putea la fel de bine să ne ducă un pic mai departe.

— E aici, spune ea. Nu-mi dau seama cum știu, dar el este aici.

— Atunci, vom intra, spun eu. Dar o vom face cu cap.

Mă ridic și îi prind pe amândoi de mâini, devenind toți trei invizibili. Dacă vreun mogadorian s-ar uita către noi acum, ar vedea doar trei urme ciudate în noroi. Ca grup, putem sta ridicați în picioare, încrezători că hoarda de mogi nu va reuși să ne vadă.

— Marina, tu ne arăți drumul, îi șoptesc.

În timp ce ieșim din mlaștină, Nouă se împiedică de o rădăcină și cade, lanțul nostru fiind la un pas să se rupă. Asta ar fi fost cea mai scurtă misiune sub acoperire din istorie. Îl strâng de mână cu putere.

— Scuze, spune el liniștit. E ciudat să mergi fără să-ți poți vedea picioarele.

— Să nu se mai întâmple, îl avertizez.

— Mi-a ieșit din cap treaba cu intrăm peste ei și îi omorâm pe toți, îmi răspunde Nouă. Furișatul nu este tocmai punctul meu forte.

Marina face un zgomot enervat, așa că o strâng și pe ea mai tare de mână.

— Trebuie să ne mișcăm toți odată, le spun printre dinți, în speranța că putem recâștiga o parte din instinctul muncii în echipă care ne-a ajutat în timpul luptei anterioare cu cercetașii mogi. Luați-o încet, păstrați liniștea și să nu vă mai împiedicați de nimic.

Acestea fiind spuse, începem să înaintăm încet. Nu mă îngrijorează zgomotul pașilor noștri; mogadorienii sunt ocupați cu încărcarea lăzilor grele din seră în nava de luptă, roțile cărucioarelor de transport scârțâie și troncăne. Sunt obișnuită să mă deplasez în timp ce sunt invizibilă, am încredere în instinctele mele, dar știu că celorlalți le este greu. Ne apropiem încet, ținându-ne de mână unul pe celălalt, încercând s-o facem în cea mai mare liniște posibilă.

Marina ne duce mai întâi spre seră. În zona asta sunt mai mulți mogi. Împing un căruț încărcat cu un dispozitiv bizar, o chestie care pare construită de un om de știință nebun. Mă uit la un mog care împinge un rastel cu roți, plin cu ghivece cu plante — flori, petice de iarbă, puieți — tot ce se poate găsi pe Pământ, toate acestea fiind acoperite cu un fluid gri ciudat. Plantele par ofilite, pe punctul de a muri, și mă întreb ce fel de experimente au făcut mogii pe ele.

La baza rampei care duce spre nava de luptă este un mogadorian înalt. Uniforma lui este diferită de straiele războinicilor obișnuiți — de regulă mogii se îmbracă în așa fel încât să se integreze pe Pământ, chiar dacă hainele lor sunt cam ciudate. Tipul ăsta sigur este un fel de ofițer militar; ținuta sa este formală și severă, neagră, acoperită cu medalii și epoleți strălucitori. Tatuajele de pe scalp sunt mult mai elaborate decât orice am văzut. Ține în mâini o tabletă și verifică echipamentele cu o glisare a degetului pe măsură ce mogii le încarcă pe navă. Ocazional, latră ordine la ceilalți în limba aspră mogadoriană.

Marina încearcă să ne apropiem de seră, dar amplific strânsoarea mâinii și mă opresc. Nouă se lovește de spatele meu și scoate un geamăt, enervat de faptul că ne-am oprit. Drumul din fața noastră este ca o cursă cu obstacole plină cu mogadorieni — sunt peste tot. Dacă ne apropiem mai mult, riscăm să dea peste noi un mog rătăcit. Dacă Opt este în sera din care sunt încărcate experimentele mogilor, singura noastră șansă este să pornim atacul. Încă nu sunt gata pentru asta. Simțind reticența mea, mâna Marinei devine un pic mai rece în palma mea.

— Nu încă, îi spun printre dinți, cuvintele mele abia dacă se aud mai tare decât o respirație ușoară. Întâi verificăm hangarul.

Apucăm să mai facem vreo zece pași înainte ca geamătul unui animal să ne facă să ne oprim. Din seră, o echipă de mogi cară o cușcă mare. În interior este o creatură care, cândva, a fost o vacă, dar a fost transformată în ceva hidos. Ochii animalului sunt umezi și injectați de răutate, din craniu îi ies o pereche de coarne dureros de mai, iar ugerul îi este extrem de umflat și acoperit cu aceeași chestie gri pe care am observat-o la plante. Creatura arată letargică și deprimată, abia dacă mai trăiește. Indiferent ce experimente au făcut mogii aici sunt cu adevărat dezgustătoare și, ca și Nouă, am început să reconsider ideea Marinei de a-i măcelări pe acești nemernici, cu tot cu nava lor de război.

— Stai, îmi șoptește Nouă în ureche. Am o idee.

La cât de expuși suntem în acest moment, nu cred că este momentul pentru ideile nebunești ale lui Nouă. Dar, o clipă mai târziu, vaca-fiară din cușcă geme și începe să se agite. Animalul se lasă pe o parte și împinge cu toată greutatea sa în partea laterală a cuștii, obligându-i pe mogi să împingă în contră și să strige după ajutor. Apoi, vaca-fiară lovește cu una dintre copitele ei uriașe în barele cuștii, aproape zdrobind fața unui mog.

— Am rugat-o să ne ajute și să le distragă puțin atenția, șoptește Nouă.

Mai mulți mogi se apropie de cușcă și încearcă să-și liniștească experimentul.

— Biata creatură, s-a bucurat să ne ajute.

Comunicarea lui Nouă cu animalele, prin telepatie, a funcționat perfect. Ca și cum și-ar fi descoperit scopul în viață, vaca se zbate, rupe cușca și își înfige un corn în umărul unui mog. Se instalează haosul, iar asta ne permite să ne strecurăm prin fața serei și să ne vedem de drum spre hangar.

Ne oprim când auzim sunetul unui blaster mogadorian. Mă întorc și îl văd pe ofițer ținând arma în mână. O gaură fumegândă a apărut în capul vacii. Animalul se prăbușește în cușcă inert. Individul dă niște ordine, iar mogadorienii încep să încarce cadavrul vacii pe nava de luptă.

Simt cum îmi crește tensiunea.

— E mai bine așa, îmi șoptește Nouă. Suferea cumplit.

Acum că suntem la o oarecare distanță de grămada de mogi, pot să-i răspund liniștită.

— Pentru ce i-au făcut asta?

Nouă face o pauză înainte să-mi răspundă.

— Nu am reușit să comunic prea bine cu chestia aia. Cred că au încercat s-o facă mai eficientă. Au experimentat… ăăă… ecologia.

— Demenții naibii, bombăne Marina.

Ne reluăm drumul spre hangar mărind pasul. În dreptul nostru, la marginea pistei, sunt trei nave mici mogadoriene în formă de farfurie. O echipă de întreținere formată din cinci mogadorieni discută lângă una dintre nave, scoțând plăcile cu circuite din pântecul navei, părând că nu dau de cap problemei. Se vede treaba că și mogadorienii pot avea probleme tehnice. Alții nu mai sunt în zonă.

Ușile uriașe ale hangarului, destul de mari cât să treacă prin ele un avion de dimensiuni mici, sunt deschise doar puțin, dar suficient cât să poată trece o persoană prin ele. În interiorul hangarului sunt lumini aprinse, dar tot ce pot vedea prin ușile întredeschise este spațiul gol.

Pe măsură ce ne apropiem de intrarea în hangar, Marina încetinește și apoi se oprește complet ca să arunce o privire în interior. În timp ce ea face asta, eu mă uit peste umăr. Nimic nu s-a schimbat — mogii încă încarcă echipamente în nava de luptă, complet neștiutori că noi tocmai ne-am furișat printre ei.

— Se vede ceva? șoptește Nouă, dar îl simt cum își întinde gâtul, încercând să vadă printre ușile hangarului. Înainte să-i pot răspunde, am auzit cum Marinei i s-a oprit respirația în gât. Simt înțepături în mână, frig, de parcă dintr-odată aș fi pus mâna pe un bloc de gheață.

— La naiba, Marina! îi spun printre dinți, dar ea nu mă ascultă. În schimb, se strecoară prin uși. Ținând cont de faptul că mâna mea este amorțită, am nevoie de toată voința mea ca s-o țin strâns de mână. Îl trag pe Nouă după mine, iar el lovește ușa din oțel cu umărul, mârâitul lui fiind acoperit de ecoul zăngănitului metalic.

Hangarul este aproape complet gol, mogadorienii și-au scos aproape toate echipamentele afară.

Proiectoare mari își răspândesc lumina din tavan iluminând masa de metal și scaunul din centrul camerei. Sunt singurele lucruri rămase în hangar, iar luminile aruncă umbre lungi pe podeaua de beton.

Trupul lui Opt este pe masă.

El este băgat într-un sac negru, desfăcut până la nivelul brâului. Pe bustul gol se vede rana pe care i-a făcut-o Cinci când l-a înjunghiat în inimă. Pielea lui maro este cenușie acum, dar Opt arată de parcă ar fi gata să se teleporteze de pe masă și să facă acele glume enervante cu mine. Pe tâmplele lui Opt sunt atașați electrozi negri cu antene scurte și alți câțiva care coboară în jos pe pieptul lui. Electrozii generează un fel de câmp, abia vizibil cu ochiul liber, ca un curent electric de joasă tensiune care trece prin corpul lui Opt. Cred că mogii au atașat ceva pe trupul lui Opt ca să-i mențină corpul intact pentru experimentele lor. În plus față de electrozi, cineva a curățat sângele de pe el și, în mod surprinzător, i-a lăsat pandantivul loric la gât, bijuteria strălucind plictisită pe pieptul lui. Îmi vine să mor când îl văd așa, dar Opt arată aproape liniștit.

Desigur, nu Opt este motivul pentru care Marina a intrat prin ușile hangarului și nici degerăturile pe care mi le-a provocat la mână.

Așezat lângă Opt, cu capul în mâini, este Cinci.

Cinci stă aplecat în față, ghemuit, de parcă ar vrea să intre în pământ. Are o bucată groasă de tifon peste ochiul în care l-a înjunghiat Marina în mlaștină, o pată roz începând să se vadă îmbibată. Ochiul său bun este roșu; arată de parcă a plâns sau nu a dormit — sau ambele.

Capul lui Cinci este proaspăt ras față de cum era când l-am văzut ultima oară și mă întreb cât mai are până primește tatuajele mogadoriene. Este îmbrăcat în haine mogadoriene, asemănătoare cu cele ale ofițerului care coordona îmbarcarea pe nava de luptă. Cu toate acestea, uniforma lui este șifonată rău, nasturii de la gât sunt desfăcuți, totul părând mult prea strâmt.

Nu cred că trădătorul cu un singur ochi nu ne-a auzit intrând. Din cauza Marinei, am făcut prea mult zgomot când am intrat pe ușă, iar golul din hangar amplifică totul până la punctul în care, brusc, încep să devin extrem de conștientă de respirația mea. Ba mai rău, aud un mârâit care vine de la Marina, care se abține cu greu să nu urle, gata să se arunce asupra lui Cinci. În spatele meu, îl simt pe Nouă care, practic, își ține respirația.

Ochiul bun al lui Cinci se îndreaptă în direcția noastră. Sunt sigură că ne-a auzit, dar nu ne poate vedea. Să sperăm că ne confundă zgomotele făcute cu cele ale mogilor din exterior. Și eu am o socoteală de încheiat cu Gardele renegat — m-a lăsat inconștientă cu un pumn parșiv, chiar înainte să înceapă lupta — dar acum trebuie să ne alegem cu grijă momentul luptei. O confruntare cu Cinci într-un spațiu închis și cu o navă de luptă mogadoriană în apropiere, cu siguranță nu este lupta pe care ne-o dorim. Va trebui să găsim o altă modalitate de a recupera trupul lui Opt.

O trag pe Marina de braț încercând să-i comunic că ce îi trece ei prin cap nu este tocmai o idee bună. Înțepăturile de gheață din mâna mea s-au transformat în amorțeală. Pentru o clipă mi se opune, dar apoi încep s-o simt cum se calmează. Îmi dau seama de asta pentru că mâna mea începe să se încălzească.

Marina oftează și eliberează încet aerul pe gură, în fața ei formându-se un nor de abur din cauza aerului prea rece. Aburul de la respirația fetei invizibile plutește în lumina din hangar.

Cinci vede și își îngustează ochiul. Se ridică de pe scaun și se uită chiar spre locul unde ne aflăm.

— Nu am vrut să fac asta, spune el.

Capitolul 12 (Șase)

Îi strâng de mâini pe Marina și Nouă în speranța că va fi suficient să-i conving să nu-i răspundă lui Cinci și să ne schimbăm poziția. Nu vreau să ne pierdem avantajul, invizibilitatea. Nu încă. Din fericire, amândoi reușesc să se controleze, cuvintele lui Cinci rămânând fără răspuns.

— Știu că nu mă crezi, continuă Cinci. Nimeni nu trebuia să moară.

Privirea implorândă a lui Cinci este încă îndreptată spre noi, așa că încet, în liniște, încep să-i conduc pe ceilalți în lateral. Ne mutăm câte un pas, atenți unul la celălalt, să nu facem niciun zgomot. Treptat, am scăpat de sub privirea lui Cinci, flancându-l. Acum, el se uită la spațiul gol, ca prostul, așteptând un răspuns.

Cu un mormăit, Cinci se întoarce, de parcă nu a vorbit deloc cu noi. Apoi, începe să vorbească direct cu trupul lui Opt.

— Nu trebuia să faci ce ai făcut, să te bagi pentru Nouă, îl ceartă Cinci cu voce aproape melancolică. A fost eroic din partea ta, cred. Te admir pentru asta. Dar nu a meritat. Știi că mogadorienii vor câștiga oricum, nu? Un tip echilibrat ca tine trebuia să știe unde îi este locul. Puteai să ne ajuți la reconstruire și unificare. Nouă, în schimb..., e prea prost ca să știe când să se dea bătut. El nu este bun pentru nimeni.

Simt cum se încordează mușchii în brațul lui Nouă, dar rezistă tentației de a se arunca asupra lui Cinci. Asta e bine — învață. Sau poate, ca și mine, e șocat de tot ce se întâmplă: Cinci bate câmpii, prefăcându-se că nu suntem aici.

Cinci pune mâna cu blândețe pe umărul lui Opt. Când mâneca uniformei i s-a ridicat pe braț, am observat teaca din piele legată de brațul său. În teacă se află pumnalul arcuit cu care l-a ucis pe prietenul nostru.

— Mi-a spus… Cinci se oprește un pic înainte să-și continue conversația cu trupul lui Opt. Mi-a spus că îmi dă șansa să vorbesc cu voi despre trecerea de partea lor. Nimeni nu trebuia să fie rănit dacă ați fi acceptat Progresul Mogadorian. S-a mai ținut odată de cuvânt… Eu sunt dovada vie, nu? Atunci când a rupt vraja, putea să mă ucidă, dar nu a făcut-o.

Probabil că Cinci vorbește despre Setrákus Ra, despre înțelegerea pe care a făcut-o cu liderul mogadorian. Acum merge în jurul mesei, întorcându-se cu spatele la noi. Marina face un pas spre el, dar nu o las să meargă mai departe. Nu știu de ce vorbește atât de mult Cinci, dar cred că știe că suntem aici. Nu sunt sigură dacă asta este o capcană, dacă ne momește, sau ce se întâmplă. Dar știu că vreau să-l ascult.

— Nu mă așteptam să ai creierul spălat chiar așa, spune Cinci aplecat peste Opt, spatele lui reprezentând o țintă perfectă. Mă gândesc la totul în alb și negru, eroi și personaje negative.

Cinci se apleacă și ridică pandantivul lui Opt, strângând bijuteria în pumnul său. Moștenirea sa, *Externa*, așa a numit-o el, care îi transformă pielea în orice material pe care îl atinge, se activează, iar pielea lui Cinci luminează intermitent în culoarea cobaltului strălucitor al loralitului. După un timp, el pune pandantivul jos cu un oftat, iar pielea lui revine la normal.

— Sau poate că eu sunt cel cu creierul spălat, nu? Nu așa mi-ați spus voi? Cinci lasă să-i scape un mic râset, apoi își așază cu atenție tifonul peste ochiul distrus. Ți-au umplut capul cu toate idioțeniile astea — Înțelepți, Marea Carte..., toate chestiile astea despre cine ar trebui să fim. Dar mie nu-mi pasă. Încerc doar să supraviețuiesc.

Simt mâna lui Nouă cum transpiră în mâna mea; cred că abia se abține să nu-l atace.

Marina nu mai radiază frigul acela crunt de mai devreme, probabil că scena care se desfășoară în fața noastră este atât jalnică. Dacă discursul lui Cinci ne-a dezvăluit ceva, în mod clar în beneficiul nostru, a scos la iveală faptul că tipul și-a pierdut mințile.

Cinci face un gest ușor cu mâna, de parcă ar înlătura un fir de păr de pe fruntea lui Opt, apoi scutură din cap.

— Oricum, ideea e că îmi pare rău, Opt, continuă Cinci cu același ton, dar amestecat cu o notă de sinceritate. Știu că asta nu înseamnă nimic. Voi fi un laș, un trădător, un criminal pentru tot restul vieții mele. Asta nu se va schimba. Dar vreau să știi că aș fi vrut ca lucrurile să fi mers altfel.

În spatele nostru, cineva își drege glasul. Atât de absorbiți am fost de monologul lui Cinci — inclusiv el — încât nu am observat când a intrat ofițerul mogadorian. Se uită cu prudență la Cinci, cu o postură țeapănă și formală. Când îl văd cum stă acolo ca un soldat gata să dea raportul, mă gândesc că, de fapt, acest mogadorian s-ar putea să primească ordine de la Cinci. În acest caz, tipul pare cam dezgustat.

— Am terminat încărcarea navei, spune ofițerul.

Mogul așteaptă ca Cinci să-l recunoască, dar Cinci rămâne tăcut pentru un moment lung și ciudat. El rămâne aplecat peste corpul lui Opt, respirând încet. Tensiunea crește și mă întreb dacă jocul său ciudat s-a terminat și dacă acum se gândește să dea semnalul de alarmă.

Ofițerul mogadorian nu știe să-și ascundă nemulțumirea față de tăcerea prelungită a lui Cinci.

— Una dintre echipele de vânătoare nu a răspuns la apel, continuă el. Iar mecanicii au probleme cu pornirea uneia dintre navele-cercetaș.

Cinci suspină.

— Nu-i nimic, spune el. Îi vom lăsa în urmă.

— Da, asta le-am ordonat și eu, răspunde ofițerul, nevrând să-și ascundă puterea. Ești gata de plecare?

Cinci se întoarce către ofițer cu o privire întunecată.

— Da. Să plecăm de aici.

Cinci merge spre ușile hangarului, mișcându-se batjocoritor de lent. Noi stăm liniștiți și privim toate acestea transpirând. Ofițerul își ridică o sprânceană, dar nu se dă din calea lui Cinci.

— Nu ai uitat ceva? îl întreabă ofițerul pe Cinci atunci când cei doi sunt aproape față în față.

Cinci se scarpină în cap.

— Ce?

— Corpul, spune ofițerul, iritat. Instrucțiunile tale sunt de a lua corpul loric. Și pandantivul.

— Oh, asta, răspunde Cinci și aruncă o privire înapoi la masa de metal unde odihnește trupul lui Opt. Corpul a dispărut, căpitane. Cred că Garzii s-au strecurat aici și l-au luat. E singura explicație.

Căpitanul mogadorian nu știe ce să spună. Își întinde gâtul și se uită în spatele lui Cinci, acolo unde zace Opt pe masă. Apoi se uită din nou cu atenție la Cinci, ochii îngustându-i-se a nedumerire.

— Este vreun fel de joc loric? șuieră căpitanul. Sau ai orbit de tot? Gardele este *chiar acolo*.

Cinci ignoră insulta și scutură din cap la căpitan, plescăind.

— S-a întâmplat pe tura ta, deci și tu ești de vină, spune Cinci. I-ai lăsat să fure o captură de război fix de sub nasul tău. Asta e trădare, frate. Știi ce pedeapsă primești pentru asta, nu?

Mogadorianul deschide gura ca să protesteze. O bucată de metal îl amuțește imediat. Pumnalul lui Cinci țâșnește de sub mânecă. Fără să ezite, el străpunge partea inferioară a maxilarului ofițerului până în creier. Înainte de a începe să se dezintegreze, pe fața mogului se citește surpriza totală.

Cinci nu se mișcă până când mogul nu se transformă în cenușă. Se dezintegrează mai lent decât ceilalți mogi pe care i-am văzut murind, iar când dezintegrarea s-a terminat, din uniforma lui mototolită ies oasele. Cinci împinge pumnalul înapoi în mecanismul de pe antebraț și îndepărtează din ușă cu piciorul rămășițele ofițerului. Apoi, cu grijă, își scutură haina.

Din locul unde ne aflăm îl vedem pe Cinci din profil, iar ochiul vizibil este cel bandajat. E greu să vedem expresia de pe chipul lui.

— Succes, spune Cinci, pășind apoi prin ușile hangarului, acestea închizându-se ușor în urma lui.

Nimeni nu spune nimic și nimeni nu se mișcă aproximativ un minut, dar toți suntem un pic îngrijorați că mogii ar putea da năvală aici în orice clipă. În cele din urmă, Nouă se scutură din strânsoarea mâinii mele redevenind vizibil.

— Okay. Ce dracu' a fost asta?! exclamă el. Puștiul ăsta vrea să ne împrietenim din nou sau e nebun?

— Nu contează, îi răspund. L-am găsit pe Opt, iar ăsta e cel mai important lucru. Ne putem ocupa de Cinci altă dată.

— E singur și rătăcit, spune Marina încet, dând și ea drumul mâinii mele. Observă că îmi frec mâinile ca să mă încălzesc, sentimentul de frig încă fiind persistent, apoi se încruntă. Îmi pare rău, Șase. *El* mi-a stârnit Moștenirea.

Îi fac semn să înceteze, deocamdată nu am chef să discut cu Marina despre controlul Moștenirii ei. Mă duc în vârful picioarelor la ușile hangarului și le întredeschid. Exact la timp pentru a-l vedea pe Cinci urcând pe rampă și apoi în nava de luptă, el fiind ultimul care urcă la bord. Odată intrat, rampa se strânge în pântecul navei de luptă, iar gigantica mașinărie începe să se ridice, motoarele torcând cu o finețe care pare a fi aproape imposibilă pentru o navă de asemenea dimensiuni. După ce ajunge la o anumită înălțime nava începe să pâlpâie, abia îi mai văd conturul după ce se camuflează. Fără formă, practic tăcută, echipată cu un fel de dispozitiv de invizibilitate… Cum naiba să luptăm noi cu așa ceva?

— Parcă ți-ar părea rău pentru el, îi spune Nouă Marinei.

— Nu-mi pare rău, îl fixează ea cu privirea pe Nouă, dar simt în vocea Marinei o urmă de îndoială, ceea ce ne arată că duritatea pe care o afișează pare să aibă și defecte. I-ați... i-ați văzut ochiul?

— Am văzut o gaură în capul lui acoperită cu un bandaj, vine răspunsul lui Nouă. Tipul o să mai primească și altele.

— Crezi că Opt ar vrea asta? întreb eu, sincer mirată. A murit încercând să ne împiedice să ne omorâm intre noi.

Nava de luptă nu se mai vedere, așa că mă întorc cu fața către ceilalți. Nouă își țuguie buzele și se holbează la podea, reflectând la spusele mele. Marina s-a așezat pe scaunul pe care a stat Cinci, lângă Opt. Încearcă să atingă electrozii, testând să vadă dacă o afectează undele câmpului energetic. Când vede că nu se întâmplă nimic, Marina își trece ușor degetele prin părul ondulat al lui Opt. Ochii ei strălucesc de la lacrimile care stau să-i curgă, dar se abține.

— Am știut că o să te găsesc, șoptește ea. Îmi pare rău că te-am lăsat în urmă.

Mă duc spre masă și mă opresc lângă Marina, privind în jos la Opt. Poate e doar imaginația mea, dar mi se pare că are un mic zâmbet pe buze.

— Aș fi vrut să te fi cunoscut mai bine, îi spun lui Opt, atingându-l cu mâna ușor pe umăr. Îmi doresc ca viața noastră să fi fost altfel.

Nouă ezită, dar, în cele din urmă, vine și el lângă masă și se oprește în picioare lângă Marina. La început evită să se uite direct la corpul Opt. Își ține buzele țuguiate, mușchii gâtului îi sunt încordați de parcă ar vrea să ridice ceva greu. Îmi dau seama că îi este rușine. Pare a fi un mare efort din partea lui, dar, după o clipă, Nouă reușește să se uite la Opt. Imediat, pune mâna pe fermoarul sacului în care este trupul lui Opt și îl mai desface un pic, suficient cât să se vadă rana ascunsă vederii.

— Of, frate, spune el liniștit. Îmi pare rău... Nouă scutură din cap și își trece o mână prin păr.

— Vreau să spun... Îți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața. Cinci avea dreptate, ăăă, probabil că nu trebuia să te bagi pentru mine. Dacă mi-aș fi ținut gura închisă, probabil că încă... Rahat, îmi pare rău, Opt. Îmi pare foarte rău.

Respirația lui Nouă este tremurătoare, se abține să nu plângă, evident. Marina îi pune mâna încet pe spate și se sprijină pe umărul lui.

— El te-ar ierta, spune ea încet, adăugând apoi, Eu te iert.

Nouă o îmbrățișează pe Marina și o strânge suficient de tare încât ea icnește. El își îngroapă fața în părul ei, ascunzându-și lacrimile. Mintea mea este și a fost tot timpul în alertă — m-am tot gândit la John, Sam și ceilalți, mi-am făcut griji despre modul în care vom găsi drumul înapoi spre ei, dacă aceștia mai sunt în viață, dacă au fost capturați — dar văzând-o Marina și pe Nouă împăcați și împreună, asta îmi dă speranță. Suntem puternici. Putem trece prin orice situație.

— Trebuie să ne mișcăm, le spun cu blândețe, deși nu vreau ca acest moment să se termine, dar nu avem încotro.

În cele din urmă Nouă îi dă drumul din brațe Marinei, iar eu închid cu grijă fermoarul de la sacul lui Opt. Nouă se apleacă și, cu grijă, ridică în brațe corpul lui Opt.

În clipa când ne întoarcem spre ușile hangarului, acestea se deschid cu un huruit.

Grupul de mogadorieni care lucrau la nava-cercetaș. Am uitat complet de ei. Stau în pragul ușii și încearcă să împingă în hangar nava lor stricată. Se uită la noi surprinși să ne vadă, la fel cum ne uităm și noi la ei.

Înainte să putem face ceva, nava scoate un sunet metalic. Partea frontală, sau cel puțin o parte a navei, țintește direct spre noi — turela prinde viață cu un bâzâit electric. Probabil că este un mog în interior.

— Jos! strigă Nouă.

Nu avem unde să ne ascundem în hangarul gol, cu excepția mesei de metal, dar este prea târziu pentru a ne face invizibili.

Marina sare peste masă, Nouă se ghemuiește cu trupul lui Opt încă în brațe, iar eu mă arunc în lateral, în speranța că suntem mai rapizi ca turela ce se pregătește să deschidă focul.

Capitolul 13 (John)

— Îți spune ceva numele Grahish Sharma? mă întreabă Sarah.

Mă gândesc un moment, încercând să caut numele în memoria mea.

— Mi se pare cunoscut. De ce?

Stau în curtea din fața fostei locuințe a lui Adam, vocea lui Sarah vine de la lungă distanță prin telefonul mobil de unică folosință. Dincolo de terenurile de baschet goale, soarele abia începe să se scufunde sub orizont. O pasăre mare zboară pe cerul portocaliu și mă întreb dacă e una de-a noastră — am pus himerele să stea santinele peste tot prin Ashwood Estates cu ordinul să ne caute dacă apare vreun intrus. Până în prezent, a fost liniște. Dacă n-aș ști bine unde mă aflu, aș zice că sunt într-o suburbie liniștită și ciudată, una în care toată lumea e încă la serviciu.

— E din India, îmi explică Sarah. El este comandantul a ceva numit *Opt, Naționalistul Vishnu*.

Îmi amintesc numele imediat cum aud de Opt și pocnesc din degete.

— Oh, așa este. Ăștia sunt militarii aceia care îl apărau pe Opt în Himalaya.

— Hmm, face Sarah. Deci povestea lui se verifică.

Traversez peluza, imaginându-mi-o pe Sarah cu părul ei blond prins într-un coc studios, cu stilouri și creioane, aplecată asupra unor documente în birourile de la *Ei sunt printre noi*.

Nu contează că aceste birouri sunt situate într-o fermă abandonată la cincizeci de mile în afara Huntsville, Alabama. Nu contează că Sarah a fost însoțită acolo de fostul ei iubit, Mark, care s-a dovedit a fi surprinzător de capabil și util în chestia asta periculoasă. Mă concentrez doar pe imaginea lui Sarah.

— Ce poveste?

— Ei bine, sunt o mulțime de zvonuri și ciudățenii pe internet pe care încercăm să le triem. Dar tipul acesta, Sharma, pretinde că a doborât o navă extraterestră și a capturat echipajul.

— Probabil că erau niște mogi care îl urmăreau pe Opt, îi răspund.

— Corect. I-a capturat în viață și chestii de-astea. Chiar dacă s-a întâmplat în India, ar trebui să fie o știre națională, dar nu este. Cineva o ține ascunsă. Mark încearcă să intre în contact cu Sharma. El vrea să posteze povestea pe site-ul *Ei sunt printre noi*, sperând să-i expună pe mogi publicului larg.

— Aha, spun eu, scărpinându-mă la ceafă și gândind cu voce tare. Poate primiți ajutor în caz că lucrurile se agravează.

— Cât de rău ar putea să se agraveze, John?

Îmi înghit cu greu nodul din gât. Chiar dacă mi-am folosit Moștenirea de vindecare imediat după lupta cu generalul, încă simt degetele acestuia încleștate în gâtul meu.

— Nu știu, îi spun, nefiind sigur de ce ascund de Sarah teoria lui Adam despre invazia iminentă. Cred că încă mai încerc s-o protejez. Schimb rapid subiectul. Oricum, ce mai face Mark?

— E bine, îmi răspunde Sarah. S-a schimbat foarte mult.

— Cum așa?

Sarah ezită.

— E... e greu de explicat.

Nu insist prea mult asupra lui Mark James. Nu despre el vreau să vorbesc.

Pe bune, după ce în după-amiaza asta am fost la un pas de moarte, tot ce vreau este să aud vocea lui Sarah.

— Mi-e dor de tine, îi spun.

— Și mie mi-e dor de tine, îmi răspunde Sarah. După o zi lungă de luptă cu invadatorii extratereștri și dezvăluirea unei conspirații internaționale, aș vrea să ne ținem pur și simplu în brațe pe canapeaua veche din subsolul meu și să ne uităm la un film.

Îmi imaginez cu amărăciune viața normală pe care aș fi avut-o alături de Sarah dacă acum nu aș fi încercat să salvez lumea, iar asta mă face să râd.

— În curând, îi spun eu, încercând să par încrezător.

— Sper, răspunde ea.

Simt mișcare în spatele. Mă întorc și îl văd pe Sam stând pe veranda distrusă a casei lui Adam. Îmi face semn să intru înăuntru.

— Sarah, trebuie să plec, îi spun în telefon cu o senzație de reținere. Ne-am sunat la fiecare opt ore, așa cum am stabilit și simt un sentiment de ușurare de fiecare dată când îi aud vocea.

De fiecare dată când închid telefonul, încep să mă gândesc la data viitoare..., la momentul în care ea nu va suna.

— Ai grijă, bine? În curând, lucrurile s-ar putea precipita.

— Nu sunt deja precipitate? întreabă ea. Și tu să ai grijă. Te iubesc.

Îmi iau la revedere de la Sarah și îi fac semn din cap lui Sam că vin. El pare foarte entuziasmat, de parcă a primit cine știe ce vești bune în ultimele cinci minute.

— Care-i treaba?

— Vino jos, spune el. Ne-am gândit la ceva.

Urc pe ceea ce a mai rămas din verandă după lupta din această după-amiază și îl urmez pe Sam în camera de zi prin ușa pe jumătate distrusă. Interiorul casei se potrivește cu exteriorul — ideea perfectă a suburbiei umane — cu excepția mobilei care arată că aceasta a fost așezată exact așa cum se vede în paginile unui catalog. Nu are niciun sens să locuiești aici. Încerc să-mi imaginez cum a fost pentru Adam să crească aici, încerc să-mi imaginez cum s-a jucat el cu piken-ii pe podea când era mic, dar pur și simplu nu reușesc.

În partea din spate a living-ului este o ușă metalică masivă, asigurată printr-o serie de încuietori acționate printr-o tastatură plină de simboluri mogadoriene. Ușa e singurul lucru care rupe iluzia de suburbie. De fapt, mă surprinde faptul că mogii nu au încercat să ascundă ușa asta în spatele unei biblioteci sau ceva de genul acesta. Cred că nu s-au gândit niciodată că dușmanii lor ar ajunge vreodată până aici. Ușa este deja deschisă, deblocată de Adam mai devreme. Intru prin ea cu Sam și coborâm în tunelurile de sub Ashwood Estates.

Coborâm pe o scară lungă de metal, confortul uman călduros și fals dispare imediat și este înlocuit cu oțel inoxidabil steril și bâzâit de lămpi cu halogen. Rețeaua de tuneluri de sub Ashwood este mult mai apropiată de imaginația mea despre mogadorieni — totul e funcțional și rece. Locul acesta nu este la fel de mare ca peștera scobită în muntele din Virginia de Vest, dar, cu siguranță, la capitolul acesta face de rușine Baza Dulce. Mă întreb cât le-a luat mogilor să sape toate tunelurile astea sub pământ, fără ca noi să ne fi dat măcar seama, în anii în care eu și Henri am fost tot timpul pe fugă.

Cam pe la jumătatea scării pe care o coborâm începe o fisură de-a lungul peretelui și se tot duce adânc în tuneluri. Sam își plimbă mâna pe ea, umplându-și degetele cu praf de beton.

— Sigur nu se prăbușește locul ăsta peste noi? întreb.

— Adam zice că nu, răspunde Sam, bătând din palme să se scuture de praf, zgomotul auzindu-se cu ecou. Totuși, locul ăsta mă sperie. E foarte claustrofobic.

— Nu vă faceți griji. Nu vom sta mult timp, zice Adam.

Trecem pe lângă alte fisuri în timp ce coborâm holurile în spirală, dăm de locuri în care fundația este deformată, secțiuni de beton dărâmate zăcând unele peste altele. Distrugerile au fost provocate de Adam când a fost aici ultima dată, când a declanșat un cutremur cu Moștenirea lui ca să-l salveze pe Malcolm. Sunt unele tuneluri unde plafoanele s-au prăbușit pur și simplu.

Trecem printr-o încăpere mare, bine luminată, care pare să fi fost un laborator la un moment dat. O mulțime de duze și pârghii și mese de lucru, dar nici un fel de echipament. Probabil că totul a fost distrus în atacul lui Adam, iar echipa de salvare a mogilor nu a avut ocazia să facă înlocuirile. După ce trecem de laborator, ajungem la un șir de camere, câte opt pe fiecare parte, cu uși groase din sticlă antiglonț.

Celulele. Toate acestea în prezent neocupate.

— Arhivele sunt chiar aici, îmi spune Sam. Tata nu s-a mișcat de acolo. Mogii înregistrau *totul*.

Ne oprim printr-o cameră mică — aproape ca un birou — plină cu monitoare. Malcolm stă în spatele singurului computer din încăpere, cu ochii ațintiți asupra cine știe câte ore de filmare. Pe ecran, un cercetaș mogadorian vorbește direct în aparatul de filmat.

— Au trecut trei zile de când am prins zvonurile despre o prezență lorică în Buenos Aires, raportează cercetașul. Încă nu l-am găsit pe Garde, dar supravegherea continuă…

Malcolm pune pauză înregistrării când ne observă, frecându-și ochii.

— Ai găsit ceva util? îl întreb.

Malcolm dă din cap că nu și afișează o listă de fișiere. Dă cu un deget în jos pe ecranul tactil, iar fișierele încep să se deruleze fără sfârșit. Sunt mii, iar toate denumirile lor sunt în mogadoriană.

— Din câte mi-am putut da seama până acum, aici sunt cinci ani de informații adunate de către cercetașii mogadorieni, ne explică Malcolm. Am avea nevoie de o întreagă echipă să răsfoiască totul. Chiar și cu Adam, traducerea acestor titluri, care sunt de fapt doar date și ore, este greu să ne dăm seama de unde să începem.

— Poate angajăm niște stagiari, sugerează Sam, apoi se agață de brațul meu. Hai, trebuie să-l găsim pe Adam.

— Vezi ce poți să găsești, îi spun lui Malcolm înainte ca Sam să mă tragă departe. Chiar și cel mai mic bit de informație ne-ar putea ajuta.

Facem câțiva pași pe hol și ajungem în camera pe care Adam a descris-o ca fiind centrul de comandă și control. Spațiul este în stare destul de bună, așa că ne punem pe treabă. Pereții sunt plini de monitoare: pe unele sunt imagini de la camerele de supraveghere din Ashwood, dar și fluxuri video din alte locuri, inclusiv o cameră de securitate piratată de lângă John Hancock Center. Sub monitoare sunt înșirate calculatoare, nu tocmai ușor de folosit, deoarece toate tastele sunt în mogadoriană.

Îmi pun mâinile în șolduri și inspectez locul, privind imaginile care cu mult timp în urmă mi s-ar fi părut antrenante. Se simte ciudat când ești de cealaltă parte. Ca și pe Sam, locul ăsta mă neliniștește.

— Suntem în siguranță aici? întreb. Toate aceste camere... nu e niciuna îndreptată spre noi?

— Le-am dezactivat, îmi răspunde Adam. Stă pe un scaun rotativ la unul dintre computere, tastând un șir de comenzi. Se întoarce spre mine. Utilizând autorizația generalului, am trimis un cod spre centrul de comandă al mogadorienilor din Virginia de Vest, un raport cum că echipa de salvare a descoperit o scurgere de substanțe chimice toxice. Va dura ceva timp pentru a curăța. Vor presupune că nefuncționarea camerelor de luat vederi are legătură cu munca echipei de salvare.

— Cât timp avem la dispoziție?

— Câteva zile, poate o săptămână, răspunde Adam. Vor deveni suspicioși atunci când generalul nu va mai da nici un semn, dar ar trebui să nu avem probleme pentru o vreme.

— Între timp, ce anume căutăm?

— Prietenii tăi, răspunde Adam. De fapt, cred că i-am găsit deja.

— Da, Florida. Deja știam asta.

— Nu, el i-a găsit, mai exact, răspunde Sam, rânjind la mine. De aceea te-am adus. Fii atent la asta.

Sam arată spre unul dintre ecrane, acesta afișează o hartă a Statelor Unite. Harta este acoperită cu triunghiuri de diferite mărimi. Un triunghi mic este deasupra locației noastre, împreună cu câțiva indicatori de dimensiuni similare împrăștiați în întreaga țară. Mai sunt și triunghiuri mai mari, strălucitoare, deasupra marilor centre cu populație numeroasă. New York, Chicago, Los Angeles, Houston — toate aceste orașe sunt marcate pe hartă. Cel mai mare triunghi dintre toate este la vest de noi, acolo unde baza mogadoriană este ascunsă în munte, în Virginia de Vest.

— Asta este o, ăăă... Sam se uită la Adam. Cum ai spus că se cheamă chestia asta?

— Imagine de ansamblu asupra operațiunilor tactice, răspunde Adam. Ne arată locurile unde semenii mei au activități în desfășurare.

— Sunt comasați în marile orașe, spun eu, studiind harta.

— Da, răspunde Adam, încruntat. Pregătesc invazia.

— Să nu ne concentrăm pe cuvântul cu "i" acum, bine? spune Sam. Uită-te la asta.

Sam a conectat la un computer tableta care afișează locația celorlalți Garzi. Mi-o dă, iar ochii mei se duc imediat pe Florida. Inima îmi tresare; doar un singur punct clipește pe hartă. Îmi ia un moment până să realizez că cele patru puncte simbolizând fiecare Garde rămas au ajuns, de fapt, atât de aproape unul de altul încât să se suprapună perfect.

— Sunt aproape unul peste altul, spun eu. Toți patru.

— Da, răspunde Sam, luând înapoi tableta. Și uită-te și la asta.

El ridică tableta în dreptul hărții cu activitățile mogadorienilor. Cele patru puncte sunt încadrate perfect de unul dintre cele mai mici triunghiuri portocalii, în Florida.

— Mogii i-au prins, spun, scrâșnind din dinți. Adam, acolo este cumva vreun fel de bază?

— Este o stație de cercetare. Înregistrările arată că acolo s-au făcut unele experimente genetice. Nu este genul de loc unde ar ține prizonieri, mai ales Garzi.

— Și de ce s-ar apuca să ia prizonieri tocmai acum? întreabă Sam. Adică, în mod ciudat, Setrákus Ra o vrea pe Ella. Dar pe ceilalți...

— Nu sunt prizonieri, spun eu, lovindu-l pe Sam peste braț de emoție când mă luminez. Pun ceva la cale. Pornesc un atac.

— Încerc să prind imagini de la camerele de supraveghere ale bazei, spune Adam, degetele lui pornind într-o cursă nebună peste tastatură.

— Cum vei face asta? îl întreb.

Stau pe un scaun pivotant lângă Adam și privesc cum mâinile lui zburdă peste tastatura mogadoriană. Indiferent ce face acolo, pare aproape ca a doua lui natură.

— Am blocat o navă-cercetaș, nu o vor mai putea folosi. Asta a fost partea ușoară. Partea complicată este să accesez și să izolez camerele de supraveghere de la bord în timp ce nava rămâne inoperabilă.

— Ai hacker-it o navă? întreabă Sam, sprijinindu-se pe spătarul scaunului lui Adam.

Mă uit la monitorul cu imagini statice din fața lui Adam.

— Cum ne ajută asta?

— Camera asta de control este un centru nervos, John, explică Adam, oprindu-se un moment din a mai tasta. Toate informațiile de la celelalte baze ajung aici. Trebuie doar să le accesăm.

— Și cum facem asta?

— Atâția ani de vânătoare a loricilor i-a transformat pe semenii mei în paranoici, încât nici nu mai știu pentru ce fac asta. Fiecare operațiune este înregistrată. Totul este supravegheat. Adam lovește o tastă cu un gest triumfător. Chiar și la bordul propriilor noastre nave.

Monitoarele de deasupra pâlpâire pentru scurt timp și apoi afișează secvențe video cu o pistă în mijlocul unei mlaștini.

— Dacă Garzii se află în apropiere, i-am putea vedea, explică Adam.

— Asta dacă nu sunt invizibili, spun eu, uitându-mă cruciș la monitor.

Pe imaginile camerei vedem câțiva mogadorieni frustrați, demontând piesele motorului de la coca navei-cercetaș. Le curăță, le montează la loc și, atunci când nu se întâmplă nimic, încep să demonteze alte piese.

— Ce fac? întreabă Sam.

— Încearcă să repare ce am stricat noi, răspunde Adam mândru, părând mulțumit de faptul că e mai inteligent decât semenii săi. Ei au impresia că motorul este de vină, nu sistemele computerizate. Le va lua ceva timp până își vor da seama.

Un alt mogadorian, aceasta purtând o uniformă impresionantă, asemănătoare cu cea a generalului, se apropie. El strigă la mecanici, apoi iese din cadru într-un acces de furie.

— Camera se poate mișca? întreb.

— Desigur.

Adam apasă un buton, iar camera începe să se miște, urmărindu-l pe mogadorianul în uniformă. La început nu sunt prea multe de văzut, cu excepția unor alei și, în depărtare, o parte din mlaștină. Cu toate acestea, după ce parcurge o distanță scurtă, mogadorianul în uniformă dispare într-un hangar.

— Crezi că sunt acolo? întreb.

— Camera asta de supraveghere ar trebui să fie echipată cu termoviziune, dar trebuie să-mi dau seama cum accesez funcția asta, răspunde Adam, apăsând la întâmplare câteva taste.

Înainte ca Adam să rezolve treaba cu termoviziunea, Cinci iese prin ușile hangarului. Chiar dacă bănuiam că el este trădătorul din viziunea Ellei, în mintea mea îmi spuneam, ca prostul, că nu este adevărat. Sau, un alt gând întunecat în mintea mea, că Cinci a fost cel ucis în luptă. Dar el este acolo, într-o uniformă mogadoriană șifonată și cu un bandaj care să-i acopere ochiul drept.

Îl pot auzi pe Sam cum respiră; e uimit. Singura parte din viziunile mele pe care nu am spus-o nimănui a fost că l-am văzut pe Cinci, nedorind să-i rostesc numele, gândindu-mă că poate mă înșel.

— Este... Sam dă din cap. Nenorocitul de trădător. Cred că el le-a spus mogilor despre Chicago.

— Unul de-al vostru, spune Adam încet. Asta este ceva neașteptat.

Trebuie să-mi întorc privirea ca să nu-l mai văd pe Cinci, simt că sângele începe să fiarbă în mine.

— Nu știai despre asta? îl întreb pe Adam printre dinții încleștați.

— Nu, spune el, clătinând din cap. Ți-aș fi spus. Probabil că însuși Setrákus Ra a ajuns la el și l-a ținut secret.

Mă forțez să privesc din nou la ecran. Îmi păstrez calmul, studiind cu atenție noul meu dușman. Umerii căzuți, capul proaspăt ras, privire întunecată în ochiul rămas... Ce l-ar fi putut aduce pe unul dintre noi într-un astfel de loc groaznic?

— Am știut că ceva nu este în regulă cu nenorocitul ăsta, spune Sam nervos. John, omule, ce facem cu el?

Nu răspund, mai ales că singura soluție la care mă pot gândi în acest moment, văzându-l pe Cinci în uniforma dușmanului, este să-l omor.

— Unde se duce? Urmărește-l, îi spun lui Adam.

Adam face exact ce i-am zis. Camera îl urmărește pe Cinci parcurgând o pistă până când ajunge la o rampă ce duce spre cea mai mare navă pe care am văzut-o vreodată. Atât e de masivă nava încât întregul său corp nici măcar nu este cuprins de camera de supraveghere.

— La naiba, spun eu, cu ochii holbați maxim. Ce dracu' e chestia aia?

— O navă de război, vine răspunsul lui Adam, cu o notă de uimire ascunsă în vocea lui în timp ce se holbează și el la ecran. Dar nu-mi dau seama care dintre ele este.

— Care dintre *ele*? exclamă Sam. Păi câte chestii de-astea au?

— Zeci? Poate mai multe, poate mai puține. Folosesc vechiul combustibil de pe Mogadore și ce or mai fi extras de pe Lorien. Nu sunt printre cele mai eficiente. Și sunt lente. Pe vremea când eram copil și făceam prostii, mama mă amenința că mă îngroapă în sol până la sosirea flotei... Își dă seama că bate câmpii și se oprește, uitându-se la noi. Nu vă interesează asta, nu-i așa?

— Poate că nu e cel mai bun moment pentru amintiri, îi răspund, privindu-l pe Cinci urcând la bordul navei. Ce altceva ne mai poți spune despre flotă?

— Sunt pe drum încă de la căderea planetei Lorien, continuă Adam. Strategii mogadorieni cred că mai au destulă putere de foc pentru un ultim asediu.

— Pământul, spun eu.

— Da, răspunde Adam. Apoi, semenii mei se vor stabili aici. Poate că vor reconstrui flota dacă Setrákus Ra găsește un motiv.

— Adică, dacă mai există vreo formă de viață în Univers pe care s-o cucerească, spun eu.

Sam dă din cap, încă minunându-se de nava de luptă imensă.

— Deci, au un punct sensibil secret, nu? Un punct în care să tragi un singur foc, ca Steaua Morții, apoi totul să explodeze?

Fruntea lui Adam încrețește.

— Ce este Steaua Morții?

Sam își ridică mâinile.

— Suntem terminați.

— Dacă au fost luați prizonieri și se află la bordul acelei chestii...

Nu îmi termin gândul, mai ales că nu îmi dau seama cum am putea acționa. Una este să cucerești o bază mogadoriană aproape abandonată, alta e să găsești o cale de a urca la bordul unei nave imense de război. Mai ales atunci când acea navă de război plutește pe cer. Poate că Sam are dreptate și suntem terminați.

Toți trei privim în tăcere cum nava de luptă se ridică. Înainte de a dispărea în întregime de pe ecran, corpul navei tremură și totul dispare din vedere. Ei bine, nu în întregime — conturul navei este încă vag vizibil, ca și când lumina din jurul ei este distorsionată într-un mod ciudat. Distorsiunea este asemănătoare cu un obiect care se află sub apă.

— Deghizarea, spune Adam. Toate navele de război o au.

— Hei, uitați-vă la tabletă, spune Sam. Poate că nu totul este pierdut.

Pe măsură ce nava de luptă, acum invizibilă, se ridică tot mai sus, unul dintre punctele de pe tabletă se îndepărtează încet de ceilalți. E punctul lui Cinci. După câteva secunde, începe să clipească haotic pe ecran. Acum avem doi indicatori de Garde care se deplasează haotic pe hartă.

— Exact ca Ella, spune Sam, încrețindu-și fruntea.

— Nava trebuie să se întoarcă pe orbită, spune Adam. Ceea ce înseamnă că …

— Ella este deja la bordul uneia dintre chestiile astea, îi termin eu gândul. Au dus-o la flotă.

— Cum vom ajunge acolo? întreabă Sam.

— Nu va fi nevoie, răspunde Adam. Flota va veni la noi.

— Oh, da, spune Sam. Invazie la nivel mondial. Deci o să așteptăm să se întâmple asta?

Îmi pun degetul pe tabletă, evidențiind cele trei puncte aflate încă în Florida.

— Planul este să ajungem la ceilalți. Sunt încă acolo. Trebuie doar să… Mă opresc când mă uit din nou la ecran. Pista începe să se miște. Credeam că ai dezactivat nava. De ce se mișcă?

Apăsând tastele cu o viteză uluitoare, Adam face camera să ”privească” în jos. Din acest unghi putem vedea echipajul mogadorian cu chipurile schimonosite din cauza efortului, deoarece aceștia împing nava-cercetaș, manual, spre hangar.

— Cred că au renunțat să mai pornească motorul, observă Sam.

Unul dintre mogi aleargă înainte pentru a deschide ușile metalice, iar acolo, prinși în mijlocul hangarului gol, sunt Nouă, Marina și Șase. Sam scoate un strigăt apoi se oprește repede, socoteala matematică se duce de râpă, pentru că sunt doar trei Garzi acolo unde trebuiau să existe patru, iar Nouă duce pe brațe ceea ce este, evident, un sac de învelit cadavre.

— Opt, spune Sam, cu un nod în gât. La naiba.

Mă întorc către Adam, încă nu mi-am pierdut nădejdea.

— Nava asta pe care ai hacker-it-o are arme?

Capitolul 14 (Șase)

După un baraj aproape asurzitor de focuri blaster în spațiul larg deschis al hangarului, nava-cercetaș devine straniu de tăcută. Eu și Marina stăm ghemuite în spatele mesei metalice răsturnate. Ne uităm una la cealaltă — masa nu mai rezistă nici măcar unei singure lovituri de foc de blaster. De fapt, nu pare că turela navei a venit atât de aproape ca să tragă în noi.

— Frumos țintit, scârbă! strigă Nouă, râzând. Iese de după masa răsturnată, în teren deschis, se pune peste corpul lui Opt acoperindu-l pe jumătate cu propriul său trup.

Scot ușor capul din spatele mesei. Între noi și nava-cercetaș sunt câteva grămezi de cenușă, foștii mecanici mogadorieni. Turela navei încă fumegă, dar rămâne în stare latentă acum, nepăsându-i câtuși de puțin de noi. Cu precauție, mă ridic picioare. Marina mi se alătură.

— Ce naiba se întâmplă? întreb.

— Cui îi pasă? spune Nouă ridicând cadavrul lui Opt în brațe. Să ieșim de aici.

— Poate că s-o fi defectat? își dă cu presupusul Marina, apropiindu-se cu precauție de navă, care încă ne blochează drumul către ieșirea din hangar. Ne răsfirăm, având grijă să nu stăm direct în calea blasterului.

— A tras doar în mogi. Asta este o defecțiune convenabilă nouă, spun eu

Toți trei sărim în sus atunci când cabina de pilotaj a navei se deschide cu un șuierat hidraulic. O explozie de păcănituri se aude dintr-un difuzor din carlingă, apoi o voce familiară răsună cu putere.

— Băieți? Mă auziți?

— John? exclam eu, neputând crede ce îmi aud urechile.

Ultima dată când l-am văzut, el era în comă, împreună cu Ella. Alerg spre navă și sar pe partea din față, stând deasupra cabinei de pilotaj deschisă ca să aud mai bine vocea.

— Eu sunt, Șase, spune John. Mă bucur să te văd.

— Mă vezi? întreb eu, apoi observ camera mică montată deasupra intrării în cabina de pilotaj. Camera se mișcă înainte și înapoi, de parcă ar saluta dând din cap.

— Omule, ce s-a întâmplat? întreabă Nouă, uitându-se sceptic la carlingă. Ți-au luat mogadorienii creierul și ți l-au montat la navă?

— Ce? Nu, nu fi idiot, răspunde John, iar eu îmi imaginez zâmbetul de amuzament de pe chipul lui. Am capturat o bază mogadoriană și ne folosim de tehnica lor ca să controlăm nava asta.

— Frumos, îi răspunde Nouă, de parcă asta era tot ce voia să audă. El sare fără efort pe partea din față a navei, încă îl ține pe Opt în brațe, apoi aterizează chiar lângă mine. Nava, în formă de farfurie, se înclină puțin din cauza greutății lui apoi se redresează, trenul de aterizare scârțâind. Nouă lovește corpul navei de metal cu călcâiul, testându-l. Deci, cu asta plecăm la plimbare?

Drept răspuns, motorul navei începe să vibreze sub picioarele noastre. Mă uit în jos în cabină — sunt șase scaune din plastic dur, un panou de comandă luminează intermitent plin simboluri mogadoriene și un set de manșe asemănătoare cu cele ale unui avion. Nu am mai zburat niciodată cu un avion, cu atât mai puțin cu o navă mogadoriană.

— Am văzut ce s-a întâmplat în Chicago, spune Marina, urcând la bordul navei. Sunteți bine toți?

— Da, răspunde John rapid, apoi pare să reconsidere. Au luat-o pe Ella, dar nu cred că e în pericol, deocamdată.

Sprâncenele Marinei se arcuiesc, iar asta mă alarmează și simt frigul cum iese din ea.

— Cum adică *au luat-o*?

— Vă voi explica totul când ajungeți în aer, spune John. Mai întâi, să vă scoatem de acolo.

— Sună bine, vine răspunsul lui Nouă și coboară în carlingă, așezând ușor trupul lui Opt pe câteva scaune.

— Ăăă, John, avem o problemă, spun eu, urmându-l pe Nouă în nava antiseptică cu miros de mog. Ai idee cum ar trebui să pilotăm nava asta?

O pauză la capătul unde se află John, apoi răspunde o voce diferită, cu un accent aspru, care îmi face umerii să se încordeze.

— V-aș putea pilota de la distanță, dar mă tem că protocoalele de auto-navigație ale computerului navei s-au cam deteriorat când am preluat controlul. Va fi mai sigur dacă o faceți manual, eu doar ghidându-vă, ne explică repede vocea mogadoriană. Apoi, ca și cum și-ar fi dat seama că suntem speriați, tipul adaugă: Salut, eu sunt Adam!

— Tipul despre care ne-a povestit Malcolm, spun eu, amintindu-mi de o conversație avută la o cină.

— Nu-ți face griji, Șase, intervine vocea lui Sam, iar pe mine mă bufnește râsul când îl aud. Este total inofensiv.

— Ei bine, în cazul ăsta, haideți să zburăm, spune Nouă sarcastic, dar ținându-se strâns de mânerele unui scaun.

Eu mă așez în scaunul pilotului. Marina ezită un moment, lăsând manșa din mână la auzul vocii mogului care îi inspiră neîncredere.

— De unde știm că vorbim cu adevăratul John? întreabă ea. Setrákus Ra își poate schimba forma. Ar putea fi o capcană.

În entuziasmul meu de a-i auzi pe John și Sam, nu m-am gândit că ar putea fi un truc. În spatele meu, Nouă strigă către comunicator.

— Hei, Johnny, îți mai amintești de Chicago? Când te credeai Pittacus Lore și ne-am contrazis cu privire la care să plece în New Mexico?

— Da, sună vocea lui John ca și cum ar veni printre dinții încleștați.

— Cum am rezolvat-o?

John oftează.

— M-ai atârnat de pe marginea acoperișului.

Nouă rânjește de parcă ar fi făcut cel mai bun lucru din lume.

— El este, cu siguranță.

— Marina, spune John, probabil gândind că micul test al lui Nouă nu a fost destul de bun. Prima dată când ne-am întâlnit, mi-ai vindecat două răni de glonț la gleznă. Și apoi, aproape ne-a lovit o rachetă.

Un mic zâmbet apare pe fața Marinei, primul pe care l-am văzut după multe zile.

— Te credeam cel mai tare tip pe care l-am întâlnit vreodată, John Smith.

Nouă scoate un râset ca un lătrat, dând din cap. Marina urcă din nou la bord, așezându-se pe un scaun lângă trupul lui Opt. Își pune o mână protectivă pe sac și rămâne așa.

— Atenție la cap, ne avertizează Adam când carlinga șuieră și se închide deasupra noastră.

Pentru o clipă, simt un sentiment de panică la gândul că sunt închisă în interiorul unei nave mogadoriene, dar trec peste asta și apuc strâns manetele de direcție. Este beznă în cabină, sticla având o reacție ca a lentilelor de ochelari de soare. Fluxuri de date în simboluri mogadoriene sunt proiectate direct pe sticlă, afișând ceva ce doar un pilot mog ar putea înțelege.

— Bun. Și acum? întreb eu.

— Stai, intervine Nouă, aplecându-se în față. De unde până unde ai ajuns să pilotezi tu?

Vocea lui Adam se aude clar, calmă, dar autoritară.

— Mișcă manșa din fața ta. Asta va roti nava.

Procedez după cum îmi dă el instrucțiuni, rotesc manșa încet, iar nava în formă de farfurie face o rotație de 180^0. Îndrept manșa din nou când suntem poziționați spre ieșirea din hangar.

— În regulă, spune Adam. Acum, cu manșa din stânga miști roțile trenului de aterizare.

Apuc manșa și o împing doar un pic. Nava înaintează aproape imediat. Manșele sunt sensibile și nu necesită prea multă presiune pentru a rula încet pe pistă.

— La naiba, Șase, calc-o, se plânge Nouă. Calc-o ca și când am fi furat o mașină.

— Nu te lua după el, îmi spune Marina, ținându-se bine.

— După ce ieși din hangar, te poți opri, îmi dă instrucțiuni Adam.

Mă uit în sus prin geamul carlingii, văd doar cerul și dau drumul manșei. Nava scârțâie când se oprește.

— Bun, spune Adam. Acum, mișcă butoanele din față spre ora trei și ora nouă. Le simți?

Apuc din nou manșa și simt cele două butoane de dedesubt.

— Le simt, îi răspund, testând butonul din stânga prin apăsare. De îndată ce îl ating, vibrația motorului crește, ca un zăngănit de oase, iar nava se ridică în aer.

— Pe toți dracii! urlă Nouă de lângă mine, iar Marina se prinde și mai tare de scaun, închizând ochii.

— Fii atentă, Șase, îmi șoptește ea.

Dau drumul butonului, iar nava își menține fără efort levitația. Suntem la aproximativ douăzeci de metri de sol.

— Nu trebuia să faci asta, încă, mă ceartă Adam.

— Da, scuze. E prima dată când pilotez o navă spațială, îi răspund.

— Nu e mare scofală, îmi răspunde Adam. Butonul din stânga crește altitudinea, cel din dreapta o scade.

— Stânga sus, dreapta jos. Am înțeles.

— De asemenea, spune Adam, asta este ceea ce semenii mei numesc Skimmer. Nava asta nu este construită pentru călătorii interplanetare, deci nu este o navă *spațială*.

Nouă pufnește zgomotos.

— Tipul ăsta ne dă o lecție de pilotaj mogadorian? La dracu'!

— Știi că te aud, nu? îi răspunde Adam în microfon. Și nu, eu nu dau lecții.

— Scuze pentru ce a spus Nouă, îi răspund eu, uitându-mă urât peste umăr. Nava asta are și scaune ejectoare?

— Da, răspunde Adam.

— Gata, gata, spune Nouă, așezându-se la loc pe scaun. Să nu-ți vină vreo idee, Șase.

Îi fac semn lui Nouă să facă liniște când aud o serie de zgomote care provin din pântecul navei.

— Ce se aude? întreb.

— Nu-ți face griji, vine răspunsul Adam. Tocmai am retras trenul de aterizare prin control de la distanță.

Când sunetul acela încetează, două panouri mici ies din fiecare manșă, dezvăluind butoane de dimensiunea degetului mare, poziționate astfel încât acestea să poată fi apăsate în același timp, ca butonul care ne-a ridicat în aer.

— Ar trebui să vezi niște butoane, continuă Adam. Pentru a accelera, apasă-le. Pentru a opri, pur și simplu iei degetul de pe butoane.

Țin manșa cu mai multă încredere decât înainte și apăs ușor butoanele, având grijă să nu apăs pe cele din partea inferioară a manșei. Skimmer-ul pornește înainte, apoi se oprește când dau drumul butoanelor.

— Este ca într-un joc video, spune Nouă, sprijinindu-se de spătarul scaunului meu. Orice cretin ar putea zbura cu chestia asta. Fără supărare, tipule mog.

— Nu mă supăr.

Apăs accelerația puțin mai tare și nava înaintează. Pe ecran apare o diagnoză care începe să clipească — un avertisment, indiferent ce limbă ai vorbi — chiar înainte de a șterge un copac cu partea de jos a Skimmer-ului. Aud crengile cum se rup și, întinzându-mă puțin în față, le văd cum cad pe sol.

— Ups, spun și privesc pieziș către Marina.

— Șase, jur, spune ea, iar după privire îmi dau seama că e pe jumătate panicată.

— Trebuie să te ridici mai sus, spune Adam. Și, ăăă, ține direcția.

Nouă râde și se lasă pe spate. Apăs butonul pentru verticală și ne ridicăm mai sus. După ce ne ridicăm deasupra copacilor denși din mlaștină, orizontul devine vizibil. O linie punctată cu laser, subțire, apare pe geamul cabinei de pilotaj, suprapusă peste peisaj, trasând o pistă.

— Ți-am trasat cursul, spune Adam. Trebuie doar să urmezi linia.

Dau din cap și accelerez, urând calea spre nord indicată de laser.

— Gata, băieți, spun eu. Am pornit.

Zborul din Florida până în Washington durează aproximativ două ore. Conform instrucțiunilor lui Adam, păstrez altitudinea suficient de mică încât să nu fim reperați de sateliți sau să ajungem din greșeală pe culoarul de zbor al avioanelor, dar suficient de sus încât OZN-ul să nu fie observat de pe coasta de est a mării. Deși, ținând cont de cât de gravă pare amenințarea invaziei mogadorienilor, poate că ar trebui să lăsăm nava furată să fie văzută, să tragem câteva focuri, avertizându-i pe localnici.

După euforia inițială, când i-am auzit din nou pe John și Sam, știind că prietenii noștri sunt în viață, conversația devine sumbră. Prin intermediul stației radio, John ne-a povestit ce s-a întâmplat la Hancock Center. Apoi, John ne-a spus despre ce a văzut în viziunea de coșmar împărțită cu Ella și de ce el crede că Setrákus Ra nu vrea să-i facă rău. Tot el ne-a spus o teorie cum că Ella ar avea legătură cu Setrákus Ra și că conducătorul mogadorian ar putea fi, de fapt, un fel de loric, unul dintre Bătrânii Înțelepți surghiunit, menționat în scrisoarea lui Crayton. Încă nu sunt gata să accept teoria asta.

După ce John ne-a pus la curent cu povestea lor, e rândul nostru să explicăm ce s-a întâmplat în Florida. Chiar dacă vorbim prin stația radio, îmi dau seama că John nu vrea să ne preseze prea mult. Mă gândesc la zilele pe care John le-a trăit cu cicatricea proaspătă pe glezna lui, întrebându-se care dintre noi nu se va mai întoarce — îi este greu să vorbească despre asta și merită să știe ce s-a întâmplat cu Opt. Cu toate acestea, nici Marina și nici Nouă nu sunt dispuși să spună ceva, așa că îmi revine mie sarcina să vorbesc despre modul în care Cinci ne-a trădat, cum l-a ucis pe Opt accidental, tehnic vorbind, dar asta din cauză că, de fapt, încerca să-l omoare pe Nouă. Spun doar faptele, nu sugerez nimic, pentru că o mare parte din timpul luptei am fost inconștientă. Apoi, le dau detalii despre cum am recuperat trupul lui Opt din baza mogadoriană și le povestesc despre ce i-a făcut Cinci amicului său mogadorian. Când termin de povestit, o stare de spirit sumbră se așterne în interiorul cabinei și zburăm în liniște până când ajungem în suburbia din Washington D.C.

Aterizăm în mijlocul unui teren de baschet. Suntem într-un cartier rezidențial straniu, cu ferestre întunecate și gol. Carlinga se deschide și Marina se ridică în picioare ușurată. Cu atenție, Nouă ridică trupul lui Opt și iese din navă. Marina stă aproape de el, cu mâna pe cotul Nouă, asigurându-se că Opt stă bine. Încă ne este greu să credem că prietenul nostru este în sac și ne pare rău că a trebuit să-l cărăm atâta drum până aici.

— Călătoria ta aproape că s-a terminat, o aud pe Marina șoptind către trupul lui Opt.

Cred că și ea simte la fel.

Eu și Marina îl ajutăm pe Nouă să lase jos trupul lui Opt. În loc să-l lase jos pe Opt, privirea lui Nouă se întunecă și se încruntă.

— Hei, spune el. Cred că sunt niște creaturi pe aici care ne privesc chiar acum.

— Creaturi? îl întreb, uitându-mă la el.

Expresia de pe chipul lui Nouă se întunecă și mai tare — ok, mai tare decât de obicei — așa i se transformă chipul când își folosește *telepatia animală*.

— Oh, am uitat să vă spun că am găsit niște prieteni de-ai noștri!

John iese alergând spre noi printr-o ușă pe jumătate distrusă. Sam este la câțiva pași în spatele lui, radiind de fericire când mă vede, dar revenindu-și repede când își dă seama că îi observ zâmbetul, devenind mai puțin dornic să mă îmbrățișeze. În spatele lui John și Sam, împingând o targă, sunt Malcolm și un tip palid, deșirat, care presupun că este Adam, frizura cu breton și părul închis la culoare făcându-l să pară pe jumătate mog și pe jumătate un star rock emo.

— Atât de multe himere, spune Nouă, dând din cap emoționat în timp ce se uită fix cu privirea lui întunecată. Asta-i grozav.

— Pe asta dolofană și leneșă am numit-o după tine, îi spune Sam.

— Nu mi se mai pare așa de grozav.

John o îmbrățișează strâns pe Marina. Afară este întuneric, dar pot vedea multele zile de griji imprimate în cearcănele de sub ochi lui. Îmi amintesc de puștiul cu ochii mari pe care l-am găsit în luptă cu mogadorienii la liceul unde învăța și mă întreb dacă John s-a simțit ca atunci, singur împotriva tuturor. Ar trebui să fie o ușurare că ne-am reunit, dar suntem cu unul mai puțin, iar eu îl cunosc pe John destul de bine și știu că se învinovățește pentru zilele în care nu a știut nimic despre noi.

— Ați reușit, spune John lăsând-o pe Marina și îmbrățișându-mă pe mine. Vocea lui este calmă doar pentru mine. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă...

— Nu trebuie să spui nimic, îi răspund, strângându-l în brațe la rândul meu. Suntem aici. Vom lupta. Și vom învinge.

John face un pas înapoi, o ușurare apare scurt pe chipul său, de parcă avea nevoie ca cineva să-i spună asta. Mă aprobă dând din cap și apoi merge la navă, luând trupul lui Opt în brațele sale, pentru ca Nouă să poată coborî. Toată lumea tace când Malcolm împinge targa înainte, astfel încât John să poată așeza trupul neînsuflețit.

— Mogii au pus ceva pe el, spune Marina. Ea face un pas spre targă. Un fel de câmp electric.

Adam face un pas înainte și își drege glasul.

— Electrozi? În dreptul inimii? Pe temple?

— Da, răspunde Marina fără să se uite la Adam, cu ochii fixați pe sacul în care este Opt.

— Mogii folosesc asta pentru, ăăă... Adam face o pauză, apoi termină ce a început. Pentru a păstra exemplarele proaspete. Asta nu va afecta rămășițele, doar le conservă.

— *Exemplarele*, repetă sec Nouă.

— Îmi pare rău pentru prietenul vostru, spune încet Adam, trecându-și o mână prin păr. M-am gândit că ar trebui să știi...

— Este în regulă. Mulțumesc, Adam, spune John. El pune mâna pe umărul Marinei. Hai, să-l ducem înăuntru.

— Ce... Marina simte că se sufocă și trebuie să respire adânc. Ce vrei să faci cu el?

— Am pregătit o cameră liniștită, răspunde Malcolm cu blândețe. Nu știu sigur ce obiceiuri au loricii pentru înmormântări...

Mă uit mai întâi la John, a cărui față este îngândurată, apoi la Nouă, care este complet derutat.

— Nici noi nu le cunoaștem, îi spun. Adică, când am avut ocazia de a onora în mod corespunzător pe unul de-al nostru căzut?

— Totuși, nu-l putem îngropa aici, spune Marina. Acesta este un loc al mogilor.

Malcolm dă din cap înțelegător și o atinge încet pe umăr pe Marina.

— Mă ajuți să-l duc înăuntru?

Marina dă din cap. Împreună, ea și Malcolm îl duc pe Opt în casa aproape dărâmată.

Adam îi urmează la o distanță respectabilă, cu mâinile împreunate stângaci la spate. După o clipă, Nouă îl prinde pe John în brațe pe la spate, rupând tensiunea.

— Nu am auzit eu bine la stația radio, sau tu chiar ți-ai trimis iubita într-o super-sexy misiune cu fostul ei iubit?

— Luptăm într-un război aici, Nouă, nu-i o glumă, răspunde John cu asprime. Apoi, după o pauză incomodă, un zâmbet îi luminează chipul. Și te rog să taci din gură. Nu este o misiune "super-sexy". Ce vrei să spui cu asta?

— Uau, chiar ai nevoie îndrumarea mea, spune Nouă. Își pune brațul pe după umerii lui John și îl conduce spre casă. Haide, îți voi explica ce înseamnă "sexy".

— Știu ce... Of, de ce naiba trebuie să discut asta cu tine? îi spune John cu frustrare, dar Nouă îl strânge și mai tare cu brațul său. Lasă-mă, idiotule.

— Hai, Johnny, ai nevoie de afecțiunea mea, acum mai mult ca niciodată.

Privesc în urma băieților cum se duc spre casă, având momentul lor ca frații. Asta face să rămân singură cu Sam, care este la câtiva pași mai în spate, privindu-mă cu atenție. Îl simt cum încearcă să-și găsească cuvintele, sau mai degrabă își face curaj să-mi vorbească. Probabil că așteaptă acest moment de ore în șir, repetându-și discursul său uimitor pentru fata pe care nu era sigur că o va mai vedea vreodată.

— Bună, reușește el să spună în cele din urmă.

— Bună, îi răspund și, înainte să mai poată spună ceva, îl cuprind în brațe și-l sărut destul de tare încât, probabil, scot tot aerul din el. Sam pare șocat la început, dar mă sărută înapoi după o clipă, încercând să păstreze intensitatea sărutului meu. Îl prind de tricou și îl presez de partea din față a Skimmer-ului — nu prea este locul cel mai romantic din lume, dar e suficient. Așez mâinile lui Sam pe șoldurile mele, apoi îl mângâi pe față și îmi trec degetele prin părul lui, toată această energie disperată iese din mine și se duce în acest sărut.

După câteva minute, Sam se îndepărtează de mine abia respirând.

— Șase, uau, ce se întâmplă?

Privirea de pe chipul lui Sam nu este ceea ce mă așteptam. Da, există nedumerire, dar amestecată cu această surpriză se transformă în îngrijorare. Mă face să mă uit în altă direcție.

— Chiar am vrut să fac asta, îi răspund, spunându-i adevărul. Mă gândeam că nu știu când voi mai avea o altă șansă.

Îmi apăs fața pe gâtului lui Sam și simt bătăile inimii lui pe obrazul meu. Mi-am petrecut ultimele câteva zile încercând să par puternică, încercând să-i țin pe Marina și Nouă împreună, să nu ne despărțim. În sfârșit, cel puțin acum, când suntem aici, în întuneric, mă pot relaxa un pic.

Sam mă cuprinde de talie, iar eu mă scufund în brațele lui, lăsându-l să mă ridice, cu o respirație tremurândă.

— Se putea termina totul atât de repede... îi șoptesc, dându-mă puțin înapoi ca să-l pot privi. Mi-am dorit să fac asta, știi? Nu-mi pasă dacă lucrurile se complică.

— Nici mie, spune Sam. Evident.

Începem să ne sărutăm din nou, de data aceasta mult mai blând, mâinile lui Sam se deplasează încet în sus. Atunci când se aude un urlet de lup — tare, ca un ecou, în apropiere — primul meu gând este că Nouă ne spionează din casă și scoate sunete stupide. Dar apoi, un al doilea și al treilea lup urlă în cor și mă uit la Sam.

— Ce naiba e asta? întreb. Lupi în suburbii?

— Nu știu... începe el să răspundă, dar apoi face ochii mari. Himerele. Ne avertizează.

Imediat după ce spune asta, aud sunetul a cel puțin trei elicoptere care vin spre noi. Dacă mă chinui puțin, pot să văd contururile lor cum se apropie pe cerul nopții. Și apoi apar luminile intermitente albastre pe drumul de acces spre reședință; luminile sunt atașate la o caravană de SUV-uri negre, toate venind cu viteză în direcția noastră.

Capitolul 15 (John)

La auzul scârțâitului de roți și al motoarelor de elicoptere, eu și Nouă ieșim afară în viteză, sărind peste pridvorul rupt al casei și aterizând direct pe peluza din față. La timp pentru a vedea un fulger lovind din cer, prin amabilitatea lui Șase. Este o lovitură de avertisment; Fulgerul smulge o bucată de asfalt drept în fața unui SUV negru, care se ridică periculos pe drumul de acces, determinând autovehiculul să derapeze.

— Ce dracu'-i asta? mârâie Nouă. Am crezut că am terminat-o cu federalii.

— Adam a spus că ar trebui să plecăm de aici, îi răspund. Existau unele înțelegeri cu mogii.

— Cred că înțelegerile s-au terminat când i-ai omorât pe toți, nu-i așa?

Deasupra noastră sunt trei elicoptere, care ne survolează ca niște vulturi. Cred că s-a dat un semnal, pentru că toate trei elicopterele și-au aprins luminile în același timp. Unul și-a fixat proiectorul pe mine și Nouă, altul la intrarea casei din spatele nostru și al treilea încearcă să-i prindă în raza lui pe Șase și Sam. În lumina strălucitoare l-am observat pe Sam, fără arme, urcând rapid în Skimmer pentru a se pune la adăpost.

Șase, cu mâinile în aer, invocă o vreme urâtă pentru oaspeții noștri nepoftiți, înainte de a se face invizibilă și înainte ca proiectorul să fixeze lumina pe ea.

Între timp, fără a ține cont de fulger, o coloană de SUV-uri negre se înșiră pe drumul de acces, cu lumini albastre intermitente în parbrize. Se opresc unul lângă altul într-o formație strânsă, creând o blocadă strălucitoare de sticlă antiglonț.

Ușile se deschis și o grămadă de agenți îmbrăcați la fel sar din mașini. Cei care nu comunică prin stațiile radio au arme îndreptate asupra noastră, toți ghemuiți în spatele portierelor pentru acoperire. Le ia mai puțin de un minut să ne blocheze drumul.

— Ăștia chiar cred că ne pot opri? întreabă Nouă făcând un pas spre ei, aproape riscând ca agenții să tragă în el.

— Nu știu la ce se gândesc, dar ei nu știu despre himere, îi răspund

Le simt ascunse în umbră chiar lângă drumul de acces. Probabil că federalii au impresia că ne-au înconjurat, dar ochii strălucitori din întuneric sunt de altă părere. Himerele rămân pe pozițiile lor, așteptând un semnal.

Aud pași în spatele meu și mă întorc pe jumătate, Marina e pe verandă, doi țurțuri de gheață îi ies din mâini ca două pumnale gemene. Asta e ceva nou. Lângă ea, folosind ușa pentru acoperire, este Adam, care ține în mâini un blaster mogadorian.

— Ce facem? întreabă Marina.

Observ norii de furtună adunați deasupra. Șase este gata să-i abată în jos, dacă avem nevoie. Dar, până acum, federalii nu au făcut nimic în afară de mult zgomot. Nu au început să tragă, iar acesta este singurul motiv pentru care nu mi-am aprins Lumenul.

— Nu vreau să-i rănesc dacă nu este necesar, spun eu. Dar nici nu avem timp pentru toate rahaturile astea. Sunt al naibii de sigur că nu ne vor lua pentru interogatoriu.

Aparent, Nouă interpretează cuvintele mele ca pe o încurajare pentru a face ceva nebunesc. El pășește înainte și apucă de la bază scaunul Dr. Anu, care a fost despicat în jumătate de focurile blasterelor în timpul luptei din această după-amiază. Probabil că bucata aceea de scaun cântărește aproape 100 de kg, dar Nouă o ridică cu ușurință cu o singură mână, legănând-o înainte și înapoi ca demonstrație.

— Sunteți pe o proprietate privată! le strigă Nouă. Și nu văd niciun mandat!

Înainte să-l pot opri, Nouă azvârle bucata de scaun în aer, care trece la doar câțiva centimetri de botul celui mai apropiat elicopter. Din locul de unde stau este destul de evident că elicopterul nu este într-un pericol real, dar cred că pilotul nu este obișnuit cu un Garde super-puternic care aruncă bucăți

metalice spre el. Pilotul trage de manșă și elicopterul ia altitudine clătinându-se, raza de lumină a proiectorului său plimbându-se haotic pe peluză. Bucata de scaun aterizează cu un zgomot puternic în mijlocul străzii.

— Nu era nevoie să facă asta, observă Adam din prag.

— Eh, sunt de acord că nu sunt de acord, spune Nouă.

În timp ce se apleacă pentru a ridica o altă bucată de scaun, aud clinchetul armelor în spatele SUV-urilor. Cred că și Șase a auzit asta de acolo de unde este ascunsă, pentru că un val de ceață vine dintr-odată în rotocoale peste peluzele din Ashwood Estates, făcându-ne mult mai greu de țintit.

Îmi aprind Lumenul și fac un pas înainte, să mă pun între Nouă și SUV-uri. Ridic mâinile în așa fel încât agenții să poată vedea clar că sunt învăluite în flăcări.

— Nu știu de ce sunteți aici, strig spre linia de mașini, dar faceți o greșeală. Aceasta este o luptă pe care în mod sigur nu o puteți câștiga. Cel mai inteligent lucru pe care îl puteți face este să mergeți înapoi la șefii voștri și să le spuneți nu ați găsit nimic aici.

Pentru a-mi puncta discursul, trimit o comandă telepatică himerelor noastre. Urletele răsună din întuneric pe flancurile SUV-urilor. Dintr-odată, federalii au intrat în panică, unii dintre ei încep să urmărească cu armele în întuneric posibile ținte, iar unul dintre elicoptere folosește lumina proiectorului pentru scruta spațiul verde de-a lungul drumului de acces. I-am speriat.

— Ultimul avertisment! le strig, lăsând o minge de foc să plutească în palma mea.

— Iisuse Hristoase! Se aude vocea unei femei dinspre mașinile așezate în linie. Toată lumea, lăsați armele jos!

Unul câte unul, agenții își lasă armele jos. În acest timp, unul dintre ei iese de după un SUV negru și vine spre noi, cu mâinile ridicate. Prin ceață, o recunosc după postura ei rigidă și părul prins în coadă de cal.

— Agent Walker? Tu ești?

Lângă mine, pe Nouă îl pufnește râsul.

— Ei, haide, vrei să ne arestezi *din nou*?

Walker se încruntă în timp ce se apropie, trăsăturile ei sunt mult mai pronunțate decât mi le amintesc. E palidă, iar o șuviță gri îi iese în evidență prin părul ei roșu. Încerc să-mi amintesc cât de rău a fost rănită atunci, la Baza Dulce. Oare încă mai simte efectele de atunci?

Înainte să ajungă prea aproape, Șase se materializează în spatele lui Walker și o prinde de părul strâns în coadă de cal.

— Niciun un pas mai mult, îi șoptește ea.

Walker, cu ochii larg deschiși, se supune și se oprește. Șase îi ia arma de la șold și o aruncă în iarbă.

— Îmi pare rău pentru toată agitația, spune Walker cu vocea sugrumată ușor din cauza unghiului în care Șase îi ține capul. Agenții mei au văzut nava mogadoriană aterizând și ne-am gândit că e posibil să fiți atacați.

Îmi sting Lumenul din palme și mă aplec spre ea.

— Ia stai puțin... Ai venit aici pentru că ai crezut că noi suntem atacați?

— Știu că nu ai motiv să mă crezi, spune Walker cu vocea ei răgușită, dar suntem aici pentru a vă ajuta.

De lângă mine, Nouă pufnește pe nas a zeflemea. Mă uit atent la Walker, așteptând să facă un semnal secret către oamenii ei să deschidă focul.

— Te rog, zice ea. Ascultă-mă.

Oftez și fac semn către casă.

— Adu-o înăuntru, îi spun lui Șase, apoi mă întorc către Nouă. Dacă vreunul dintre ei încearcă ceva cât de puțin suspect...

Nouă își trosnește încheieturile.

— Oh, știu ce am de făcut.

Șase îi arată lui Walker treptele fărâmate și intră prin ușa din față a casei lui Adam. Rămân în spate la câțiva pași, lăsând restul prietenilor noștri să stea cu ochii pe mica armată de agenți guvernamentali.

— Mi s-a părut mie sau tipul de acolo e mog? întreabă Walker în timp ce Șase o împinge în camera de zi. Ați luat unul prizonier?

— El este un aliat, îi spun eu. În momentul ăsta, tu ești prizonierul.

— Am înțeles, spune Walker, părând mai obosită ca niciodată. Fără a fi nevoie ca Șase să o forțeze, Walker se așază pe una dintre canapele. Odată ajunși la lumină, îmi dau seama că ceva s-a întâmplat cu ea. Poate că e din cauza șuviței ciudate gri din părul ei, dar Walker pare obosită. Observă intrarea în tunelul mogadorian, dar nu pare nici interesată, nici surprinsă.

— Ah, un oaspete, spune Malcolm care apăruse în pragul dintre camera de zi și bucătărie, cu pușca pe umăr. Și a adus o mulțime de prieteni. Totul este în regulă?

— Nu sunt sigur, îi răspund cu voce joasă, rămânând în gardă.

Șase ocolește canapea și se poziționează într-un unghi din care Walker să nu o poată vedea.

— Hm, spune Malcolm. Mă pregăteam să pun de o cafea. Mai dorește cineva? Cred că am văzut și niște ceai în bucătărie.

Un zâmbet nesigur apare pe chipul lui Walker.

— E un fel de polițistul bun și polițistul rău? Își mută privirea de la Malcolm la mine. E unul dintre... Cum le ziceți voi? Cêpani?

Șase ridică mâna spre Malcolm.

— Vreau și eu o ceașcă. Când îi arunc o privire încruntată și plină de fulgere, ea ridică din umeri. Ce? Crede-mă, pot să beau o cafea și s-o dobor pe această doamnă în același timp, dacă e nevoie.

Agent Walker aruncă o privire peste umăr, către Șase.

— Eu o cred.

Fac câțiva pași mari, ajung în fața lui Walker și îi pun degetul amenințător în față.

— Gata, oprește-te, pierdem timpul. Spune pentru ce ai venit.

— Agentul Purdy este mort, zice Walker, privind în sus către mine. A avut un atac de cord la Baza Dulce.

— Of, nu mi-l amintesc, spune Șase. Ce păcat.

Îmi amintesc de partenerul lui Walker — un tip mai în vârstă, păr alb, nas strâmb. Ridic din umeri, nu văd ce legătură are asta cu noi.

— Condoleanțe, cred. Și ce-i cu asta?

— Tipul a fost un imbecil, răspunde Walker. Nu contează cum a murit, ci ce s-a întâmplat după aceea.

Walker îmi arată mâinile, apoi încet, foarte încet, ajunge la buzunarul din față al pardesiului ei de agent FBI. Scoate un dosar rulat și prins cu un elastic. Îl deschide și scoate o fotografie Polaroid. Walker o întinde spre mine și uite cum mă trezesc examinând fotografia de aproape a unui agent mort. Purdy — sau ce a mai rămas din el. Jumătate din fata lui este topită, s-au dezintegrată în cenușă pe betonul de sub el.

— Parcă ai spus că a suferit un atac de cord, îi spun.

— Așa a fost, răspunde Walker. Problema este că, după aceea, Purdy a început să se dezintegreze. La fel ca un mogadorian.

— Și ce înseamnă asta? De ce?

— Primise un anumit tratament, spune Walker. Augmentare, așa îl numesc mogii. Asta primesc cei mai mulți dintre seniorii ProMog de ani de zile.

Termenul ProMog îmi amintește de *Ei sunt printre noi*, dar nu știu ce legătură au toate acestea cu augmentările despre care ne-a povestit Adam.

— Nu mai înțeleg nimic. Ia-o de la început.

Walker își atinge șuvița de păr gri și, pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva s-a răzgândit în legătură cu această mărturisire. Dar apoi îmi întinde dosarul pe care îl strângea în mână, privindu-mă direct în ochii.

— Primul contact l-am avut cu ei acum zece ani, spune ea. Mogadorienii au pretins că vânează niște fugari. Spuneau că se vor supune legilor noastre, să-i lăsăm să se miște liberi prin țară, iar în schimb ne vor oferi arme și tehnologie. Abia ieșisem din academie când s-a întâmplat, așa că, evident, nu am fost invitată la nicio întâlnire cu extratereștrii. Cred că nimeni nu voia să-i supere, mai ales că aveau arme mai puternice decât orice văzusem vreodată, iar guvernul nostru a cedat repede. Însuși directorul biroului a purtat negocierile. Asta a fost înainte ca el să fie promovat. De fapt, cred că pentru asta a și fost promovat.

— Lasă-mă să ghicesc, îi spun, amintindu-mi numele de pe site-ul lui Mark. Director la vremea aceea era Bud Sanderson. Acum Secretar al Apărării.

Walker pare impresionată.

— Așa este. Dacă analizezi mai atent, vei descoperi o mulțime de oameni care au negociat cu mogii în urmă cu zece ani, dar au făcut-o mai mult pentru ei înșiși.

— Și președintele? întreabă Șase.

— Tipul ăla? pufnește Walker. Un pește prea mic. Cei care sunt aleși, cei care țin discursuri la TV — sunt doar celebrități glorificate. Adevărata putere o au oamenii hotărâți, cei care lucrează în spatele scenei. Cei despre care nu auzi niciodată nimic. Pe aceștia îi vor mogii și pe aceștia îi țin aproape.

— Cu toate acestea, el este *președintele*, continuă Șase. De ce nu face ceva?

— Pentru că e ținut în întuneric, spune Walker. Și, oricum, vicepreședinte este un ProMog. Când va sosi momentul, președintele va face cum spun mogii, sau va fi eliminat.

— Îmi cer scuze... Ce naiba e aia *ProMog*? o întreb, gesticulând din mâini.

— Progres Mogadorian, explică Walker. Este ceea ce ei numesc “intersectarea celor două specii ale noastre”.

— Auzi, dacă te gândești vreodată să-ți schimbi cariera, știu că un web site unde ai putea scrie, îi spun lui Walker în timp ce răsfoiesc paginile din dosarul ei.

În dosar sunt specificații despre blasterele mogadoriene, stenograme ale convorbirilor dintre politicieni, imagini cu importante personalități din guvern strângând mâinile mogilor în uniforme de ofițeri. Este genul de document pentru care un site ca *Ei sunt printre noi* ar ucide. De fapt, o mulțime de astfel de lucruri au fost *deja* postate pe site-ul lui Mark. Oare Walker ar putea fi dintre cei care îi dau informații?

— Deci, șeful tău a vândut omenirea pentru niște arme modernizate? întreabă Șase, sprijinindu-se pe spătarul canapelei și uitându-se la Walker.

— Asta reiese. Dar nu suntem singura țară care a bătut palma cu ei, continuă Walker pe tonul ei acru. În plus, au știut cum să ne țină agățați. După arme, au început cu progrese medicale promițătoare. Augmentația genetică, așa au numit-o. Ziceau că pot vindeca totul, de la gripă la cancer. Promiteau, practic, nemurirea.

Răsfoind dosarul mă opresc la o poză cu un soldat care are mânecile ridicate, venele de pe antebrațul său sunt negre, de parcă sângele lui se transformase în funingine.

— Cum au făcut asta? o întreb, atingând fotografia.

Walker își întinde gâtul ca să se uite la poză, apoi se uită la mine.

— Ceea ce vezi este rezultatul injecțiilor genetice mogadoriene după o săptămână. Așa se face.

Îi arăt fotografia lui Șase și ea dă din cap cu dezgust.

— Deci, practic, vă omoară încet, spune Șase. Sau vă transformați în mogi.

— Nu știam în ce ne băgăm, spune Walker. Văzându-l pe Purdy dezintegrându-se așa, m-am gândit... Parcă mi s-au deschis ochii. Mogii nu sunt salvatori. Ne transformă în ceva inuman.

— Și cu toate astea, voi încă faceți afaceri cu ei, nu-i așa? îi zic eu. Am auzit că niște tipi încearcă să facă publică capturarea unor mogadorieni, dar cineva a denaturat povestea.

Walker dă din cap.

— Mogii pretind că augmentările lor genetice se vor îmbunătăți cu timpul. O mulțime de boșorogi din Washington doresc să trăiască veșnic. Probabil că nu au văzut niciodată o ființă umană cum se dezintegrează. Tipii ca Sanderson, împreună cu unii dintre acoliții de rang înalt ai celorlalți ProMog, au început deja să primească tratamente mai avansate. Toți mogii doresc în schimb să cooperăm.

— La ce să cooperați?

Walker ridică o sprânceană la mine.

— Dacă nu ți-ai dat seama încă, atunci cu siguranță am ales partea greșită și am dat-o-n bară rău.

— Poate dacă, cu ani în urmă, alegeai partea corectă în loc să ajuți la vânarea unor copii... Surprind o privire din partea lui Șase și îmi stăpânesc furia. Nu mai contează. Știm că vin. Nu se mai ascund în umbră sau în suburbii. Vin în forță, nu?

— Da, confirmă Walker. Și se așteaptă ca noi să le dăm cheile planetei de bună voie.

Malcolm se întoarce din bucătărie, cu două cești de cafea. Îi dă una lui Șase și una lui Walker, agenta părând surprinsă, dar recunoscătoare.

— Scuzați-mă, dar cum vor proceda? întreabă Malcolm. Când va avea loc primul contact, e clar că se va crea panică generală.

— În plus, ei arată ca niște ciudați cu pastă pe față, adaugă Șase. Oamenii vor face pe ei de frică.

— Nu fii atât de sigură, îi răspunde Walker și arată cu cana spre dosarul pe care încă îl răsfoiesc.

După ce mai parcurg câteva pagini, ajung la un set de fotografii. Doi tipi în costume iau masa de prânz într-un restaurant de lux. Primul este un tip în vârstă de vreo șaizeci de ani, cu părul alb și o față ca de bufniță. Îl recunosc de pe site-ul lui Mark; este Bud Sanderson, Secretarul Apărării. Celălalt, un tip chipeș, de vârstă mijlocie, care arată vag ca un star de cinema, nu l-am mai văzut până acum. Tipul ăsta are ceva care-i atârnă la gât, în parte ascuns de costumul său și de unghiul camerei. Îmi lasă impresia că îl cunosc, dar nu știu de unde să-l iau, așa că îi întind poza lui Walker.

— Pe Sanderson îl știu, îi spun, dar cine e celălalt tip?

Walker se uită la mine și ridică o sprânceană a mirare.

— Ce? Nu-l recunoști? Nu mă surprinde. Se pare că tipul își poate lua mai multe înfățișări. Nici eu nu l-am recunoscut când v-a distrus pe voi la Baza Dulce, mare cât o casă nenorocită, cu chestia aia ca un bici în flăcări. De fapt, cred că acela a fost momentul în care am decis că ProMog nu e pentru mine.

Mă uit din nou la poză, de data asta mai bine. Deși pandantivele sunt ascunse sub haina costumului său, se vede clar că la gât poartă trei lanțuri.

— Cred că glumești.

— E Setrákus Ra, spune Walker, clătinând din cap. Pecetluiește acordul de pace dintre oameni și mogadorieni.

Șase ocolește canapeaua și îmi ia fotografia din mână.

— La naiba cu schimbătorul acesta de fețe, spune ea. A făcut toate astea în timp ce noi fugeam. A făcut toate astea în timp ce noi ne ascundeam.

— O fi el cu un pas înainte, dar nu s-a terminat, spune Malcolm.

— Ăsta da optimism încurajator, zice Walker și soarbe din cafea. Se va termina peste două zile.

— Ce se întâmplă atunci? o întreb.

— Reuniunea ONU, explică Walker. În mod convenabil, președintele nu va ajunge, așa că Sanderson va apărea în locul lui. Va fi acolo să-l prezinte pe Setrákus Ra întregii lumi. Un mic teatru politic despre cum simpaticii extratereștrii nu vor să ne facă niciun rău. Va fi o moțiune prin care se va

permite flotei mogadoriene să deschidă un pasaj spre Pământ, să oprească aici, să fim buni vecini în comunitatea intergalactică. Liderii mondiali, pe care el i-a cumpărat deja, îl vor sprijini. Credeți-mă, au majoritatea de partea lor. Și odată ce vor fi aici, odată ce îi vom lăsa să...

— Am văzut una dintre acele nave de război în Florida, spune Șase, uitându-se sumbru la mine. Ar fi destul de greu să-i învingem, chiar și cu o armată pregătită pentru o astfel de luptă.

— Dar nu va fi nicio luptă, îi termin eu gândul. Pământul nici măcar nu va apuca să lupte. Iar când oamenii își vor da seama că au lăsat pe planeta lor niște monștri, va fi prea târziu.

— Exact, spune Walker. Nu toată lumea din guvern este în barca lui Sanderson. FBI, CIA, NSA, armata — aproximativ cincisprezece la sută sunt ProMog. Au o mulțime de prieteni puternici, pentru că s-au asigurat de asta, dar mare parte dintre oameni sunt total în întuneric. Știu că mogii au același raport de prietenie și în alte țări. Ei știu de câți oameni au nevoie să controleze pentru a realiza ceea ce și-au propus.

— Și tu? Ești acel unu la sută care ripostează? o întreb.

— Mai puțin de unul la sută, răspunde Walker. E greu să-i înfrunți dacă nu ai super-puteri și… Ce naiba a fost aia de mai devreme? O armată de lupi? Oricum, oamenii mei au supravegheat Ashwood, așteptând ocazia de a-i lovi sau, nu știu, să facem *ceva*. Când am văzut că ați pus mâna pe locul ăsta…

— Bine, Walker, am înțeles, o întrerup și pun dosarul de o parte. Te cred, chiar dacă nu am încredere în tine cu adevărat. Ce ar trebui să facem? Cum oprim asta?

— Să mergem la președinte? sugerează Șase. El ar trebui să poată face ceva.

— Ar fi o idee, spune Walker. Dar el este un singur om și e bine păzit. Și chiar dacă ajungeți la el, ce-o să faceți? Îi veți povesti despre extratereștri și îl veți aduce de partea voastră? Sunt destui nenorociți ProMog care așteaptă să organizeze o lovitură de stat.

Mă uit la Walker, știind că deja are un plan și că acum doar încearcă să ne atragă în el.

— Vorbește. Ce vrei să facem?

— Trebuie să-i câștigăm pe cei care încă nu știu despre ce este vorba. Pentru asta, avem nevoie de ceva mare, spune Walker, total degajată, de parcă ar vorbi despre cum se duce gunoiul. Aș vrea să veniți cu mine la New York, să-l asasinăm pe Secretarul Apărării și să-l expunem pe Setrákus Ra.

Capitolul 16 (Ella)

Mă uit de pe puntea de observație în timp ce nava de luptă se apropie, la început doar cât un fir de praf întunecat pe albastrul Pământului, dar care crește constant până când planeta de dedesubt dispare. Nava de luptă încetinește odată ce, relativ, este aproape de *Anubis* — *relativ* pentru că ar putea fi la distanță de mile de aici, vastitatea spațiului face ca adâncimea și distanța să fie greu de imaginat. Sunt departe de Pământ. Departe de prietenii mei. Asta e singura distanță care contează.

Un port de pe acea navă de luptă se deschide și o navă de transport mică apare în peisaj. Este de culoare albă, perfect sferică, ca o perlă plutind prin oceanul întunecat al Spațiului. Mica navă se îndreaptă în direcția mea și pot auzi zgomotul unor motoare și un șuierat de aer scos de sub presiune, propriul port de andocare al lui *Anubis*, chiar sub picioarele mele, pregătindu-se să-l primească pe vizitator.

— În sfârșit, spune Setrákus Ra și mă strânge de umăr.

Pare entuziasmat de această nouă sosire, un zâmbet larg i se așterne pe chipul uman furat. Stăm unul lângă celălalt pe puntea de observație chiar deasupra portului de andocare, rânduri de nave-cercetaș și câteva transportoare în formă de glob sunt andocate mai jos.

Așteptăm sosirea "logodnicului" meu. Chiar și gândul la cuvântul acesta mă face să vomit. Mâna lui Setrákus Ra care stă părintește pe umărul meu îmi face și mai rău.

Îmi păstrez fața complet neutră. Devin tot mai pricepută la a-mi ascunde emoțiile. Sunt hotărâtă să nu-i mai dau nicio satisfacție acestui monstru. Mă prefac că și eu sunt încântată, poate chiar emoționată. Lasă-l să creadă că m-a îmblânzit. Lasă-l să creadă că lecțiile despre Progresul Mogadorian își fac efectul, că devin versiunea fantomatică din viziunea pe care am avut-o despre viitor. Mai devreme sau mai târziu, o știu, voi putea să fug. Sau voi muri încercând.

Mă îndepărtez de fereastră și privesc în jos de pe puntea de observație, uitându-mă la nava aceea cum intră prin porțile de andocare ale portului nostru. Luminile clipesc, avertizând mogii că vor fi aspirați în spațiu dacă nu eliberează zona. Setrákus Ra s-a ocupat deja de ei, trimițându-i pe tehnicienii mogi departe, astfel încât să-l putem saluta pe acest nou sosit în privat. Ușile grele se deschid și pot simți atracția spațiului chiar și prin ecluza închisă a observatorului; presiunea se schimbă, mă simt de parcă mi-a intrat apă în urechi. Apoi, nava de transport ajunge la bord, ușile glisante se închid în urma ei și liniștea se așterne din nou.

— Vino, ordonă Setrákus Ra, părăsind observatorul cu pași mari prin ecluza acum deschisă și coborând pe scara în spirală care duce la locul de andocare.

Îl urmez ascultătoare, pașii răsunând pe puntea de metal pe măsură ce trecem printre rândurile de nave-cercetaș. Precaută, nedorind să arăt prea interesată, arunc o privire pe lână Setrákus Ra asupra navei. Mă aștept să fie unul din tinerii mogadorieni neaoși, unul de rang înalt, selectat de Setrákus Ra, cum ar fi cei pe care i-am văzut dând cu emoție rapoarte "Liderului Iubit."

Încerc cât pot să mă port rece, dar nu mă pot abține să nu răsuflu ușurată atunci când Cinci coboară din navă.

Setrákus Ra se uită la mine.

— Voi doi v-ați cunoscut deja, da?

Unul dintre ochii lui Cinci este ascuns sub un bandaj, cu o pată de sânge brun-închis în centru și marginile pătate de sudoare. Arată neîngrijit și epuizat, iar când dă cu privirea de mine, umerii căzuți îi cad și mai mult. Se oprește chiar în fața lui Setrákus Ra, cu privirea abătută.

— Ea ce caută aici? întreabă Cinci cu voce liniștită.

— Acum suntem toți împreună, răspunde Setrákus Ra și îl ia pe Cinci pe după umeri. Eliberatul și Luminatul, gata să facă pasul spre Progresul Mogadorian absolut. În mare parte datorită ție, băiatul meu.

— Bine, mormăie Cinci.

Îmi amintesc că Cinci era în viziunea mea — era acolo escortându-i pe Șase și Sam spre a fi executați. Șase l-a scuipat chiar în față — dar cred că mă uitam în altă parte, mai preocupată de legătura mea deranjantă cu Setrákus Ra. Acum, iată-l pe Cinci bătut prietenește pe spate de liderul mogadorian, viitorul prinzând deja formă. Și se pare că i-am fost promisă lui pentru nu știu ce fel de ritual înfiorător de căsătorie mogadoriană. În clipa asta, însă, nu asta mă preocupă pe mine cel mai tare. Dacă Cinci este aici, arătând de parcă tocmai a scăpat dintr-o luptă...

— Ce... Ce ai făcut? îl întreb cu o voce mai tremurândă decât aș fi vrut. Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

Cinci se uită la mine din nou și își strânge buzele. Nu răspunde.

— Le-ai dat o șansă, nu? îl întreabă și Setrákus Ra, dar îmi dau seama că vorbește în beneficiul meu. Ai încercat să le arăți Lumina.

— Nu au vrut să mă asculte, răspunde Cinci încet. Nu mi-au dat de ales.

— Și uite cum te-au răsplătit pentru mila ta, spune Setrákus Ra, plimbându-și degetele peste bandajul de pe fața lui Cinci. Vom repara asta imediat.

Fac un pas înapoi surprinsă atunci când Cinci îl lovește peste mână pe Setrákus Ra. Este o lovitură puternică, impactul creând ecou printre navele din jurul nostru. Nu îi văd fața, dar pot să văd mușchii spatelui lui Setrákus Ra încordându-se, postura lui deja rigidă devenind și mai rigidă acum. Am sentimentul că în interiorul acelei forme umane se ascunde o brută care abia așteaptă să explodeze și să iasă la exterior.

— Las-o baltă, spune Cinci cu o voce obosită și înceată. Vreau s-o lăsăm așa.

Indiferent ce era gata să iasă din Setrákus Ra, nu a mai ieșit. El pare a fi surprins de supărarea lui Cinci că a rămas pe jumătate orb.

— Ești obosit, îi spune Setrákus Ra în cele din urmă. Vom continua discuția după ce te odihnești.

Cinci dă din cap și pășește prudent pe lângă Setrákus Ra, de parcă nu ar fi sigur că lordul mogadorian îl va lăsa să treacă. Asigurându-se că Setrákus Ra nu încearcă să-l oprească, Cinci mormăie ceva și se îndreaptă spre ieșire. Când ajunge pe la jumătatea drumului, Setrákus Ra strigă în urma lui.

— Unde este cadavrul? întreabă el, oprindu-l pe Cinci din drumul său. Unde este pandantivul?

Cinci înghite în sec și observ cum mâinile lui încep să tremure, sau face un efort conștient să nu-și piardă echilibrul. Se întoarce cu fața spre Setrákus Ra care arată spre nava cu trapa deschisă, în mod clar așteptând ceva.

— Ce cadavru? întreb, simțind o apăsare în piept. Când mă ignoră, îmi ridic vocea mai mare. Ce cadavru? Al cui pandantiv?

— A dispărut, spune Cinci pur și simplu, răspunzându-i lui Setrákus Ra.

— Te-am întrebat ceva, Cinci! îi strig. Ce cadav...

Fără să se uite la mine, Setrákus Ra face un gest cu o mână în direcția mea. Dinții mei clănțăne când îmi închide gura cu Telekinezia. De nervi, mă înroșesc la față de parcă cineva mi-a tras o palmă peste obraji. Cineva e mort, o știu. Unul dintre prietenii mei este mort, iar nenorociții ăștia doi mă ignoră.

— Dezvoltă subiectul, mârâie Setrákus Ra către Cinci și, chiar și în forma sa umană, îmi dau seama că răbdarea lui începe să scadă.

Cinci suspină, de parcă ar spune că totul este o pierdere de timp.

— Comandantul Deltoch a decis că va veghea personal asupra cadavrului, iar eu nu am vrut să pun la îndoială ordinele lui. Am găsit rămășițele lui Deltoch chiar înainte de a pleca. Probabil că Garzii s-au strecurat și au dispărut cu prietenul lor.

— Trebuia să-l aduci la mine, urlă Setrákus Ra, cu flăcări în ochi. Nu Deltoch. *Tu*.

— Știu, răspunde Cinci. Nu a vrut să asculte când i-am spus că acestea au fost ordinele tale. Cel puțin a murit pentru nesupunere lui.

Văd un nor întunecat cum trece peste fața lui Setrákus Ra, mici rotițe se învârtesc în spatele ochilor lui albaștri furați, de parcă ar ști că Cinci îl joacă într-un fel, furia crescând în el. Simt cum strânsoarea Telekineziei lui slăbește. E distras, concentrat în întregime asupra lui Cinci. Înainte de a putea să mai spună sau să mai facă ceva, fac un pas între ei, ridicând vocea un pic mai tare. De data asta, ei trebuie să-mi acorde atenție.

— *Ce* cadavru? Despre cine vorbiți?

În cele din urmă, ochiul bun al lui Cinci se uită la mine.

— Opt. E mort.

— Nu, rostesc eu în șoaptă, încercând, dar prea târziu, să-mi controlez reacția. Genunchii mi se înmoaie, iar fața impasibilă a lui Cinci devine neclară când ochii mei se umplu de lacrimi.

— Da, zice Setrákus Ra, iar toată furia a dispărut din vocea lui, înlocuită cu ceva mai sinistru — tonul său de "om" mult prea simpatic. Cinci s-a ocupat de asta, nu-i așa, băiete? Totul pentru Progresul Mogadorian.

Fac un pas spre Cinci, pumnii mei sunt încleștați.

— Tu? Tu l-ai *ucis*?

— A fost... Pentru un moment, se pare că Cinci ar vrea să nege. Dar apoi se uită repede la Setrákus Ra și pur și simplu dă din cap. Da.

Pur și simplu, tot efortul meu de a nu arăta nicio emoție în preajma lui Setrákus Ra dispare. Simt urletul cum se pregătește să iasă din mine. Vreau să-l atac pe Cinci. Vreau să mă arunc asupra și să-l fac bucăți. Știu că nu aș avea nicio șansă — l-am văzut în Sala de Lectură cum luptă, modul în care își poate transforma pielea în metal sau orice altceva atinge — dar îi voi provoca cât de multe pagube voi putea. Îmi voi rupe mâinile în pielea lui de metal dacă asta înseamnă să-i trag măcar un singur pumn.

Setrákus Ra își pune mâna pe umărul meu și mă oprește.

— Cred că acum este momentul excelent pentru lecția despre care am discutat, îmi spune el cu același ton fals.

— Care lecție? scuip cuvintele spre el, dar uitându-mă la Cinci.

Cinci pare aproape ușurat că atenția lui Setrákus Ra este acum concentrată pe mine.

— Pot să plec? întreabă el.

— Nu, nu poți, îi răspunde Setrákus Ra.

De lângă una dintre nave, Setrákus Ra apucă o trusă cu unelte — chei, clești, șurubelnițe, toate făcute pentru deservirea navelor mogadoriene, dar nu atât de diferite față de cele de pe Pământ — și o așază lângă noi. Se uită la mine și zâmbește.

— Moștenirea ta, Ella, se numește *Dreynen*. Aceasta îți dă posibilitatea de a anula temporar Moștenirea unui alt Garde, îmi predă lecția Setrákus Ra, cu mâinile împreunate la spate. A fost una dintre cele mai rare de pe Lorien.

Îmi șterg ochii cu antebrațul și încerc să stau cât mai dreaptă. Încă mă uit urât la Cinci, dar cuvintele mele sunt pentru Setrákus Ra.

— De ce-mi spui asta? Nu-mi pasă.

— Este important să cunoști istoria cuiva, continuă el. Dacă ar fi să-i crezi pe Bătrânii Înțelepți, Moștenirile au apărut pe Lorien pentru a servi nevoilor societății lorice. Și atunci, mă întreb, ce beneficii ai de la o putere folosită doar împotriva altor Garzi?

Cinci rămâne perfect nemișcat, evitându-mi privirea. Distrasă de furia mea, am uitat să-mi moderez cuvintele, să rămân rece.

— Nu știu, îi spun sarcastic. Poate că s-au gândit că o să apară un ciudat ca tine și cineva trebuie să te oprească.

— Aha, spune Setrákus Ra cu vocea supraîncărcată de îngâmfare profesorală, ca și cum am pășit direct în capcana lui. Dar, dacă este așa, de ce Bătrânii Înțelepți nu te-au selectat să fii printre tinerii

Garzi salvați? Și, dacă Lorien formează Moșteniri pentru a servi nevoilor loricilor, de ce ar conferi aceste Moșteniri celor slabi și bolnavi pentru a le folosi? Simpla existență a *Dreynen* sugerează o imperfecțiune pe Lorien și pe care Bătrânii încearcă să o nege. Este un haos care trebuie îmblânzit, nu venerat.

Încerc să fac un pas spre Cinci, dar Setrákus Ra își folosește Telekinezia să mă țină pe loc. Îmi înăbuș mânia și-mi aduc aminte că sunt prizonieră aici. Trebuie să intru în jocul idiot al lui Setrákus Ra până la momentul potrivit. Răzbunarea va trebui să aștepte.

— Ella, spune Setrákus Ra, înțelegi ce spun?

Oftez și mă întorc de la Cinci spre Setrákus Ra. Evident, el își continuă cursul filozofic. Este, probabil, unul dintre capitolele lungi din cartea sa. Nu are rost să mă contrez cu el.

— Deci totul e la întâmplare, iar noi ar trebui să bla bla bla, îi răspund. Poate că ai dreptate, sau poate că te înșeli. Nu vom ști niciodată din moment ce ai plecat și ai distrus planeta.

— Ce anume am distrus, mai exact? O planetă? Poate. Dar nu pe Lorien însuși. Setrákus Ra se joacă cu unul dintre pandantivele agățate la gât. Este mult mai complicat decât știi tu, draga mea. Curând, mintea ta se va deschide și vei înțelege. Până atunci — se întinde spre trusa de scule, scoate o cheie fixă mogadoriană și o aruncă spre mine — vom exersa.

Prind cheia din aer și o țin în fața mea. Setrákus Ra își întoarce atenția către Cinci, încă stă acolo tăcut, așteptând să i se spună să plece.

— Zboară, îi ordină Setrákus Ra.

Cinci se uită la el, confuz.

— Ce?

— Zboară, repetă Setrákus Ra, arătând cu mâna tavanul înalt al portului de andocare. Cât de sus poți.

Cinci bombăne și levitează încet, până când ajunge cam la cincisprezece metri în aer, cu capul aproape atingând tavanul.

— Și acum? întreabă el.

În loc de răspuns, Setrákus Ra se întoarce spre mine. Am deja o idee despre ce vrea să fac. Palma mea a transpirat pe metalul rece al cheii. El îngenunchează alături de mine și își coboară vocea.

— Vreau să faci ceea ce ai făcut la Baza Dulce, îmi spune Setrákus Ra.

— Ți-am mai spus, *nu știu* cum am făcut asta.

— Știu că ți-e frică. Ți-e frică de mine, de destinul tău, de acest loc în care te afli, spune Setrákus Ra cu răbdare și, pentru o clipă groaznică, vocea lui a sunat aproape ca a lui Crayton. Dar pentru tine, frica este o armă. Închide ochii și las-o să curgă prin tine. *Dreynen* o va urma. Moștenirea asta este ca o chestie flămândă care trăiește în tine și se va alimenta cu frica ta.

Îmi închid ochii strâns. O parte din mine vrea să se opună acestei lecții, pielea mea încrețindu-se la sunetul vocii lui Setrákus Ra. Dar cealaltă parte din mine vrea să învețe să folosească această Moștenire, indiferent de costuri. Nu pare să fie atât de nefiresc — există o energie în mine care vrea să iasă. *Dreynen* vrea să fie folosită.

Când îmi deschid ochii, cheia luminează cu energie roșie. Am reușit. La fel ca și la Baza Dulce.

— Foarte bine, Ella. Poți folosi *Dreynen* prin atingere sau, după cum ai făcut-o deja, încărcând obiectele cu ea pentru atacuri cu rază lungă, îmi explică Setrákus Ra. El face un pas rapid înapoi atunci când îndrept cheia spre el. Ușurel, draga mea.

Mă uit la Setrákus Ra fără să clipesc, ținând cheia ca pe o torță cu care încerci să sperii un animal sălbatic. Mă întreb ce ar fi dacă l-aș lovi cu ea, să scurg din el Moștenirile și apoi să-i zdrobesc capul. Oare Cinci ar încerca să mă oprească? Oare chiar aș putea să scot Moștenirile din el? Nu sunt încă sigură de amploarea deplină a Moștenirilor lui Setrákus Ra sau ce alte trucuri ar putea avea în mânecă, ori ce s-ar putea întâmpla cu vraja care ne leagă. Dar poate ar merita să încerc.

Un zâmbet firav apare pe fața lui Setrákus lui Ra, ca și când și-ar da seama ce calcule îmi fac și el le apreciază.

— Continuă, spune el și își ridică ochii spre tavan. Știi ce ai de făcut. El m-a dezamăgit. Și ți-a ucis prietenul, nu-i așa?

Știu că ar trebui să-i rezist, că nu trebuie să fac nimic din ce vrea Setrákus Ra să fac. Dar cheia, încărcată cu *Dreynen*, se simte aproape nerăbdătoare în mâna mea, de parcă i-ar fi foame și are nevoie de eliberare. Și apoi mă gândesc la Opt, mort undeva acolo jos, pe Pământ, ucis de băiatul dolofan suspendat chiar deasupra mea, pe care, aparent, bunicul meu l-a ales pentru a mă căsători cu el.

Mă întorc și arunc cheia spre Cinci.

Nu sunt sigură dacă aruncarea mea va avea precizie sau va ajunge până la el, așa că îi dau un impuls cu Telekinezia mea.

Cred că Cinci a văzut-o venind, dar nu încearcă să se ferească. Asta mă face să-mi regret decizia — e resemnat și vrea să-și primească pedeapsa.

Cheia îl lovește pe Cinci drept în stern, dar fără multă forță. Chiar și așa, se lipește de pieptul lui de parcă ar fi magnetizată. Scoate aerul din piept zgomotos și, cu o privire plictisită, întinde mâna spre cheie. Totul doar pentru o secundă, strălucirea se intensifică scurt și îl aruncă pe Cinci în aer.

Aterizarea lui este urâtă; picioarele sunt strânse sub el, mâinile nu reușesc să amortizeze impactul, iar umerii i se zdrobesc de podea. Rămâne cu fața în jos, respirând greu. Încearcă să se ridice, dar brațul nu-l ajută, reușește să se ridice doar un centimetru de la podea înainte să cadă la loc. Cheia cade de pe pieptul lui. Răul a fost făcut, Moștenirile lui au fost anulate. Setrákus Ra mă mângâie aprobator pe spate. În clipa aceea începe să-mi pară rău văzându-l pe Cinci cum arată, chiar dacă știu ce i-a făcut lui Opt. Am impresia că e la fel de prizonier ca și mine.

— Du-te la infirmerie, îi ordină Setrákus Ra lui Cinci. Nu-mi pasă ce faci cu ochiul, dar am nevoie de tine apt de muncă atunci când coborâm pe Pământ.

— Da, Lider Iubit, spune Cinci, forțându-se să se uite spre noi.

— Te-ai descurcat bine, îmi spune Setrákus Ra conducându-mă spre ieșire. Vino. Ne întoarcem la lecțiile din Marea Carte.

Chiar dacă sunt încă furioasă pentru ce i-a făcut lui Opt, când trecem pe lângă trupul zdrobit al lui Cinci, îl ating telepatic. Refuz să-mi pierd simțul despre bine și rău, în timp ce sunt blocată aici.

Îmi pare rău, îi spun.

După modul în care m-a privit mai înainte, nu cred că îmi va răspunde. În clipa în care sunt gata să întrerup legătura telepatică, vine răspunsul său.

Sunt bine. Am meritat-o.

Tu meriți mai rău decât atât, îi răspund, deși nu pot să-i transmit toată răutatea pe care o simt. Mi-e greu să fac asta când mi-l amintesc pe Opt râzând, glumind cu mine și cu Marina.

Știu, îmi răspunde Cinci. *Nu am vrut să... Îmi pare rău, Ella*.

Surprind ceva din mintea lui. Asta nu s-a mai întâmplat până acum — poate că Moștenirea mea devine mai puternică. Nu prea mă gândesc mult la asta, pentru că prin ochiul minții mele văd trupul lui Opt, abandonat intenționat într-un hangar gol. Încerc să dau sens imaginii, dar gândurile lui Cinci sunt un amestec confuz. Sunt atât de multe impulsuri contradictorii în creierul lui, iar eu nu sunt un telepat suficient de priceput pentru a da sens tuturor acestor imagini.

Deja am trecut pe lângă el, dar după conversația noastră telepatică, îi arunc o privire peste umăr. Cinci a reușit să se sprijine. O bilă metalică îi susține cotul, așteptând să i se întoarcă Moștenirile. Se uită fix la mine.

Trebuie să plecăm de aici, îmi transmite el telepatic.

Capitolul 17 (John)

În Ashwood Estates este liniștite. Chiar înainte de răsărit, o pâclă de ceață salută ziua. Cu greu am reușit să dorm, ceea ce nu este tocmai o noutate. Stau lângă fereastra sufrageriei din fosta casă a lui Adam și fac poze cu telefonul mobil documentelor de care mi le-a dat agentul Walker, trimițându-i-le lui Sarah.

Le vom face publice online prin intermediul site-ului *Ei sunt printre noi*, pentru că, cel puțin în acest fel, suntem siguri că informația ajunge unde trebuie. Walker are o listă de jurnaliști și alte persoane din media care, crede ea, sunt de încredere, dar are și o listă la fel de mare de reporteri ProMog.

Nu există nicio modalitate sigură de a publica aceste informații, cu excepția noastră. Va fi o luptă grea.

În anii pe care ni i-am petrecut fugind, mogadorienii au ajuns prea departe, corupând prea mulți oameni din armată, guvern și chiar mass-media. Cel mai inteligent lucru pe care l-au făcut vreodată a fost să ne urmărească în ascuns.

Potrivit lui Walker, avem nevoie de ceva mare pentru a-i opri. Ea vrea să taie capul ProMog, ceea ce înseamnă eliminarea Secretarului Apărării. Nu știu cum ne-ar putea asta ajuta să primim sprijin din partea omenirii. Walker zice că îl putem asasina pe ascuns. Nu m-am decis dacă vom urma partea asta a planului, dar e bine s-o lăsăm pe Walker să creadă că îi facem munca murdară. Deocamdată.

Mai important decât Sanderson este să-l expunem pe Setrákus Ra, folosind împotriva lui orice fotografie cu oamenii importanți ai Americii care s-au întâlnit cu mogii și au planificat asta. Planul este să facem valuri cât mai mari, ca omenirea să vadă cât de răi sunt mogii cu adevărat și pentru a ne ajuta împotriva invaziei. Populația planetei, care a fost păcălită timp de decenii, va ieși în cele din urmă din întuneric. Odată ce oamenii vor afla despre extratereștri, sperăm că vor lua site-urile de genul *Ei sunt printre noi* în serios. Sper doar să găsim o cale de a face toate acestea publice. Și fără să murim.

Gânduri negre încă mă năpădesc. Chiar dacă vom reuși să formăm o rezistență mai mare și mai puternică decât am adunat pentru cucerirea Ashwood Estates, nu avem garanția că îi putem învinge pe mogadorieni. De când suntem pe Pământ, războiul nostru cu mogadorienii s-a purtat în umbră. Acum suntem pe cale să implicăm milioane de oameni nevinovați. Se pare că tot ce ne-a mai rămas este să oferim omenirii și loricilor ocazia de a lupta într-un război lung și sângeros. Mă întreb dacă acesta a fost planul Bătrânilor Înțelepți pentru noi. Oare ar fi trebuit să-i învingem pe mogi fără să implicăm omenirea? Sau planul lor de atunci, când ne-au trimis pe Pământ, a fost la fel de disperat ca al nostru acum?

Nu e de mirare că nu pot dormi.

Prin fereastră, mă uit la câțiva agenți FBI cum împart o țigară pe veranda de peste drum. Cred că nu sunt singurul care suferă de insomnie din cauza iminentei invazii. I-am lăsat pe oamenii lui Walker să stea în casele goale din Ashwood. Ei au asigurat perimetrul, au postat oameni la poarta pe care eu și Adam am distrus-o cu o zi înainte, ceea ce face ca locul acesta să semene cu o bază a nou înființatei Rezistențe Oameni-Lorici.

Încă nu am încredere totală în agent Walker sau oamenii ei, dar războiul acesta m-a obligat să-mi fac o mulțime de aliați ciudați. Până acum, asta a dat roade. Dacă norocul meu cu “ai încredere în fostul dușman” nu ține, ei bine, suntem aproape terminați oricum. La vremuri disperate, măsuri disperate și așa mai departe.

Parchetul scârțâie în spatele meu și mă întorc pentru a-l vedea pe Malcolm în pragul ușii care duce spre tunelurile mogadoriene. Ochii lui abia mai stau deschiși de la oboseală și își înăbușe un căscat.

— Bună dimineața, îi spun, închizând dosarul cu documentele lui Walker.

— Deja? zice Malcolm, clătinând din cap cu neîncredere. Am pierdut noțiunea timpului acolo jos. Sam și Adam m-au ajutat mai devreme. Am crezut că doar adineauri i-am forțat să ia o pauză.

— Asta a fost acum câteva ore, îi răspund. Ai stat toată noaptea să parcurgi acele înregistrări mogadoriene?

Malcolm dă din cap abătut și îmi dau seama că e mai mult decât doar obosit. Are privirea unui om beat trezit de un pumn, un om care tocmai a văzut ceva șocant.

— Ce ai găsit? îl întreb.

— Pe mine, răspunde după un moment de pauză. M-am găsit pe mine.

— Ce vrei să spui?

— Cred că ar fi mai bine să-i adunăm și pe ceilalți, este singurul său răspuns înainte să dispară înapoi în tuneluri.

Marina doarme într-unul din dormitoare de la etaj, așa că o trezesc pe ea prima. În timp ce coboară scările, se oprește în fața dormitorul principal; cândva a fost ocupat de General și mama lui Adam, dar acum este locul de odihnă temporară al lui Opt. Marina atinge ușor ușa când trece pe lângă ea. Când am trezit-o, am observat că poartă pandantivul lui Opt. Mi-aș fi dorit s-o pot lăsa să stea lângă el mai mult timp.

Adam doarme în dormitorul rămas, sabia sa stă rezemată de marginea patului, la îndemână. Și pe el am ezitat un moment să-l trezesc. Acum este unul dintre noi. A dovedit-o ieri, când mi-a salvat viața din mâinile generalului. Indiferent ce a descoperit Malcolm pe acele înregistrări mogadoriene, analiza lui Adam ar putea fi de neprețuit.

Sam și restul Garzilor au dormit în altă parte prin Ashwood Estates, așa că trimit niște himere să-i trezească. Nouă apare după câteva minute, cu părul lung neîngrijit, părând la fel de obosit ca mine.

— Am dormit pe acoperiș, explică el când vede că mă uit la el ciudat.

— Ăăă, de ce?

— Cineva trebuia să stea cu ochii pe nesuferiții ăia de agenți pe care i-ai cazat aici.

Dau din cap și îl urmez în tuneluri. Malcolm și ceilalți sunt deja adunați în arhiva mogadoriană, tăcuți și neliniștiți. Marina stă departe de Adam, pe cât este posibil.

— Sam și Șase? mă întreabă Malcolm când intru.

Ridic din umeri.

— Himerele îi caută.

— I-am văzut mergând într-una din casele abandonate, spune Nouă, cu un zâmbet șmecher pe față. Mă uit la el cu o privire interogatoare, iar el ridică din sprâncene. Ce nu înțelegi, Johnny? E sfârșitul lumii.

Nu sunt sigur că înțeleg exact ce vrea să spună Nouă până când Șase și Sam intră grăbiți pe ușă. Șase e gata de acțiune, cu părul strâns la spate, arătând că s-a curățat și s-a odihnit bine după calvarul din mlaștină. Sam, pe de altă parte, este îmbujorat, are părul în toate direcțiile, iar nasturii de la cămașă sunt încheiați greșit.

Sam își dă seama că-l studiez și se face și mai roșu, oferindu-mi un zâmbet timid. Dau din cap a dojană, abținându-mă cu greu să nu râd, în ciuda stării de spirit. Nouă fluieră printre dinți și un zâmbet, chiar și mic, apare pe chipul Marinei. Toate acestea îl fac pe Sam să roșească și mai mult, iar lui Șase îi amplifică aspectul sfidător.

Malcolm, desigur, nu ține cont de toate acestea. El este concentrat în schimb pe calculator, pregătind unul dintre fișierele video mogadoriene.

— Bun. Suntem toții, spune Malcolm, ridicând ochii de la tastatură. Se uită prin încăpere, aproape nervos. Mă simt ca un rahat, arătându-vă asta.

Fața lui Sam se transformă din roșu în îngrijorare.

— Ce vrei să spui, tată?

— Eu... Malcolm își clatină capul. Au smuls aceste informații din mine și vreau să știți că, în acest moment, după ce am văzut ceea ce vă voi arăta, nu mi le amintesc. V-am dezamăgit.

— Malcolm, nu-i nimic, îi spun.

— Cu toții am făcut greșeli, spune Marina și o văd uitându-se spre Nouă. Cu toții am făcut lucruri pe care le regretăm.

Malcolm dă din cap.

— Exagerezi. În final, sper că acest videoclip va arăta o altă cale de urmat.

— O altă cale către ce? întreabă Șase.

— În loc de un război total, răspunde Malcolm. Priviți.

Malcolm apasă o tastă și ecranul de pe perete prinde viață. Apare fața unui mogadorian bătrân, sfrijit. Capul lui îngust umple cea mai mare parte a ecranului, dar în fundal se vede o cameră similară cu acesta. Mogadorianul începe să vorbească în limba lui aspră, tonul său sună formal și academic, chiar dacă nu înțeleg nimic.

— Și eu ar trebui să înțeleg ce spune rahatul ăsta? întreabă Nouă.

— Este Dr Lockram Anu, traduce Adam. El a creat aparatul de memorie care... Ei bine, știi tu. De fapt, ai aruncat cu o bucată din el spre elicopter, noaptea trecută.

— Oh, asta era chestia aia? zice Nouă rânjind. A fost amuzant.

— Înregistrarea este veche, din timpul primelor testări ale aparatului, continuă Adam. Doctorul a făcut prezentarea subiectului de test, despre care spune că a fost, din punct de vedere mental, mai dur decât ceilalți dinainte. Va demonstra că aparatul său poate fi utilizat pentru interogare...

Adam se dă din fața ecranului când Dr. Anu se îndepărtează, dezvăluind un Malcolm Goode mai tânăr, legat într-un scaun de metal incredibil de complicat. Malcolm este slab și palid, mușchii gâtului sunt scoși în afară, în mare parte din cauza unghiului incomod în care este forțat să-și țină capul. Încheieturile mâinilor îi sunt legate de brațele de titan ale scaunului; are o perfuzie băgată în partea de sus a mâinii, nutrimentele se scurg dintr-o pungă din apropiere. Un fel de electrozi sunt lipiți pe față și pe piept, firele fiind atașate la circuite ale mașinăriei Dr-ului Anu. Ochii lui privesc direct în aparatul de filmat, dar sunt reci și nu clipesc.

— Tată, Dumnezeule..., spune Sam încet.

Ne este greu să privim și devine chiar mai rău atunci când Dr. Anu începe să-i pună întrebări.

— Bună dimineața, Malcolm, spune Anu, acum în limba engleză, cu tonul rezervat, de obicei, pentru copii. Ești gata să reluăm conversația noastră?

— Da, doctore, răspunde Malcolm pe ecran, abia scoțând cuvintele pe gură, un strop de salivă apărându-i în colțul gurii.

— Foarte bine, răspunde Anu și aruncă o privire în jos, la un ecranul mic din poala lui. Vreau să te gândești la întâlnirea ta cu Pittacus Lore. Vreau să știu ce făcea pe Pământ.

— Se pregătea pentru ceea ce va veni, răspunde Malcolm, vocea lui sunând ca a unui robot.

— Fii mai concret, Malcolm, insistă Anu.

— Se pregătea pentru invazia mogadoriană și renașterea Lorienului. Pe ecran, Malcolm arată brusc alarmat. El își agită brațele legate. Sunt deja aici. Ne vânează.

— Într-adevăr, dar tu ești în siguranță acum, spune Anu și așteaptă ca Malcolm să se calmeze. De cât timp vizitează loricii Pământul?

— De secole. Pittacus a sperat că omenirea va fi pregătită când va veni momentul.

— Când va veni momentul pentru ce?

— Pentru luptă. Pentru renașterea Lorienului.

Anu bate cu pixul său în micul ecran, deranjat de lipsa de claritate a hipnozei lui Malcolm.

— Cum va renaște Lorienul de aici, Malcolm? Planeta este la ani lumină distanță. Mă minți cumva?

— Nu mint, mormăie Malcolm. Lorien nu este doar o simplă planetă. Este mai mult decât atât. Lorien poate exista în orice loc unde speciile merită. Pittacus și Bătrânii Înțelepți au făcut deja

pregătirile. Loralitul este sub picioarele noastre, circulă prin tot Pământul. Ca și sângele care curge prin vene, are nevoie doar de o inimă care să-l pompeze. Trebuie doar să fie trezit.

Anu se apleacă în față, dintr-odată foarte interesat. Mă trezesc că fac același lucru, aplecându-mă spre ecran.

— Cum vor face asta? întreabă Anu, în mod clar încercând să-și mențină calmul din voce.

— Fiecare dintre Garzi are ceea ce Pittacus numește Pietrele Phoenix, răspunde Malcolm. Când Garzii vor crește, pietrele pot fi folosite pentru a re-crea caracteristicile Lorienului — viața plantei, loralitul, himerele.

— Dar Moștenirile? Și care este adevăratul dar al Lorienului?

— Acestea, împreună, vor trezi din nou Lorienul, răspunde Malcolm. Pietrele Phoenix, pandantivele, totul are un scop. Când vor fi încredințate Pământului din Sanctuarul Bătrânilor Înțelepți, Lorienul va trăi din nou.

Anu aruncă o privire spre camera de filmat, cu ochii largi. Se focalizează pe el și continuă.

— Unde este acest Sanctuar, Malcolm?

— Calakmul. Numai Garzii pot intra acolo.

Aici, Malcolm întrerupe înregistrarea. Se uită prin cameră; buzele lui sunt strânse într-o linie sumbră, dar există o licărire de speranță în ochii lui. Privirile stupefiate ale fiecăruia dintre noi sunt îndreptate spre el, nimeni nu prea digeră ceea ce am văzut.

Nouă ridică mâna, încruntându-se.

— Nu pricep. Ce naiba e *Calakmul*?

— Este un oraș antic al civilizației Maya, situat în sud-estul Mexicului, răspunde Malcolm cu tremur în glas.

— Și noi de ce nu știm nimic din toate astea? întreabă Șase, încă uitându-se la ecranul pus pe pauză. De ce Bătrânii nu ne-au spun nimic? Sau cêpanii? Dacă toate astea sunt atât de importante, de ce ne țin în întuneric?

Malcolm își freacă vârful nasului.

— Nu știu să-ți răspund, Șase. Invazia mogadoriană i-a prins pe Bătrâni cu garda jos. Ați fost aduși pe Pământ în urgență, iar cêpanii voștri au fost la fel de nepregătiți. Supraviețuirea voastră a fost o prioritate. Nu pot decât să presupun că toate acestea — Pietrele Phoenix, pandantivele, Sanctuarul — au fost menite să vă fie dezvăluite când veți împlini vârsta, când vi se vor dezvolta Moștenirile și când veți fi gata de luptă. Vă spun asta înainte ca secretele voastre să devină prea vulnerabile. Cu toate că — Malcolm se uită la imaginea sa de pe ecran — putem vedea cât de slab au fost apărate secretele voastre.

— Poate că de-asta a venit Henri în Paradise, căutându-te pe tine, tată, sugerează Sam, uitându-se de la tatăl său la mine. Poate că sosise timpul.

Mintea mea o ia razna. Fără să-mi dau seama, încep să mă plimb înainte și înapoi. E nevoie de o privire din partea lui Șase pentru a mă opri.

— Întotdeauna am crezut că vom câștiga acest război și că o să ne întoarcem pe Lorien, spun eu încet, încercând să-mi limpezesc gândurile. Cred că la asta se referea Henri când vorbea despre renaștere.

— Poate că se referea la locul acesta, sugerează Șase. Poate că ar trebui să repornim Lorienul aici.

— Ce vrea să însemne asta? întreabă Sam. Ce se va întâmpla cu Pământul?

— Nu poate fi mai rău decât ce se va întâmpla când mogii vor ajunge aici, îi răspunde Nouă. Adică, îmi amintesc Lorienul ca fiind o planetă destul de simpatică. Am face o favoare Pământului.

— Sună de parcă ai vorbi despre o entitate, zice Marina, uitându-se la Malcolm.

— Eu... Malcolm dă scurt din cap. Aș vrea să-mi amintesc mai mult, Marina. Nu am răspunsuri.

— Ar putea fi ca un zeu, spune Marina cu un respect în vocea ei șoptită.

— Sau ar putea fi ca o armă care ajută Pământul să ucidă toți mogii, sugerează Nouă.

Adam își drege glasul, puțin stânjenit.

— Orice ar fi, Malcolm a spus că avem nevoie de Pietrele Phoenix pentru trezire, spun eu, încercând să nu las grupul să se dezbine.

— Și pandantivele, spune Șase, de parcă și-ar fi amintit brusc de ele. Poate că de-asta le colecționează Setrákus Ra. Pentru el, pandantivele ar putea fi mai mult decât trofee.

— Când eram în Chicago ne-am uitat în Cufere, zice Nouă, probabil amintindu-și cât de plictisitoare i s-a părut inventarierea a ceea ce am moștenit. Multe pietre și alte rahaturi despre care nu știu ce să fac cu ele.

— Ar trebui să le aducem pe toate la un loc, spune Marina cu siguranță în voce. Tot ce am moștenit, pandantivele noastre... Să le încredințăm Pământului, așa cum a spus Malcolm.

— Știu că e vag, dar e ceva, încuviințează Malcolm dând din cap.

— Ar putea fi avantajul pe care îl căutăm, spun eu, gândindu-mă la asta. La naiba, am putea descoperi de ce am fost trimiși aici și ce avem de făcut.

Nouă își încrucișează brațele, arătând sceptic.

— Ieri am avut ocazia să văd cea mai mare și mai nenorocită navă mogadoriană pe care am văzut-o vreodată. În urmă cu câteva luni, îngroparea Cuferelor noastre pe fundul unui templu prăfuit ni s-a părut cea mai tare idee, iar acum suntem *la un pas* de război și sunt destul de sigur că va trebui să ucidem niște băieți răi.

Înainte de a putea răspunde, Malcolm pășește înainte.

— Sanctuarul ar putea fi singura noastră speranță, spune el. Dar este mai bine să nu pui toate ouăle într-un singur coș.

— Nouă are dreptate. Deși nu-mi place ideea de a ne despărți din nou, spune Șase, o parte dintre noi ar trebui să rămână la planul lui Walker de a lupta împotriva mogilor.

Nouă ridică pumnul.

— Adică eu.

— Iar ceilalți să meargă în Mexic, spun eu, terminând gândul lui Șase.

— Eu vreau să merg în Mexic, spune Marina imediat. Vreau să văd acest Sanctuar. Dacă este un loc pentru lorici, un loc în care am trăit, poate că acolo ar trebui să îngropăm trupul lui Opt.

Dau din cap aprobator și mă uit la Șase, așteptând decizia ei.

— Ei bine? New York sau Mexic?

— Mexic, spune ea, după o clipă. Te descurci mai bine decât mine cu tipii din Guvern. În plus, dacă avem nevoie de un reprezentant loric la ONU, tu ești alegerea potrivită.

— Mersi. Cred.

— Spune asta pentru că ești un cercetaș bun, adaugă Nouă cu o șoaptă rostită destul de tare.

Mă uit la Sam, care pare că e pe cale să spună ceva, gura lui fiind pe jumătate deschisă. Îl întrerupe Șase, care dă subtil din cap spre el.

— Cred că eu voi rămâne aici, spune Sam după un moment ciudat, părând un pic dezumflat. Se forțează să-mi zâmbească. Cineva trebuie să vă țină la curent, pe tine și pe Nouă.

Mai rămâne doar Adam. Aliatul nostru mogadorian a păstrat o tăcere respectuoasă în tot acest timp, încercând să nu se bage în discuție tocmai când secretele rasei noastre sunt dezvăluite. Când m-am întors spre el, încă privea spre ecran. Pare pierdut în amintiri, poate se gândește la dr. Anu și mașinăria sa. Se încruntă când se observă că îl privim.

— Vă vor aștepta în Mexic, spune Adam. Dacă acolo există o sursă de putere lorică, știți că semenii mei vor fi petrecut mulți ani acolo ca s-o acceseze.

— Numai Garzii pot intra, totuși, nu? întreabă Sam, mutându-și privirea de la Adam la tatăl său.

— Așa am spus, răspunde Malcolm, buzele lui strângându-se a incertitudine.

— Doar pentru că noi avem Moșteniri? întreabă Nouă, fixându-l cu privirea pe Adam. Vrei să spui că asta ar putea fi o altă capcană, mogule?

— Nu este o capcană atunci când știi că este acolo, spune Adam, care îi aruncă o privire rapidă lui Nouă înainte să i se adreseze lui Șase. Nu știu exact ce vei găsi acolo, dar îți pot garanta prezența mogadorienilor. Pot pilota Skimmer-ul mai bine decât tine, poate le dejucăm planurile, din moment ce au nave în aer.

— Ei bine, nu eram sigură dacă să merg în Mexic, răspunde Șase sec. Se uită apoi la mine. Ai încredere în tipul ăsta, nu?

— Da.

Șase ridică din umeri.

— Păi ce să zic, bun venit în echipa Calakmul, Adam.

Am auzit-o pe Marina plescăind din gură, dar nu face niciun alt protest.

— Grozav. Trimitem un mogadorian să investigheze un loc sfânt loric, se plânge Nouă, dând din cap. Mai crede și altcineva că e lipsit de respect?

— Nu ziceai tu că are *fundul prăfuit*? întreabă Sam.

— Mă refeream la situația în sine, spune Nouă. La fel cum mogul ăsta bun este al naibii de ciudat. Fără supărare.

Se face liniște când îmi scot de sub tricou pandantivul loric și îl dau jos de la gât. Simt o răceală ciudată în inima mea când îl scot. Nu-mi amintesc când a fost ultima oară fără el.

În liniștea care a cuprins brusc încăperea, îi întind pandantivul lui Șase.

— Ia-l, îi spun. Asigură-te că ajunge la Sanctuar.

— Fără presiune, zice Șase zâmbind și luând pandantivul.

— Și-acum, spun, privind în jur, haideți să câștigăm acest război și să schimbăm lumea.

Capitolul 18 (Șase)

Ne luăm la revedere mai târziu în acea dimineață, toți s-au adunat în jurul Skimmer-ului pe terenul de baschet din Ashwood Estates.

Mă simt ciudat să port din nou un pandantiv loric la gât. Și nu mă refer la greutatea fizică — pandantivele în sine nu sunt grele deloc. Aparent, ele conțin toate Moștenirile Lorienului. Toată puterea poporului nostru pe cale de dispariție, adunată în câteva pietre loralite strălucitoare.

Da. Nu e mare lucru.

— Asta e tot? întreabă Marina. Stă în genunchi în fața Cufărului ei deschis, rearanjând cu blândețe conținutul său. Avem și Cufărul lui Opt. Conținutul său este pentru totdeauna ferecat, eventual distrus, dar ne-am gândit că nu ar strica să-l ducem la Sanctuar împreună cu restul.

Eu nu am un Cufăr al meu, așa că Marina trebuie să pună toate moștenirile noastre adunate în al ei.

După întâlnirea noastră anterioară, John și Nouă au răscolit prin Cuferele lor și au adunat laolaltă tot ceea ce nu era o armă, piatră de vindecare, sau alte chestii pentru luptă. Pe lângă cele câteva pietre lorice care pot fi vândute pentru penthouse-uri sau echipamente de calculator, John a dat de la el un pachet de frunze uscate legat cu o bucată de material îngălbenit, care scot sunetul vântului când degetele mele trec peste ele, iar Nouă oferă o pungă de sol moale, de culoarea cafelei. Marina le așază cu atenție în Cufărul ei, împreună cu o fiolă de apă limpede ca cristalul, o bucată de loralit și o ramură de copac decojită.

— Deci, din moment ce nu știm exact care sunt aceste Pietre Phoenix, le aruncăm pe acelea care ni se par sau bănuim noi că ar putea fi, nu? spun eu, apoi mă corectez repede. Adică, nu le aruncăm. *Le încredințăm Pământului*. Cum a spus Malcolm cel cu creierul spălat.

John râde un pic.

— Dacă vom găsi un plan mai bun, vă voi anunța.

— Tata e încă acolo jos, continuă să se uite la înregistrări, se oferă Sam. Poate că va găsi ceva.

— În momentul ăsta, zborul pare a fi singura opțiune. Cam pe toate fronturile, spune John. Șase, aș mai vrea să duci ceva în Sanctuar.

John se apleacă pentru a scoate ceva din Cufăr. Chiar mă întrebam de ce l-a adus cu el la terenul de baschet după ce ne-am uitat deja înăuntru. Am înțeles abia atunci când a scos o mică urnă. Cenușa lui Henri.

— John..., spun eu, neacceptând urna imediat.

— Ia-o, spune John cu blândețe. El face parte din Sanctuar.

— Dar nu vrei să fii acolo? Să-ți iei la revedere?

— Bineînțeles că vreau. Dar, cu tot ceea ce se întâmplă, nu știu dacă voi avea ocazia. Când încep să protestez din nou, John mi-o taie. E în regulă, Șase. Voi sta liniștit știind că e cu tine, îndreptându-se spre Sanctuar.

— Dacă asta vrei, îi spun, acceptând cenușa. Voi avea grijă de el. Îți promit.

Așez cu grijă urna cu cenușa lui Henri în Cufărul Marinei, alături de restul lucrurilor noastre. Toată lumea tace, buna dispoziție se transformă într-o stare sumbră. Totuși, e greu să ai astfel de momente când ești supravegheat. Agenții guvernamentali păstrează distanța, cu toate că îi pot vedea pe unii dintre ei, inclusiv pe Walker, cum ne privesc de pe veranda din apropiere.

— O să te descurci cu ei? îl întreb pe John.

Se uită în jur, observând toate privirile curioase.

— Sunt de partea noastră acum, ai uitat?

— Trebuie să-mi amintesc asta mereu, îi răspund, privirea mea întorcându-se involuntar spre Skimmer. Se pare că fac asta de multe ori.

Adam este deja la bordul Skimmer-ului, împreună cu Praf, himera care s-a atașat de el. Mă încred în cuvântul lui John că putem avea încredere în ciudatul mogadorian care face ultimele verificări în cabina de pilotaj. Nu sunt sigur că Marina simte la fel; tace pur si simplu, dar o simt cum radiază rece ori de câte ori Adam este în apropierea ei. După tot ce s-a întâmplat, nu o pot învinovăți pentru că are rețineri. Mă resemnez cu gândul că voi avea un zbor foarte răcoros până în Mexic.

— Să-l verifici mereu, îmi amintește John, atingând telefonul care arată ca naiba agățat la șold de blugi. Atât Marina cât și eu am primit telefoane satelitare, prea voluminoase pentru a fi purtate ca accesorii de modă, așa că le-am pus împreună cu restul bagajelor noastre. Echipamentele au sosit prin amabilitatea Guvernului SUA, sau prin gruparea rebelă cu care Walker are legături. Adam și Malcolm au examinat telefoanele și ne-au asigurat că sunt curate.

— Da, da, i-am răspuns. Și tu să faci la fel, John. Ținem legătura. Rămâi în viață.

— Și să ai grijă de toate lucrurile noastre, mormăie Nouă morocănos. Stă la câțiva pași depărtare, uitându-se încruntat la Marina care își ține Cufărul în brațe. Dacă se poate, vreau să-mi aduci înapoi câteva din acele pietre. Înțelegi tu, pentru după. Vreau să-mi cumpăr o casă nouă aici.

Îi trag o privire urâtă lui Nouă.

— Tu vorbești serios acum?

El ridică din umeri.

— Ce? Fac planuri pentru viitor!

Marina își ridică privirea de la Cufăr și, cu un oftat, aruncă spre Nouă o pereche de mănuși de culoare închisă.

— Poftim. Nu mi-am dat seama niciodată ce să trebuie fac cu astea.

— Frumos, spune Nouă și le trage imediat pe mâini. Își flexează bine degetele în interiorul materialului imitație de piele, apoi împinge violent palmele spre John. Ai simțit ceva, amice?

John îl ignoră pe Nouă și se uită la Marina.

— Putem fi siguri că nu sunt importante? Dacă sunt Pietre Phoenix?

— Sunt mănuși, Johnny, spune Nouă, fără să și le scoată. Ai auzit vreodată de vreun ritual antic care implică îngroparea unei perechi de mănuși elegante? Fii serios.

John dă din cap, renunțând. Ochii lui zăbovesc pe cenușa lui Henri până când Marina închide Cufărul, apoi privirea lui alunecă spre Skimmer.

— Aș vrea să pot veni cu voi. Aș vrea să fiu acolo pentru... pentru amândoi.

Trupul lui Opt este deja la bordul Skimmer-ului, legat în siguranță pe unul dintre scaune.

— După, spune Marina și îi întinde mâna lui John. Încă poartă în ea multă tristețe — cu toții suntem triști — dar văd câteva semne mici că vechia, blânda Marina topește toată gheața aceea. Opt ar înțelege. După ce vom învinge, va fi timp pentru a ne câștiga respectul așa cum se cuvine. Noi toți, împreună.

Nouă se oprește din joaca cu noile sale mănuși și devine serios pentru un moment, privind la Marina.

— Mi-ar plăcea asta, spune el.

— Gata? o întreb pe Marina.

Ea încuviințează dând din cap și își folosește Telekinezia pentru a levita Cufărul spre intrarea în Skimmer. Aveți grijă de voi!

Unul câte unul, Marina îi îmbrățișează pe băieți. Fac și eu același lucru. Pe Sam îl las ultimul, iar când mă prinde într-o îmbrățișare strânsă, am același sentiment pe care l-am avut înainte, când ne-am adunat cu toții în tunelurile mogadoriene, când toată lumea vorbea despre cât de prețioși suntem. Mă înfiorez puțin și nu-mi dau seama că îmbrățișarea a durat mai mult decât la ceilalți, dar prietenii noștri s-au îndepărtat câțiva pași, discret, ca să ne lase să avem momentul nostru.

— Șase... șoptește Sam încet la urechea mea și mă trag înapoi suficient cât să mă uit la el, făcându-l să nu mai spună nimic.

— Nu face asta să pară o ciudățenie, Sam, îi șoptesc și îmi așez un fir de păr în spatele urechii, uitându-mă pe furiș la ceilalți.

Da, ne-am petrecut noaptea trecută împreună. Poate că nu a fost cea mai înțeleaptă mișcare din partea mea. Îl iubesc pe Sam în felul meu și nu vreau să-i dau speranțe sau să-i rănesc sentimentele. Încă nu sunt pregătită să am niciun fel de relație până când nu se termină totul, mai ales după ce am văzut cum s-au complicat lucrurile în relația lui John după doar câteva flirturi. Dar, după tot ce s-a întâmplat în Florida, aveam nevoie de ceva bun pentru o schimbare — ceva cald și sigur, aproape de normal — iar acel ceva a fost Sam. Am crezut că a înțeles că nu vreau să intru în ceva de genul John / Sarah, să ne iubim până la stele. Dar iată-ne ajunși și la asta, având momentul nostru și, sinceră cum încerc să fiu, nu mă pot îndepărta de el.

— Nu fac nimic, spune Sam, uitându-se ca fraierul la mine. Eu doar... Nu înțeleg de ce nu ai vrut să vin cu tine.

— Ne vei ajuta mai mult de aici, cu tatăl tău, îi spun. Și va trebui să ai grijă de John și Nouă.

— Ultima dată când am fost într-o misiune cu John, m-a lăsat încuiat în interiorul unui munte, spune Sam, nemușcând momeala. Hai, Șase. Ce este, de fapt?

Oftez, dorind să-l strâng de gât, dar să-l sărut în același timp. Pentru o clipă, nu sunt sigură care instinct va câștiga. Cred că vreau ceva mai mult cu Sam. Nu vreau să mă gândesc la asta acum. Ultima noapte a fost ceva, dar acum mă întorc la luptă.

— Nu vreau să fiu distrasă, Sam. În regulă?

— Oh, spune el, arătând că tocmai i-am atins mândria. Adică să nu stai după fundul meu și să mă salvezi de mogi când pic într-o capcană antică Maya sau ce-o mai fi pe-acolo. Credeam că am trecut peste asta. Mă descurc, Șase. Și te-am împușcat o singură dată, din greșeală, iar aia a fost la antrenament și..

Îl sărut. În mare parte ca să-i închid gura și să-mi spun punctul de vedere, dar o fac și pentru mine. Îl aud pe Nouă scoțând un sunet de genul *ups* și îmi propun, mental, ca data viitoare, când voi avea ocazia, să-l distrug.

— *Asta* este distragerea despre care vorbesc, îi spun încet, cu fața mea încă aproape de a lui.

Sam se înroșește din nou, iar gura lui arată că încă mai vrea să spună ceva. Probabil încearcă să găsească cea mai bună cale pentru "La revedere", dar m-am săturat de aceste momente, așa că arunc o ultimă privire la fața lui simpatică de tocilar blocat și îi întorc spatele. Câteva secunde mai târziu ajung în centurile scaunului din Skimmer, lângă Adam, ignorând sprânceana ridicată și zâmbetul cu care mă fixează Marina.

— Mergem? întreabă Adam.

Dăm din cap afirmativ și Adam apasă niște butoane, apucând manșele Skimmer-ului cu mai multă încredere decât am făcut-o eu. În timp ce ne ridicăm încet în aer, mă uit pe fereastră și îi văd pe Sam și pe ceilalți prieteni fluturând mâinile în semn de la revedere. Mă întreb dacă viața mea va fi vreodată fără aceste momente — despărțiri dureroase înainte de a merge cu toții să ne riscăm viețile. John vorbește mereu despre cât de mult își dorește o viață plictisitoare, o viață normală, dar oare va fi fericit așa? Câștigăm altitudine, copacii dispar de sub noi, iar eu mă gândesc la Sam. Dacă nu ar fi fost acest război, acest haos constant, noi nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Oare cum ar fi viața noastră fără amenințarea iminentă din partea mogadorienilor?

Mi-ar plăcea să aflu.

Capitolul 19 (John)

Nouă se apleacă peste mine, astfel încât să-l poată vedea mai bine pe Sam, șoptindu-i teatral:

— Ia spune, amice, care-i treaba cu tine și Șase?

Sam se uită pe fereastra dubiței.

— Ce? Nimic.

— Pfff, pufnește Nouă. Fii serios omule. Mai avem de mers patru ore până la New York. Trebuie să ne dai niște detalii.

În fața noastră, pe scaunul pasagerului, agentul Walker își drege glasul.

— La cât de fascinantă mi se pare viața sexuală a băieților adolescenți, poate reușim să folosim acest timp pentru a ne depăși parametrii de funcționare, spune ea sec.

— De acord, spun eu, împingându-l pe Nouă înapoi în scaunul său, ca să nu-l mai interogheze pe Sam. Trebuie să ne concentrăm asupra misiunii.

Nouă se încruntă la mine.

— Bine, John. Mă voi concentra al naibii de tare pe tot parcursul acestei plimbări cu mașina.

— Bun.

Sam îmi transmite un zâmbet recunoscător, iar eu îi răspund dând din cap. O parte din mine vrea să se gândească la situația imposibilă cu care ne confruntăm, cealaltă parte din mine pur și simplu nu vrea să audă detalii despre Sam și Șase. Deși mă bucur pentru ei, cred. Mă bucur că se simt bine împreună. Dar nu pot trece peste sentimentul că Sam va sfârși cu inima zdrobită. Îmi amintesc viziunea despre viitor pe care am avut-o, modul în care Sam a țipat chiar înainte ca mogadorienii s-o execute pe Șase. Poate că din cauza asta am sentimentul că misiunea asta se va termina prost. Sau poate că sunt doar gelos. Nu pentru că Sam s-a cuplat cu Șase, ci pentru că iubita mea este la mile distanță. Bineînțeles că nu îmi voi expune aceste sentimente în fața lui Nouă, Walker, ori a tipului tăcut de la FBI care conducere mașina. Da, să ne concentrăm asupra misiunii.

Suntem pe autostrada I-95, de la Washington spre New York. Malcolm a rămas la Ashwood Estates pentru a termina răsfoirea arhivelor mogadoriene, în speranța că va găsi ceva care ne-ar putea fi de folos.

Marea majoritate a agenților renegați ai lui Walker au rămas și ei tot acolo. Păzesc locul, folosindu-l ca bază de operațiuni pentru coordonarea eforturilor de subminare a ProMog.Încă nu am încredere totală în oamenii lui Walker, probabil că nici nu se va întâmpla asta vreodată după tot ce ne-a făcut guvernul, așa că am lăsat în Ashwood Estates cinci himere cu ordinul de a-l proteja pe Malcolm cu orice preț.

În afară de Walker și șoferul nostru, mai este un SUV plin cu agenți care merge la distanță în spatele nostru. Asta înseamnă un total de șase agenți, plus eu, Nouă și Sam. Nu suntem chiar o armată, dar nici războiul nu a început încă. Poate că, dacă totul merge conform planului meu, războiul nu va porni deloc.

— Secretarul Apărării Sanderson este cazat la un hotel din centrul Manhattanului, aproape de clădirea ONU, spune Walker. Se uită la telefonul său pe care l-a butonat toată dimineața. Am avut o cârtiță în echipa lui de securitate, dar...

— Dar ce?

— A fost retrasă în această dimineață. Toate gărzile sale de corp au fost înlocuite cu o nouă echipă. Niște tipi palizi în pardesiuri negre. Îți sună cunoscut?

— Mogadorieni, spune Nouă, frământându-și pumnul în palmă. Își păstrează politicianul în siguranță pentru discursul despre marea vânzare.

— Cred că, de fapt, este în avantajul nostru, spune Walker uitându-se la mine. Oamenii mei nu mureau de nerăbdare să lupte împotriva colegilor lor ca să ajungă la Sanderson. Adică, unii dintre ei își fac doar meseria.

— Da, nici noi nu avem obiceiul de a lupta împotriva oamenilor, îi spun, privind-o pe Walker direct în ochi. Cu excepția cazului în care ne atacă ei.

— Deci ăsta e tot planul? întreabă Sam sceptic. Mergem la hotel, ne croim drum printr-o mulțime de mogi și apoi îl ucidem acest tip Sanderson?

— Da, răspunde Walker.

— Nu, spun eu.

Toată lumea se uită la mine. Chiar și șoferul nostru dur se uită la mine în oglinda retrovizoare.

— Ce vrei să spui cu *nu*? întreabă Walker, cu sprâncenele ridicate. Credeam că ne-am înțeles în această privință.

— Nu-l omorâm pe Sanderson. Noi nu luptăm cu oamenii. Suntem al dracu' de siguri că nu-l ucidem.

— Puștiule, voi apăsa pe trăgaci dacă îmi stai în cale, răspunde Walker.

— Poți să-l arestezi, dacă vrei. Acuză-l de trădare.

— Pedeapsa pentru trădare este *moartea*, exclamă Walker exasperată. Oricum, acoliții lui ProMog îl vor elibera. Și crezi că mai contează judecata când Setrákus Ra este aici?

— Tu ai spus-o, îi răspund. Setrákus Ra este cel important.

— Corect. În locul lui Sanderson, veți fi acolo voi, să salutați ONU. Vom arăta lumii diferența dintre extratereștrii buni și extratereștrii răi. Între timp, în spatele scenei, oamenii mei se vor ocupa de ProMog. Walker își freacă tâmplele. Deja am niște agenți pe poziție. Când va veni momentul să-l eliminăm pe Sanderson, o duzină de alți trădători ProMog vor…

— Dacă ai de gând să-mi vorbești despre mai multe asasinate, nu vreau să știu, i-o tai scurt.

Nouă ridică mâna.

— Eu vreau să știu.

— Noi nu facem asta, Walker. Noi nu suntem așa.

— Puștiule, vrei să vorbești lumii despre mogi. Mai devreme, sau mai târziu, va trebui să-ți murdărești mâinile.

— Și dacă Sanderson va vorbi pentru noi?

Walker mijește ochii la mine.

— Despre ce vorbești?

— Va ține un discurs la ONU, nu? Îl va prezenta pe Setrákus Ra, va spune lumii că nu-i nicio problemă să primească flota mogadoriană. Ridic din umeri, încercând să par nonșalant cu privire la acest lucru, încrezător în planul meu. Poate că va vorbi despre altceva. Poate că va emite un avertisment.

— Vorbești despre *transformarea* lui? face Walker. Acum? Ai înnebunit?

— Nu cred, îi răspund, uitându-mă stânga-dreapta la Nouă și Sam. Eu și prietenii mei suntem destul de convingători.

— Da, se bagă și Nouă, zâmbind curajos la Walker. Sunt al naibii de convingător.

Walker se uită la mine un timp, apoi se întoarce și trece înapoi la tastarea mesajelor codate în telefonul ei.

— Nu mi-am dat seama că fac echipă cu niște extratereștri hipioți, idealiști și pacifiști, oftează ea. Bine. Dacă tu crezi că îl poți face pe Sanderson să vorbească în fața ONU, treaba ta. Dar dacă nu mă convinge, îl împușc.

— Sigur, Walker. Tu ești șeful.

Ne oprim la o benzinărie din New Jersey pentru a face plinul. Din moment ce sunt câteva minute singur, decid că e un moment bun pentru a verifica ce face Sarah. Scot telefonul și mă plimb prin parcare.

Simt în spate ochii plictisiți ai lui Walker.

— Unde te duci? strigă ea după mine.

— O sun pe prietena mea, îi spun, ridicând telefonul. O mai ții minte? Ai reținut-o ilegal atunci.

— Oh, grozav, zice Walker. O aud bombănind și spunându-i șoferului nostru: Ca să salvăm lumea, depindem de o gașcă de adolescenți excitați.

Mai bine de unii ca noi, decât de oameni ca Walker, mă gândesc, dar mă prefac că nu i-am auzit remarca.

Telefonul sună de cinci ori, fiecare sunet făcându-mi inima să-mi bată mai repede, înainte ca Sarah să răspundă cu puțin înainte de a intra mesageria vocală.

— Înainte de a spune ceva, începe ea, fără a spune măcar “Bună! ”, vreau să știi că sunt bine, spune ea cu vocea tremurândă.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, încercând să-mi țin în frâu primul val de panică din voce. Aud sunetul din trafic pe fundal. Sarah este într-o mașină în mișcare.

— Ne-am dus în oraș pentru provizii și am dat peste niște mogi, spune Sarah abia respirând. Cred că ne-au urmărit cumva, probabil că nu prea le place *Ei sunt printre noi*. Nu-ți face griji, suntem în regulă. Bernie Kosar s-a ocupat de ei.

— Sunteți undeva în siguranță?

— Vom fi în curând, răspunde ea. GUARD, amicul hacker al lui Mark ne-a dat indicații cum să ajungem la baza lui din Atlanta.

Mark a dat câteva detalii despre GUARD într-unul dintre e-mail-urile trimise lui Sarah. El este un alt dependent de poveștile cu conspirații, la fel ca tipii de la vechea versiune a site-ului *Ei sunt printre noi*. Dar este și un hacker excelent și, conform spuselor lui Mark, are acces la o cantitate surprinzătoare de informații. Mă cam scoate din sărite faptul că Sarah și Mark merg să-l întâlnească fără a-i cunoaște identitatea.

— Ce știe Mark despre tipul acesta?

Sarah repetă întrebarea mea pentru Mark. Nu prea îi aud răspunsul clar din cauza zgomotului de la drum.

— Mark spune că e, probabil, un tocilar care se ascunde în subsolul casei mamei sale, repetă Sarah sec. Dar este un tip tare de tot și putem avea încredere în el.

Nu pot spune că mă interesează raportul de cercetare al lui Mark.

— Sună încurajator. Pentru orice eventualitate, îți trimit adresa unei locații unde veți fi în siguranță. Este o bază din Washington, pe care am preluat-o de la mogi. Locul e plin de agenți guvernamentali care sunt de partea noastră. Dacă aveți nevoie de un loc unde să fugiți, puteți merge acolo.

Aud două motoare pornite în spatele meu. Mă întorc și îi văd pe agenții lui Walker îngrămădindu-se în SUV. Nouă și Sam stau încă afară, lângă SUV-ul nostru, așteptându-mă. Nouă face o mișcare nerăbdătoare, de parcă ar spune “Gata, las-o!”.

— Ce se întâmplă acolo? mă întreabă Sarah. Te duci să faci ceva stupid, dar care ar putea salva lumea?

— Cam așa ceva, îi răspund, permițându-mi un zâmbet slab. Ai primit documentele pe care ți le-am trimis?

— Da. Vom avea ocazia să le postăm când ajungem în Atlanta.

— Perfect. Am sentimentul că site-ul *Ei sunt printre noi* va atrage mulți vizitatori. Fac o pauză, nevenindu-mi să închid telefonul. Ceilalți mă așteaptă. Trebuie să plec.

— Mark îți transmite să-i faci praf. Te iubesc. Sarah începe să râdă. Nu Mark ți-a transmis ultima parte. Asta a fost din partea mea.

Ne luăm la revedere și rămân cu aceleași sentimente de dor și groază pe care le încerc după fiecare din aceste conversații telefonice. Mă întorc cu greu înapoi la SUV. Toți ceilalți se află deja în mașină, cu excepția lui Sam.

— Deci postezi toate documentele lui Walker pe *Ei sunt printre noi*? întreabă Sam. Este o idee bună. Propagandă anti-mogadoriană.

— Este o idee disperată, asta este, îi zic posomorât. Nimeni nu va filtra rezultatele căutărilor când orașele vor fi bombardate.

— Acesta-i un gând liniștitor, spune Sam, încruntându-se. Dar, serios, asta-i o lectură grea. Dacă vrei să-i atragi pe oameni de partea noastră, nu ar trebui să vorbești doar despre mogadorieni. Nu ar trebui să sperii oamenii. Vor fi destul de speriați oricum. Ar trebui să le dai speranță.

— Ce sugerezi?

Sam se gândește pentru o secundă, apoi ridică din umeri.

— Încă nu știu. Voi găsi eu ceva.

Dau din cap și îl bat pe umăr, apoi urcăm în mașină. Știu că încearcă să ajute și de aceea nu-i spun că, indiferent cu ce idee va veni, s-ar putea să fie prea târziu.

Ajungem la New York aproximativ o oră mai târziu. N-am mai fost aici și nici Nouă sau Sam. Mi-aș fi dorit ca vizita noastră aici să fi fost în alte circumstanțe. În timp ce ne deplasăm prin traficul infernal, traversând canionul de zgârie-nori, privesc pe fereastră. Și Chicago este un oraș imens, dar îmbrânceala frenetică a pietonilor pe trotuarele de aici este cu totul altceva. Sunt multe reclame cu lumini intermitente care promovează spectacolele de pe Broadway, taxi-uri galbene care se înfig în trafic, un zumzet de activitate peste tot în jurul nostru.

Oamenii habar nu au ce îi așteaptă.

În timp ce înaintăm spre hotelul unde este cazat Sanderson, trecem pe lângă un tip care poartă doar o pălărie de cowboy și chiloți, zdrăngănind dintr-o chitară pentru o mulțime de turiști. Nouă pufnește.

— Ia uite, spune el, arătând din cap. Rahatul asta nu ar putea zbura în Chicago.

Mă aplec înainte pentru a o face atentă pe Walker.

— Mai avem mult?

— Câteva blocuri, răspunde ea.

Mă aplec pentru a mă asigura că pumnalul loric este încă fixat pe piciorul meu. Îmi ating încheietura mâinii, din reflex, pentru de a-mi verifica brățara-scut, doar că aceasta a dispărut, distrusă de generalul mog.

— Ți-au spus oamenii tăi de la scenă cam la câți mogi ar trebui să ne așteptăm? o întreb Walker.

— O duzină. Poate mai mult.

— Asta nu e nimic, spune Nouă, trăgându-și pe mâini mănușile pe care i le-a dat Marina. Își strânge pumnii, iar eu mă dau de lângă el, precaut, să nu declanșeze accidental vreun fel de armă. Din fericire, nu se întâmplă nimic.

— O să porți astea în luptă? îl întreabă Sam, uitându-se la Nouă neîncrezător. Nici măcar nu știm ce fac.

— Știi tu vreo modalitate mai bună pentru a afla? Chestiile astea lorice, omule, au un fel de a *nu* te ajuta până când nu ești gata să renunți la ele, zice Nouă.

— Sau poate că sunt doar pentru a-ți păstrarea mâinile calde, sugerează Sam.

— Doar să nu faci nimic prostesc, îi spun lui Nouă, iar el se uită la mine cu o expresie mortal de serioasă.

— John, nu voi face, spune el. Pe bune. Poți avea încredere în mine.

Îmi dau seama că Nouă este încă măcinat de ceea ce s-a întâmplat în Florida și este dornic să dovedească. Încuviințez dând din cap, știind că nu-i place să fac mare tam-tam din atâta lucru. Mă bucur că îmi apără spatele.

Walker se întoarce către Sam.

— Văd că tipii ăștia… Unul trage cu mingi de foc și celălalt are mănuși de magie. Dar tu, ce știi să faci?

Pentru o clipă, Sam pare luat prin surprindere. Îl văd că se uită în jos și își atinge cicatricele arse de la încheieturile mâinilor. După ce se gândește un moment, o privește în ochi pe Walker.

— Probabil că am ucis mai mulți mogi decât tine, cucoană, îi răspunde Sam.

Nouă îmi trage un cot, iar eu nu mă pot abține și zâmbesc. Spre satisfacția ei, se pare că acesta a fost răspunsul pe care Walker îl aștepta. Deschide torpedoul mașinii, scoate un toc în care este un pistol și i-l dă lui Sam.

— Ei bine, oficial, am înarmat un minor, spune ea. Fă-ți țara să fie mândră de tine, Samuel.

Un minut mai târziu, șoferul nostru oprește într-o zonă mai liniștită din Manhattan, cu două locuri de parcare. Celălalt SUV se oprește în spatele nostru. Peste stradă, la un bloc mai încolo, este intrarea într-un hotel cochet. Are o intrare largă, covor roșu în față, un loc unde oaspeții pot preda cheile mașinilor lor unui valet, un loc unde bagajele pot fi predate și duse pe cărucior…

Doar că în fața hotelului nu există activitate. Nu sunt turiști care să se plimbe pe trotuar, nu sunt nici valeți care să aștepte. Nimic. Toți au fost îndepărtați sau speriați de cei trei mogadorieni care stau în picioare de pază la ușă, cu hainele deschise cu nerușinare pentru a dezvălui blasterele agățate de centuri.

Nici măcar nu se mai chinuie să se ascundă.

— Vrem s-o facem rapid și curat, ne spune Walker, făcându-se mică în scaunul ei astfel încât să se poată uita la mogi prin oglinda laterală. Doborâți-i pe mogi și ajungeți la Sanderson înainte să poată da vreunul alarma, înainte să ceară întăriri prin stația radio, sau ce dracu' or mai face ei.

— Da, am înțeles, îi răspund rapid. Îmi trag gluga pe cap, astfel încât să-mi ascundă fața. Am mai făcut asta.

— Lăsați-i pe oamenii mei să conducă acțiunea, spune Walker. Le vom arăta insignele, poate le creăm ceva confuzie. Apoi îi loviți tare.

— Sigur, voi să le distrageți atenția, spune Nouă. Dar apoi, să dispăreți dracu' din calea noastră.

Walker ia o stație radio și comunică cu agenții din a doua mașină.

— Sunteți gata?

— Afirmativ, răspunde o voce de bărbat. S-o facem.

— Pe ei, spune Nouă entuziasmat și bate din palmele înmănușate.

Sunetul scos de mâinile lui Nouă nu este chiar ca un bum sonic, dar cu siguranță este asemănător. Este ca un tunet, venit de pe bancheta din spate; toate ferestrele SUV-urilor explodează, iar mașina noastră se ridică câțiva centimetri în aer. Nici SUV-ul din spatele nostru nu arată mai bine — nu mai are geamuri, iar în interior agenții sunt unul peste altul. Sunt sparte și ferestrele unor magazine din apropiere, un pieton cade ca secerat pe trotuar. Lângă mine, Sam își duce mâinile la părțile moi ale capului, părând amețit. Pentru câteva secunde nu mai aud bine, cu excepția unor *ciripituri* scăzute pe care, curând, le identific ca fiind alarmele auto ale unor mașini parcate în josul străzii.

La rândul său, Nouă, cu ochii larg deschiși, se uită șocat la mâinile înmănușate. Eu mă uit la el la fel de uimit și cu ochii la fel de căscați. Nu aud ce spune și nici nu mă pricep la cititul pe buze, dar sunt sigur că zice "Ups!".

La intrarea în hotel, un mogadorian este în genunchi, strângându-și capul în mâini. Ceilalți doi se uită chiar la SUV-ul nostru și își ridică blasterele.

S-a cam dus elementul de surpriză.

Capitolul 20 (John)

Din cauza țiuitului puternic din urechi, nu aud primul foc de blaster mogadorian. Dar îl simt. SUV-ul este zguduit și aruncat în lateral, forța tornadei de energie ricoșează și se împrăștie peste caroseria antiglonț a mașinii. Walker caută să se pună la adăpost în spatele portierei, ținând capul jos. Șoferul nostru nu este la fel de norocos; un foc de blaster trece prin geamul spart și îl lovește în partea laterală a gâtului. Trupul lui este ars rău și intră imediat în convulsie.

— Să mergem! strig eu, fără să mă pot auzi și ne fiind sigur dacă ceilalți aud ce zic. Să mergem!

Nouă rupe ușa din spate a SUV-ului, pur și simplu. În timp ce iese din mașină, el ține ușa în față, folosind-o ca pe un scut pentru a absorbi focurile mogilor.

Mă întind spre scaunul din față și îmi pun mâinile peste rana agentului FBI, lăsând fluxul cald al energiei mele vindecătoare să se scurgă în el. Încet, rana începe să se închidă și convulsiile lui se opresc.

Agentul se uită la mine cu o privire recunoscătoare.

Simt mișcare în stânga mea și întorc capul. Afară, pe partea șoferului, este pietonul care a fost doborât de tunetul lui Nouă. Este o fată drăguță, cam de vârstă de liceu, cu ochii mari și căprui. Pare șocată și încremenită în loc — mă rog, nu-i atât de șocată din moment ce a reușit să-și scoată telefonul din geantă. Tocmai terminase de înregistrat momentul când îl vindec pe șoferul nostru și îmi filma mie fața când am strigat la ea să fugă.

O altă salvă de blaster mogadorian ricoșează peste capota SUV-ului nostru, aproape lovind fata. Sam țâșnește de pe bancheta din spate și se aruncă asupra ei. O trage de acolo și o pune în spatele unor mașini parcate.

În urnă cu câteva luni, dacă apăream într-un videoclip folosindu-mi Moștenirile ar fi fost un dezastru. Dar acum, nu-mi mai pasă. Cu toate acestea, nu putem lăsa oameni nevinovați în zona noastră de război.

— Întoarce mașina! îi strig șoferului nostru. Nu sunt sigur că mă poate auzi, așa că imit cu mâinile mișcarea volanului. Blochează strada!

Șoferul înțelege și pornește în trombă — simt mirosul de cauciuc ars, dar nu prea aud. Pune mașina perpendicular pe mijlocul drumului, blocând traficul complet.

Cobor repede din SUV și mă întorc spre hotel, tocmai la timp pentru a vedea un războinic mogadorian transformându-se în cenușă după ce a fost retezat pe jumătate de portiera pe care Nouă a aruncat-o ca pe un disc olimpic. Între timp, agenții din a doua mașină au reușit să-și revină. Văzând manevra noastră, șoferul bagă în marșarier și blochează rapid accesul drumului din cealaltă direcție. Apoi sar toți afară folosind SUV-ul ca acoperire și își concentrează focul asupra mogadorienilor rămași. Abia aud focurile lor de armă.

Unul dintre mogi este doborât de un glonț bine plasat în frunte. Rămas singur, ultimul mog se furișează în spatele ușii hotelului pentru acoperire. Îmi folosesc Telekinezia, apuc un cărucior pentru bagaje aflat în spatele mogului și îl trag astfel încât să-l lovesc peste picioare. Când mogul se poticnește de ușă, agenții lui Walker îl execută.

Nouă se uită la mine, iar eu dau din cap. Pornim împreună spre intrare. Mă uit peste umăr pentru a verifica dacă Sam e bine și îl văd încă vorbind cu fata aceea, făcând semn categoric spre telefonul ei mobil. Nu avem timp să ne facem griji pentru asta acum.

În interior, holul hotelului cochet este complet părăsit, cu excepția unui funcționar speriat care stă ascuns în spatele biroului. Dincolo de coloanele de marmură și canapelele din piele din zona de așteptare sunt lifturile. În mod ciudat, două dintre cele trei lifturi sunt scoase din funcțiune, iar al treilea este blocat la nivelul *penthouse*. Poate că mogii nu se gândeau că vor fi atacați, dar și-au luat măsuri de precauție, cu siguranță.

Profitând de acest moment de liniște, îmi apăs mâinile pe părțile laterale ale capului și las fluxul de energie vindecătoare să-mi intre în urechi. Câteva pocnituri și trosnituri, apoi sunetul îmi revine încet, ca și cum ai roti un buton de volum în capul meu. Din afara hotelului se aud sirene și scârțâit de roți, iar oamenii lui Walker țipă la polițiștii locali să rămână înapoi. Planul nostru de a face asta în liniște este deja compromis; acum trebuie doar să ne mișcăm rapid.

Îl trag pe Nouă înainte să ajungă la lifturi și îi prind capul în mâini, vindecându-l și pe el. Când am terminat, își scutură capul, ca și când ar vrea să scoată apa din urechi.

— Ești un idiot, îi spun.

Nouă scutură mănușile sonice în fața mea, înainte să le îndese în buzunarul de la spate.

— Măcar acum știm ce fac.

Văzând că noi nu suntem mogadorieni înarmați, tipul de la recepție iese încet din ascunzătoare. Este un tip slab, de vârstă mijlocie și, după pungile de sub ochii lui, arată de parcă a avut o zi groaznică.

— Ce... Ce se întâmplă? ne întreabă funcționarul.

Înainte să-i putem răspunde, Walker intră pe ușă cu pași mari. Îi arată recepționerului legitimația și apoi strigă:

— La ce etaj este Sanderson?

Recepționerul se uită când la Walker, când la noi.

— Pent-penthouse, se bâlbâie el. *Chestiile... chestiile* pe care le-ați ucis sunt cu el. Au golit întregul hotel în această dimineață, cu excepția mea și o parte din personal. Și nu sunt nici măcar *manager*.

Nouă se holbează la recepționer, încercând să înțeleagă.

— Și de ce te-au păstrat tocmai pe tine?

— Au comandat room-service, răspunde el neîncrezător, cu voce pițigăiată. Se poartă de parcă suntem servitorii lor.

— Ăsta da tupeu de rahat, spune Nouă, clătinând din cap. Se poartă de parcă ar fi deja stăpâni.

Walker mijește ochii la recepționer de parcă ar vrea să-l strângă de gât, apoi se întoarce spre mine, vorbind incredibil de tare.

— La naiba. Nu *aud* nimic din ce zice tipul ăsta.

Îmi apăs mâinile pe urechile ei. În timp ce o vindec pe Walker, mă uit la recepționer.

— Ar trebui să ieși de aici. Ieși afară foarte încet, cu mâinile sus. Vom trimite pe altcineva în locul tău.

Recepționerul dă din cap în tăcere, apoi începe să se miște cu pași mici spre ieșire, cu mâinile ridicate deasupra capului.

Walker îmi strânge mâinile imediat ce auzul îi revine.

— Ce a spus?

— A spus să urcăm, îi răspund, arătând spre lift.

— De fapt, spune Nouă, coboară ei.

Liftul care funcționează a început să coboare, luminile de pe panou indicând etajele.

Îmi aprind Lumenul, iar flăcările îmi dau o senzație de bine. Walker își ridică pistolul și se pregătește.

— Ușurel, băieți, spune Nouă. Mă ocup eu de asta.

Nouă ridică una dintre canapelele din piele și o ține ca un berbec. Eu și Walker ne dăm la o parte, făcându-i loc. Când liftul face *ding* și ușile se deschid, cei patru mogadorieni trimiși jos pentru a-i sprijini pe cei pe care tocmai i-am dezintegrat, sunt întâmpinați de Nouă care împinge canapeaua spre ei. Unul dintre ei reușește să tragă un foc de blaster, dar lovește inofensiv podeaua. Toți sunt blocați în interiorul liftului, Mogul din centru este zdrobit pur și simplu sub greutatea lui Nouă. Walker se strecoară cu ușurință pe lângă Nouă și îi împușcă pe mogi cu pistolul ei.

— Asta încă nu compensează idioțenia cu mănușile, îi spun lui Nouă în timp ce aruncă cu ușurință canapeaua pe hol.

— Hai, frate! se tânguie Nouă, rânjind. A fost un accident.

— Mai aveți și alte gadget-uri extraterestre de care trebuie să-mi fac griji? întreabă Walker când ne îngrămădim în lift și apasă butonul pentru ultimul etaj.

— Ei bine, ar mai fi astea, îi răspunde Nouă zâmbind și scoate din buzunar trei pietre de smarald verde.

Îmi amintesc că le-am mai văzut — când Nouă le aruncă, se creează un vid în miniatură care absoarbe orice este în apropiere și apoi îl scuipă violent înapoi. Probabil că le-a scos din Cufărul lui înainte de a da restul moștenirilor sale Marinei și lui Șase.

— Ce fac astea? întreabă Walker.

— Vei vedea, îi răspund, uitându-mă apoi la Nouă. Știi că ne vor aștepta la ușa liftului, nu?

— Exact la asta mă gândeam și eu, răspunde el zâmbind.

O trag pe Walker aproape de mine, astfel încât ne înghesuim pe partea laterală a ascensorului, chiar lângă butoane. Nouă se ascunde la peretele opus și se joacă cu pietrele în palmă, ca BoLo[3].

— Cred că va trebui să stai lângă mine, îi spun lui Walker. Ai văzut ce face Nouă cu jucăriile lui.

— Hei, spune Nouă jignit. Cu astea știu să mă joc.

Câteva secunde mai târziu, ușile liftului se deschid și un baraj de foc de blastere lovește perete din spate al liftul, Mogilor le place strategia "întâi tragi, apoi pui întrebările". Fără să se uite, Nouă aruncă pietrele în fața liftului.

Stând în lift, îmi imaginez cum funcționează arma lui Nouă — pietrele se învârtesc într-un cerc perfect, înaintând încet, aspirând totul în calea lor. Aud șuierul aerului, urletele mogadorienilor și multe focuri de blaster trase inutil. Sticla se sparge odată cu ce mai este pe pereții holului și totul este aspirat în vidul miniatural.

Nouă pocnește din degete și tot ce a colectat vidul lui explodează spre exterior. Aruncat violent înapoi din aspirație, un mogadorian aterizează în lift. Capul i se izbește tare de peretele din spate, iar gâtul i se frânge. Afară, totul se liniștite.

Când se termină, scot capul și mă uit. Aerul este plin cu particule de praf care ar putea fi rămășițele mogadorienilor. Un blaster care, nu știu cum, a rămas agățat de tavan, cade zgomotos pe podea. În afară de asta, singurul lucru rămas pe hol este un cărucior de room-service, care zici că a trecut prin mașina de tocat, picioarele-i sunt îndoite și răsucite în toate direcțiile. Există doar o singură ușă la capătul coridorului scurt, cea pentru penthouse, care acum este pe jumătate ruptă din balamale.

— Ce naiba a fost chestia aia? întreabă Walker nevenindu-i să creadă.

— Mogii nu sunt singurii cu arme șmechere, spune Nouă adunându-și de pe podea pietrele care acum par inofensive.

— Să nu-ți vină vreo idee, îi spun lui Walker când o surprind că vrea să arunce o privire asupra pietrelor.

— Tehnologia noastră nu e de vânzare.

Walker se încruntă la mine.

— Da, păi, judecând după idioțenia aia cu mănușile, habar nu am să le folosesc.

Dinspre ușa ruptă se aude un televizor. Canalul a fost comutat pe știri, cred, pentru că cineva vorbește despre prețul acțiunilor. Altfel, pe hol e liniște totală.

Nu sunt semne că ar mai fi mogadorieni prin zonă. Chiar și așa, avansăm cu grijă spre ușa apartamentului de lux.

---

[3] Jucărie foarte populară între anii 30′ - 60′, care consta dintr-o paletă ce avea la mijloc legată o minge. (N.Tr.)

Pentru orice eventualitate, ca să nu fim prinși în ambuscadă, izbesc ușa cu Telekinezia mea înainte de a ne apropia prea mult. Zboară ușor din balamale și aterizează în apartament cu un zgomot surd. În living este întuneric, toate perdelele sunt trase, iar singura sursă de lumină vine de la televizorul pornit.

— Intrați, zice o voce gravă din interior. Nu e nimeni aici care să vă poată răni.

— Ăsta-i Sanderson, șoptește Walker.

Schimb o privire rapidă cu Nouă. El ridică din umeri și face semn spre ușă. Pornesc înainte, Nouă vine chiar în spatele meu, iar Walker e ultima.

Primul lucru pe care l-am observat este un miros umed, de cameră de hotel plină de mucegai. Miroase a putregai, a canal, a cremă veche. O hartă a orașului New York este întinsă pe masă în zona de servit masa, însemnări în mogadoriană sunt plasate în diferite locații. Lângă masă este un scaun răsturnat, ca și când cineva s-a ridicat în grabă. Pe pereți sunt niște tunuri mogadoriene, niște rucsacuri din pânză de culoare închisă — mai observ un laptop, câteva telefoane mobile și o carte groasă legată în piele.

Nimic din toate acestea nu mă interesează la fel de mult ca bătrânul așezat la marginea patului imens. El se uită la televizor prin ușa deschisă a dormitorului, poate prea slăbit pentru a merge până în living.

— Să-mi trag una, amice, exclamă Nouă la vederea lui Sanderson. Ce-i în neregulă cu tine?

Am văzut o mulțime de poze cu Bud Sanderson în ultimele câteva zile. Prima a fost pe site-ul *Ei sunt printre noi*, Sanderson bătrân, cu părul rărit, alb, fălcos și rumen în obraji. Pe site, într-o poveste în stil tabloid pe care nu prea am luat-o în seamă, Mark James îl acuza pe Sanderson că folosește un soi de tratament mogadorian anti-îmbătrânire. Următoarea dată când l-am văzut pe Sanderson a fost în dosarul agentului Walker, luând masa cu Setrákus Ra deghizat. Avea păr consistent și sănătos, pieptănat pe spate, arătând că poate să alerge câteva mile după o salată Cobb.

Sanderson cel din fața mea nu arată ca în niciuna din acele imagini. Eu și Nouă intrăm în dormitor pentru a ne uita mai atent, Walker rămânând în spate. Secretarul Apărării este un bătrân fragil, cu corpul încovoiat, înfășurat într-un halat pufos de hotel. Partea dreaptă a feței pare scofâlcită și căzută — ochii supți în orbite, iar maxilarul e doar piele pe os. Părul lui alb este rar, frizura abia reușind să-i ascundă vârsta. Ne zâmbește — sau poate că este o grimasă — are dinții galbeni, gingiile retrase în interiorul gurii. E descheiat la halat, iar la gât și pe antebrațe observ niște vene proeminente negre.

— Numărul Patru și Numărul Nouă, spune Sanderson, arătând cu un deget tremurat spre mine și apoi spre Nouă. Nu pare jignit deloc de reacția grosolană a lui Nouă, nici măcar nu pare să fi observat. Pozele cu voi au stat pe biroul meu ani de zile. Imagini surprinse de camerele de supraveghere și altele asemenea. V-am urmărit, practic, cum ați crescut, băieți.

Sanderson vorbește din amintiri, ca un bunic. Sunt complet luat prin surprindere. Mă așteptam să dau peste un politician vândut care să încerce să-mi vorbească despre Progresul Mogadorian. Tipul ăsta abia dacă se poate ridica din pat, cu atât mai puțin să țină un discurs în fața ONU.

— Și tu... Sanderson își înclină capul ca s-o vadă mai bine pe Walker. Ești unul de-al meu, nu-i așa?

— Agent special Karen Walker, răspunde ea, pășind prin ușă. Nu sunt unul de-al dumneavoastră. Eu servesc omenirea acum, domnule.

— Păi, asta e frumos, spune Sanderson disprețuitor. Nu pare deloc interesat de ea. Felul în care se uită la mine și la Nouă cu ochii lui negri, de parcă am fi rudele lui pierdute și regăsite, adunate lângă patul său de moarte, mă face să mă simt incomod. Chiar și Nouă cade într-o tăcere ciudată.

Observ un mic kit lângă patul lui Sanderson. Acesta conține câteva seringi elegante umplute cu un lichid de culoare închisă, care îmi amintește vag de sângele de piken.

Fac un pas spre el și îl întreb cu vocea scăzută.

— Ce v-au făcut?

— Nimic din ce nu le-am cerut, din păcate, răspunde Sanderson. Mi-aș fi dorit, băieți, să mă fi găsit mai devreme. Acum e prea târziu.

— La dracu', spune Nouă.

— Chiar dacă mă omorâți, nu va face nicio diferență, spune Sanderson resemnat.

— Nu suntem aici ca să vă omorâm. Nu știu ce v-au spus, nu știu ce v-au băgat în cap sau în corp, dar lupta noastră nu s-a terminat, îi spun.

— Oh, dar a mea s-a terminat, răspunde Sanderson și scoate un mic pistol din buzunarul halatului. Înainte să-l pot opri, își pune pistolul la tâmplă și apasă pe trăgaci.

Capitolul 21 (John)

Dacă aș fi avut timp să mă gândesc la asta, probabil că nu aș fi reușit s-o fac.

Între tâmpla lui Bud Sanderson și țeava armei este o distanță de vreun milimetru. În acest mic spațiu reușesc să opresc glonțul, ținându-l acolo cu Telekinezia mea. Precizia necesară mă face să icnesc din cauza efortului. Fiecare mușchi din corpul meu este încordat, pumnii încleștați și degetele de la picioare strânse ca ghearele. E ca și cum mi-am folosit tot corpul pentru a opri glonțul.

Nu-mi vine să cred că am făcut asta. N-am mai făcut ceva de o asemenea precizie, până acum.

O arsură în formă de inel de la țeava pistolului îndreptată spre tâmpla lui Sanderson, dar altfel capul lui este total intact.

Trece un timp de la ecoul provocat de armă și până când Secretarul Apărării realizează că această încercare de sinucidere nu a funcționat. Clipește cu ochii umezi la mine, neînțelegând de ce mai este încă în viață.

— Cum...?

Înainte ca Sanderson să apese din nou pe trăgaci, Nouă se întinde, îl plesnește și îi ia pistolul din mână. Expir foarte încet și îmi las corpul să se relaxeze.

— Nu este corect, îmi spune Sanderson acuzator, ștergându-și buza cu mâneca acolo unde l-a lovit, Nouă. Lasă-mă să mor.

— Serios, intervine Walker, ținând mâna strânsă pe propria ei armă. De ce l-ai oprit? Ar fi putut rezolva toate problemele noastre.

— Nu ar fi rezolvat nimic, îi spun și mă uit la ea în timp ce las glonțul să cadă inofensiv pe patul nefăcut al lui Sanderson.

— Are dreptate, îi spune Sanderson lui Walker, umerii lui cazând. Moartea mea nu va schimba nimic. Dar a mă ține pe mine în viață este pur și simplu cruzime.

— Nu tu decizi asta, bătrâne, îi spun lui Sanderson. Când vom câștiga acest război, vom lăsa oamenii de pe Pământ să decidă modul în care îi vor pedepsi pe trădători.

Sanderson chicotește sec.

— Optimismul tinereții.

Mă aplec ca să-l pot privi în ochi.

— Încă mai ai timp să repari răul pe care l-ai făcut, îi zic. Pentru a face ceva de valoare.

Sanderson ridică o sprânceană, iar ochii lui par să se concentreze un pic. Partea dreaptă a gurii îi cade, iar el trebuie să șteargă o picătură de salivează cu manșeta halatului. Arătând cu totul învins, Sanderson își pleacă privirea.

— Nu, spune el liniștit. Nu cred.

Nouă oftează plictisit și ridică setul de seringi de lângă patul lui Sanderson. Pentru un moment, studiază substanța nămoloasă din seringi, apoi i-o flutură în fața lui Sanderson.

— Ce este rahatul ăsta pe care ți l-au dat, hă? îl întreabă Nouă. Pentru asta ți-ai trădat planeta?

Sanderson se uită cu jind la seringi, apoi le îndepărtează din fața lui cu un gest slab al mâinii.

— M-au vindecat, explică Sanderson. Mai mult decât atât. M-au făcut din nou tânăr.

— Și uită-te la tine acum, mormăie Nouă. Proaspăt ca o margaretă, nu?

— Știți că liderul lor a trăit timp de secole, punctează Sanderson, ochii lui plimbându-se sălbatic între mine și Nouă. Bineînțeles că știți. Ne-a promis asta. Ne-a promis nemurire și putere.

— V-a mințit, îi spun eu.

Sanderson se uită în jos, la podea.

— Da.

— Jalnic, spune Walker, care nu mai este la fel de veninoasă.

Pentru ea, la fel ca în situația mea, Sanderson s-a dovedit a fi nu personajul negativ la care se aștepta. Poate că a fost cândva maestrul păpușar al unei conspirații internaționale în sprijinul mogilor, dar în acest moment el a fost mestecat cu totul și scuipat afară de Progresul Mogadorian. Asta nu poate schimba cursul jocului așa cum spera Walker. Mă îngrijorează faptul că ne-am pierdut din puținul timp pe care îl aveam.

Sanderson îi ignoră pe Nouă și Walker. Dintr-un motiv, poate pentru că l-am forțat să rămână în viață, mi se adresează direct mie.

— Minunea pe care o aveau de oferit... nu înțelegi? Credeam că vom aduce o epocă de aur peste omenire. Cum aș fi putut să le spun NU? Cum aș fi putut să-l refuz pe *el*?

— Și acum trebuie să continui să iei chestiile astea, nu-i așa? îl întreb, uitându-mă la seringile care pun pariu că conțin un fel de amestec genetic nenatural, folosit de mogi pentru a-și cultiva soldații de unică folosință. Dacă te oprești, te vei dezintegra ca unul dintre ei.

— Oricum, e suficient de bătrân ca să se transforme în praf, zice Nouă morocănos.

— Au trecut două zile și uită-te la mine... Sanderson arată spre sine cu o mână, la trupul său, care arată ca un melc pe care ai pus sare. M-au folosit. Au continuat să-mi ofere tratament în schimbul unor favoruri. Dar tu m-ai eliberat. Acum pot să mor, în sfârșit.

Nouă ridică mâinile în sus și se uită la mine.

— Frate, dă-o dracu'. Tipul ăsta e o cauză pierdută. Trebuie să ne gândim la altceva.

Un sentiment de disperare începe să mă cuprindă acum, când Walker ne-a condus la Secretarul Apărării transformat într-un bătrân dărâmat și nu suntem nici măcar pe aproape să zădărnicim invazia iminentă a mogadorienilor. Dar încă nu sunt dispus să renunț. Tipul care stă în fața mea a fost un om puternic — la naiba, mogii l-au protejat, așa că încă mai este un om puternic. Trebuie să fie o cale să-l repun pe picioare, să-l fac dispus să lupte. Am nevoie de el pentru a reuși.

O combinație de disperare și intuiție mă face să-mi activez Lumenul. Nu îl intensific până la nivelul de foc; în schimb, produc suficientă energie astfel încât un fascicul de lumină pură să iasă din mâna mea.

Ochii lui Sanderson se lărgesc și icnește, lăsându-se pe spate pe pat, îndepărtându-se de mine.

— Ți-am spus deja, nu am de gând să te rănesc, îi zic și mă aplec spre el.

Îmi pun Lumenul pe partea paralizată a feței lui, dorind să văd mai bine cu am de-a face. Pielea este colorată în gri și arată aproape moartă, iar prin ea trec vene de culoare cenușie.

Particulele întunecate de sub pielea lui Sanderson par să fugă de Lumenul meu, aproape că încearcă să intre mai adânc, ca într-o vizuină.

— Pot vindeca chestia asta, îi spun cu fermitate. De fapt, nu sunt sigur cu adevărat, dar trebuie să încerc.

— Tu... poți repara ce mi-au făcut? mă întreabă Sanderson cu o notă de speranță în vocea lui gravă.

— Te pot face cum ai fost. Nu *mai bine*, în sensul în care ți-au promis ei. Nu mai tânăr. Doar că... vei fi așa cum ar fi trebuit să fii.

— Bătrânii trebuie să rămână bătrâni, intervine Nouă. Trebuie să te obișnuiești cu asta.

Sanderson se uită la mine sceptic. Probabil că ceva de genul acesta i-au spus și mogadorienii cu ani în urmă, când l-au convins mai întâi să se alăture lor.

— Ce vrei în schimb? întreabă el, de parcă se așteaptă la un preț ridicat.

— Nimic, îi răspund. Poți încerca să te sinucizi din nou, pentru că nu îmi pasă. Sau poate reușești să găsești ce a mai rămas din conștiința ta și să faci ceea ce este corect. Va fi alegerea ta.

Și cu asta, îmi apăs palma pe partea laterală a feței lui Sanderson.

Sanderson tremură când energia vindecătoare, caldă, a Moștenirii mele trece în el. În mod normal, atunci când îmi folosesc puterile de vindecare, simt cum țesutul deteriorat se reface, cum celulele se rearanjează sub vârful degetelor mele. Cu Sanderson, însă, se simte de parcă o forță se opune Moștenirii

mele, de parcă întunericul ar zace în el, celulele fug de lumina mea vindecătoare. Îl simt pe Sanderson cum se vindecă, dar merge lent și trebuie să mă concentrez mult mai mult decât în mod obișnuit. La un moment dat, ceva sfârâie și iese de sub pielea lui, una dintre venele lui decolorate arde. Sanderson se îndepărtează rapid de mine.

— Ești rănit? îl întreb scurt, mâna mea fii încă aproape de fața lui.

Ezită.

— Nu... nu, de fapt, mă simt mai bine. Într-un fel... curat. Continuă.

Și continui. Simt cum nămolul mogadorian se îngroapă mai adânc în Sanderson, se retrage din calea Moștenirii mele. Intensific vindecarea, urmărind chestia aia prin venele sale. Mă simt de parcă aș face exerciții fizice, o sudoare rece mi se scurge pe spate. Sunt atât de concentrat să înving întunericul acela pe care l-am detectat în Sanderson, de parcă am oprit timpul în loc sau am intrat în vreun fel de stare de transă.

Când am terminat în cele din urmă, mă dau un pas în spate, picioarele îmi tremură și mă uit direct la Sam. Nici nu mi-am dat seama când a urcat. Ține în mână un telefon — oare l-a furat de la fata aceea pe care a doborât-o Nouă cu tunetul? — și înregistrează vindecarea lui Sanderson. Se oprește pentru o clipă când vede că mă uit la el, apoi e singurul care mă felicită.

— Asta a fost super, spune Sam. Ai fost, cum s-ar zice, *strălucitor*. Ești bine?

Încerc să mă adun cu un oarecare efort, nedorind să arăt niciun semn de slăbiciune în fața lui Walker sau Sanderson, chiar dacă mă simt golit de vlagă.

— Da, sunt bine.

O surprind pe Walker uitându-se la mine cu aceeași privire de venerație după ce i-am vindecat gâtul șoferului său.

Sanderson, care încă stă în fața mea, pare aproape să izbucnească în plâns. Păienjenișul de vene negre care se întindeau sub pielea lui au dispărut; fața lui nu mai este căzută, mușchii nu mai sunt atrofiați. Încă este bătrân, are fața brăzdată de riduri, dar arată ca un bătrân *real*, nu ca unul din care viața se scurge încet. Acum pare uman.

— Îți mulțumesc, îmi spune Sanderson, cuvintele lui abia dacă sunt o șoaptă.

Nouă se uită la mine, verificând cum rezist, apoi se întoarce spre Sanderson și îl ia la rost.

— Totul va fi fost în zadar, tataie, dacă îi lași să aducă pasta aia cenușie pe Pământ.

— Mi-e rușine pentru ce am făcut, pentru ce am devenit..., spune Sanderson confuz, cu privirea plecată. Dar nu înțeleg ce vă așteptați să fac. Dacă îi *las*? Cum aș putea să-i opresc?

— Nu ne așteptăm să-i oprești, îi spun, doar încetinește-i. Trebuie să aduni oamenii împotriva lor. Când vei ține discursul mâine la ONU, trebuie să spui tare și clar că flota mogadoriană nu are permisiunea să aterizeze pe Pământ.

Sanderson se uită la mine confuz, apoi își întoarce privirea spre Walker.

— Asta ți-a spus cârtița ta? Asta crezi că se va întâmpla mâine?

— *Știu* ce se întâmplă, îi răspunde Walker, la fel de caustică, chiar dacă Sanderson pare să fi trecut acum de partea noastră. Tu și ceilalți lideri vânduți veți urca pe scenă ca să convingeți lumea că putem coexista în pace cu mogadorienii.

— Ceea ce, codat, înseamnă că ne predăm, adaugă Nouă.

— Da, acesta este planul pentru mâine, spune Sanderson cu un zâmbet întunecat, fără speranță. Dar ați înțeles greșit. Credeți că voi ține un discurs, *apoi* Liderul Iubit va ateriza cu navele sale? Credeți că îi pasă de politica oamenilor? Nu așteaptă nicio *permisiune*. ONU se reunește pentru a salva vieți, pentru a calma populația speriată, pentru că o rezistență militară *împotriva*... Sanderson arată spre ușă, spre televizorul care încă zumzăie în cealaltă cameră.

Încet, fiecare dintre noi se întoarce, părăsind dormitorul lui Sanderson și trecând în camera de zi a apartamentului de lux, atrași de noile știri transmise prin cablu. Tipa de la TV se încurcă în cuvinte în

timp ce încearcă să explice apariția OZN-urilor deasupra a zeci de orașe mari. Transmisiunea se tot întrerupe, exploziile de energie statică devin tot mai frecvente, ca și când ceva bruiază semnalul.

—...rapoarte care vin de peste tot din lume, din orașe precum Londra, Paris și Shanghai, spune prezentatoarea, citind de pe prompter. Celor care abia au deschis televizoarele le spun că ceva, literalmente, se întâmplă în această lume, deoarece nave de origine extraterestră au apărut deasupra orașelor Los Angeles, Washington...

— A început, spune Sam uimit, uitându-se la mine de parcă mi-ar fi cerut îndrumare. Navele de război aterizează. S-au pus în mișcare.

Nu știu ce să-i spun. Pe ecran apar secvențe video cu o masivă navă mogadoriană de război care iese din norii de pe cerul orașului Los Angeles. Este ceea ce m-am temut că se va întâmpla. Flota mogadoriană coboară încet spre un Pământ teribil de nepregătit. Aceeași soartă ca a Lorienului.

— Am încercat să vă spun, zice Sanderson. E deja prea târziu. Deja au câștigat. Tot ce a mai rămas este să ne predăm.

Capitolul 22 (Ella)

— Am terminat, nu mai fac nimic. Nu mai fac nimic din ce îmi spun *ei* să fac.

Îmi deschid ochii brusc. Am dormit profund, un somn care nu credeam că ar fi posibil în uriașul meu pat mogadorian cu cearceafurile sale ciudate, alunecoase. Mă simt din ce în ce mai inconfortabil la bordul navei *Anubis*. Am avut impresia că aud o voce în somn, dar poate că a fost doar imaginația mea, sau reminiscența unui vis. Nu risc nimic, stau foarte liniștită și îmi țin chiar și respirația, prefăcându-mă că încă dorm. Dacă e cineva în cameră, nu vreau să știe că sunt trează.

După câteva secunde de liniște, timp în care nu se aude decât respirația mea și zumzetul motoarelor navei de război, vocea se aude din nou.

— Unii ne-au aruncat pe această planetă ciudată și, practic, ne-au obligat să luptăm pentru viețile noastre. Alții vorbesc despre pace prin progres, dar astea sunt vorbe fanteziste pentru uciderea oricui stă în calea lor.

Este Cinci. E undeva prin camera mea. Nu-l pot localiza în întuneric. Îl pot doar auzi. Nici nu sunt sigură dacă vorbește cu mine.

— Toți vor doar să ne folosească, spune Cinci printre dinți. Dar eu nu îi voi lăsa. Nu am de gând să lupt în războiul lor idiot.

Apoi el se schimbă și, în cele din urmă, apare conturul formei lui Cinci. Stă pe marginea patului, pielea lui are textură de culoare închisă, ca o pată pe cearceaful meu. Probabil că își folosește *Externa* pentru că, la atingere, se confundă cu lenjeria patului. Asta înseamnă că Moștenirile i-au revenit. Și mai înseamnă, de asemenea, că mă înspăimântă serios, ca un monstru care a ieșit de sub patul meu.

— Știu că ești trează, îmi spune Cinci fără a întoarce capul. Nava coboară, nu mai suntem pe orbită. Dacă vrei să fugi, acum este momentul.

Mă ridic în pat, dar păstrez cearceaful pe mine. Pentru o secundă, mă gândesc să-i anulez din nou puterile lui Cinci, prin încărcarea cearceafurilor cu Moștenirea mea *Dreynen*. Dar la ce m-ar ajuta asta? Decid să nu-l atac. Deocamdată.

— Am crezut că ești de partea lor, îi spun. De ce m-ai ajuta?

— Nu sunt de partea nimănui. Am terminat cu toată chestia asta.

— Ce vrei să spui cu *am terminat*?

— O vreme, după ce a murit cêpanul meu, am fost singur. Nu a fost așa de rău. Aș vrea să mă întorc la viața dinainte, spune Cinci. Știi câte insule mici există în oceane? Îmi aleg o insuliță și rămân acolo până se termină. Mă doare în cot de cine câștigă, atâta vreme cât toată lumea stă departe de mine.

— Asta e lașitate. Nu merg pe o insulă pustie cu tine.

Cinci pufnește pe bas.

— Nici nu te-am invitat, Ella. Voi pleca de pe nava asta și am crezut că te-ar putea interesa. Asta dacă vom reuși să plecăm de aici.

Iau în considerare posibilitatea ca acesta să fie un fel de test orchestrat de Setrákus Ra. Dar, amintindu-mi de modul în care a acționat Cinci mai devreme, decid să merg pe varianta că e real. Mă ridic din pat și îmi pun în picioare papucii mogadorieni.

— Bine, care e planul tău?

Cinci se ridică și pielea îi revine la normal. Pe măsură ce luminile automate se aprind în cameră, în cele din urmă reușesc să-i văd fața. Și-a scos bandajul de la ochi și nu mai are sânge, dar încă nu s-a vindecat. Ochiul lui nu clipește, ceea ce înseamnă că mai are unele probleme. Asta mă face să mă gândesc de două ori dacă să-mi unesc forțele cu el.

— Voi deschide una dintre ecluzele și plecăm, zice Cinci, ilustrând planul său genial.

— Convenabil pentru tine. Tu poți să *zbori*. Eu ce ar trebui să fac?

Cinci se întinde spre buzunarul de la spate și îmi aruncă un obiect rotund. Prind piatra și o cântăresc în mână. O recunosc ca fiind unul dintre obiectele din Cufărul lui John.

— Piatra Xitharis, îmi explică Cinci. Eu, ăăă, am împrumutat-o de la prietenii noștri.

— Adică ai furat-o.

El ridică din umeri.

— Am încărcat-o cu Moștenirea mea de zbor. Folosește-o pentru a zbura și salvează planeta.

Ascund piatra în rochie, apoi mă uit la Cinci.

— Asta-i tot? Crezi că putem pleca așa, pur și simplu, de pe nava asta?

Cinci ridică o sprânceană la mine. Am observat că nu poartă nici pantofi, nici șosete, probabil ca să fie în contact cu structura metalică a navei *Anubis*. De asemenea, atașat la brațul lui este un fel de dispozitiv care arată ca o armă.

— Nu mă vor putea opri, spune Cinci cu o încredere întunecată în voce.

Treaba asta nu mă inspiră prea mult, dar este cea mai bună speranță pe care o am.

— Bine, arată-mi drumul.

Ușa de la cameră glisează. Cinci scoate capul afară ușor, verificând dacă drumul e liber. Când pare mulțumit, se strecoară pe hol și îmi face semn să-l urmez. Străbatem labirintul de holuri ale navei *Anubis* ca într-o plimbare vioaie.

— Poartă-te normal, îmi spune Cinci, păstrându-și vocea joasă. Are cercetași care stau cu ochii pe noi, întotdeauna. Dar, de asemenea, se și tem de noi. Mai ales de tine care, în mod special, ar trebui să fii tratată ca o regină. Nu ne vor întreba nimic dacă nu ne purtăm suspect. Și chiar dacă vor bănui că ceva nu este în regulă, până când unul dintre ei va avea curajul să-i spună Liderului Iubit, noi vom fi plecat...

Cinci vorbește mult. Asta îmi demonstrează că e nervos. Fără să mă gândesc prea mult — pentru că dacă aș face-o, mi-ar crea repulsie — îl iau pe Cinci de mână.

— Suntem doar un cuplu, proaspăt logodiți, care vrem să ne cunoaștem mai bine, îi spun. Ne bucurăm de o plimbare plăcută prin sălile confortabile ale unei nave masive de război.

Mâna lui Cinci este transpirată și rece. A tresărit și a încercat să se îndepărteze de mine, instinctul său inițial a fost să nu fie atins, dar după o clipă se calmează și lasă mâna moale.

— Logodiți? mormăie el. Vrea să ne căsătorim?

— Așa a spus Setrákus Ra.

— El spune multe lucruri. Cinci se îmbujorează, se face roșu până în creștetul capului. Nu sunt sigură dacă e jenat, furios, sau amândouă. Nu sunt de acord cu asta, continuă el. Tu ești doar un *copil*.

— Ăăă, evident, nici eu nu am fost de acord. Tu ești o brută, un ucigaș, un ciudat...

— Taci, suspină Cinci și, pentru o secundă, îmi lasă impresia că l-am jignit. Dar apoi îmi dau seama că am ajuns la o intrare largă spre puntea de observare.

Încetinesc pasul, de parcă ne-am furișa. Întunericul spațiului cu care am început să mă obișnuiesc a fost înlocuit cu atmosfera familiară: albastrul luminos al Pământului. *Anubis* este încă în coborâre, dar deja conturul civilizației este vizibil, se văd drumurile care străbat câmpiile verzi, casele mici din suburbii aranjate perfect. Zeci de mogadorieni s-au adunat să vadă apropierea de Pământ, entuziasmul lor plutește în aer în timp ce își șoptesc unul altuia, probabil vorbind despre care fâșie de teren să fie jefuită mai întâi.

Cinci mă conduce după următorul colț și ne lovim direct de doi războinici mogi care aleargă spre puntea de observare. Cel mai apropiat se uită la noi și zâmbește disprețuitor în colțul gurii.

— Ce faceți aici? ne întreabă mogul.

Ca răspuns, îmi ridic privirea spre el, încercând să par cât mai aristocrată. Îi arunc mogului curios o privire rece. Insinuarea mogului dispare repede după ce își amintește că eu nu sunt doar un loric oarecare, ci sunt sânge din sângele Liderului său Iubit și își pleacă privirea în podea. Începe să mormăie ceva care vrea să fie o scuză când o *lamă* metalică îl taie.

O lamă se extinde din dispozitivul din piele de pe antebrațul lui Cinci. Ca din ceață, Cinci înfige lama drept în fruntea primului mog, transformându-l instantaneu în cenușă. Celălalt mog face ochii mari, panicat și încearcă să fugă. Un zâmbet de plăcere apare pe fața lui Cinci. Înainte ca mogul să poată face câțiva pași pe hol, brațul fără armă al lui Cinci capătă consistență de cauciuc și se întinde după el. Cinci își încolăcește brațul în jurul gâtului mogului și îl trage înapoi astfel încât să-l termine cu lama.

Totul se termină în aproximativ zece secunde.

— Parcă trebuia să ne purtăm normal, îi spun lui Cinci în șoaptă, conștientă că nu suntem chiar atât de departe de puntea de observare aglomerată.

Cinci se uită la mine, aproape nevenindu-i să creadă ce i-am spus. Cu atenție, el fixează lama înapoi în dispozitiv.

— M-a luat valul, bine? Cinci își duce neliniștit mâna deasupra capului. Nu mai contează acum. Aproape am ajuns.

Mă uit la acest monstru nenorocit care stă în fața mea. Respiră adânc de câteva ori, umerii îi tremură, pumnii lui sunt strânși de înfrigurare. În urmă cu câteva minute părea aproape fragil, incoerent în întunericul camerei mele. A cedat, e distrus — ca să-mi domolesc mila pe care încep s-o simt pentru el, trebuie să-mi aduc aminte că el l-a ucis pe Opt. Milă, da, dar și frică. A atacat fără a fi fost provocat și aproape că părea fericit când i-a ucis pe acei mogi.

Distrusul, violentul, lașul ăsta trădător este singura mea speranță reală de a fugi de pe *Anubis*.

Oftez și îi fac semn din cap.

— Să mergem.

Cinci aprobă, aruncă tot ce are în mâini și pornim spre destinația noastră. În timp ce alergăm, observ că Cinci își tot strânge și desface încleștarea mâinilor. Ambele mâini sunt goale.

— Cum ai făcut chestia cu brațul? îl întreb, gândindu-mă la acele mingi de cauciuc și oțel pe care le-a folosit pentru a-și schimbe pielea în Sala de Lectură. Credeam că ai nevoie să atingi ceva ca să...

Cinci întoarce capul astfel încât ochiul său bun să fie spre mine. Își atinge bandajul proaspăt de pe față.

— Pierderea ochiului mi-a dat noi, ăăă... posibilități de depozitare, spune el.

— Ugh, îi răspund scârbită, când realizez că și-a băgat mingea de cauciuc în golul ochiului. Dar cum ți l-ai pierdut?

— Marina, răspunde el simplu, fără nicio răutate în voce. Am meritat-o.

— Sunt sigură.

Ne uităm atent după următorul colț, holul se mărește, iar plafonul se înalță pe măsură ce intrăm în imensul port de andocare. Pot să văd clar cerul albastru prin hublouri, lumina soarelui se revarsă peste zeci de nave-cercetaș mogadoriene andocate. În afară de nave, nu mai este nimeni. Probabil că mecanicii și echipajul sunt pe puntea de observare, admirând lumea pe care intenționează s-o cucerească. Suntem atât de aproape.

— Stai, îi spun eu. Dacă deschidem sasul, nu vom fi aspirați imediat?

— Suntem în atmosferă acum, nu în spațiu, spune Cinci grăbindu-se. Se apleacă peste o consolă din apropiere, studiind interfața. Va fi vânt. Sper cu nu o să te apuce crizele de frică, nu?

— Nu, îi spun, privind în jur prin portul de andocare. Crezi că am putea arunca în aer o parte din chestiile astea? Poate reușim să distrugem *Anubis* înainte să apuce să facă ceva?

Cinci se întoarce spre mine cu o privire ușor impresionată.

— Ai vreo Moștenire explozivă?

— Nu.

— Nici eu. Știi cum să faci o bombă?

— Ăăă, nu.

— Atunci va trebui să vedem cum scăpăm de aici. Cinci apasă un buton de pe consolă și o ușă metalică glisează în spatele nostru. Este sasul — suficient de robust pentru a menține nava în condiții de siguranță față de vidul din spațiu. Practic, ne sigilează de restul navei.

— Asta o să-i încetinească, zice Cinci, referindu-se la urmăritorii care nu au apărut încă.

— Bine gândit, recunosc eu în timp ce mă uit prin mica fereastră a sasului, așteptându-mă în orice moment să văd mogii pornind pe urmele noastre.

Cinci mai apasă câteva taste și, cu un scâncet hidraulic și o rafală de aer rece, ușile portului de andocare se deschid la capătul cel mai îndepărtat. Vântul vine spre mine și respir adânc, ușurată. Scot piatra Xitharis din rochie și o strâng în mână. Încet, avansez spre ușa deschisă a portului, întrebându-mă cum va fi când mă voi arunca spre cerul albastru. O viață mai bună decât cea de pe *Anubis*, asta e sigur.

— Deci, trebuie doar să țin piatra în mână și să zbor? îl întreb, uitându-mă peste umăr la Cinci.

— Se presupune că așa funcționează. Imaginează-ți că ești ușoară ca o pană, plutind purtată de vânt. Oricum, așa am învățat eu să-mi folosesc Moștenirea.

Mai arunc o privire în jos, cerul fără nori așteptându-mă.

— Și dacă nu funcționează?

Cinci vine spre mine oftând.

— Haide. Sărim împreună.

— Nu plecați nicăieri.

Setrákus Ra iese dintre două nave. Nu știu dacă a fost acolo tot timpul, așteptându-ne, sau dacă s-a teleportat în vreun fel în încăpere. Oricum ar fi, nu contează. Suntem prinși. Încă în forma sa umană, Setrákus Ra stă între noi și poarta deschisă, vântul suflă ușor prin părul lui șaten perfect, fluturându-i reverele costumului. Își ține bastonul de aur — Ochiul lui Thaloc — într-o singură mână.

Cinci pune mâna pe umărul meu și încearcă să mă împingă în spatele lui. Îi evit contactul scuturând din umăr. Îl înfruntăm pe Setrákus Ra umăr la umăr.

— Dă-te din calea noastră, bătrâne, mârâie Cinci. Încearcă să pară dur, dar abia poate să stea în fața lui Setrákus Ra.

— Nu mă dau, răspunde Setrákus Ra cu vocea lui plină de batjocură și de dezamăgire. Mă așteptam la un astfel de comportament din partea ta, Ella. Ni te-ai alăturat recent și ai nevoie de timp pentru a-ți reveni după ce Garzii ți-au spălat creierul. Dar tu, Cinci, băiatul meu, după tot ce am făcut pentru tine…

— Taci, spune Cinci liniștit, aproape rugător. Vorbești, vorbești, vorbești, dar nu spui nimic adevărat!

— Ceea ce spun eu este singurul adevăr, îl contrazice Setrákus Ra cu asprime. Vei fi pedepsit pentru insolența ta.

Cinci încă nu îl poate privi direct pe Setrákus Ra, dar umerii lui încep să tresalte în sus și în jos rapid, la fel ca pe hol cu războinicii mogi. Din pieptul lui începe să se audă un huruit constant. Seamănă cu sunetul unei oale sub presiune când începe să fiarbă. Fac un pas subtil într-o parte, îngrijorată de faptul că Cinci ar putea exploda.

— Destul cu prostiile, copii, spune Setrákus Ra, dar ultima parte a mustrării lui este parțial înecată de țipătul turbat care țâșnește liber din plămânii lui Cinci.

Și apoi atacă.

La început, picioarele goale ale lui Cinci scot sunete ca de palme lovite pe puntea metalică. Dar, în timp ce se apropie de Setrákus Ra, picioarele lui scot un zgomot de zăngănit metalic, *Externa* schimbându-i pielea pentru a se potrivi cu podea. Setrákus Ra doar ridică o sprânceană la Cinci, nepărând impresionat sau intimidat câtuși de puțin.

Nici eu nu stau degeaba. În timp ce Cinci atacă, mă strecor spre una dintre cutiile cu scule din apropiere. Dacă aș putea pune mâna pe o cheie sau orice alt obiect pe care să-l încarc cu *Dreynen*, poate aș putea re-crea lecția de ieri. Numai că de data aceasta, ținta mea va fi Setrákus Ra.

Acest plan, împreună cu indiferent ce voia să facă Cinci, se duce naibii atunci când Setrákus Ra își mișcă brațul dintr-o parte în alta. Un val de explozii de forță telekinetică se abate peste noi, doborându-mă complet de pe picioare și îndepărtând cutia cu scule spre perete. Telekinezia lui este atât de puternică încât unele dintre nave se mișcă în lateral, lovindu-se între ele și scârțâind.

Am căzut pe burtă, dar imediat mă rostogolesc pentru a mă reorienta. Și Cinci a fost lovit grav în aer, dar reușește să scape cu Moștenirea lui de zbor. Plutește la doar câțiva metri de Setrákus Ra. Pielea lui Cinci nu mai este gri-metalic ca a podelei. S-a schimbat în crom strălucitor, ca bila de rulment pe care știu că o poartă la el. Probabil că și această bilă a fost băgată în golul ochiului.

— Oprește-te odată, îl avertizează Setrákus Ra, dar Cinci a trecut de punctul când îi dădea ascultare.

Cinci se repede în direcția lui Setrákus Ra, cu pumnii mari ca niște ciocane, cu intenția de a-i zdrobi fața. Setrákus Ra deviază loviturile cu ușurință cu bastonul, cu toate că furia pur animalică a lui Cinci este suficientă să-l împingă pe Setrákus Ra înapoi, spre ușile deschise ale portului de andocare.

Încăierarea lor îmi deschide o oportunitate. Îi las pe cei doi nebuni să se lupte. Tot ce trebuie să fac este să găsesc momentul potrivit să mă arunc cu capul spre cerul albastru și să sper că piatra Xitharis face ceea ce a spus Cinci.

Tocmai când încep să-mi fac mutarea, observ o strălucire în ochii lui Setrákus Ra. Simt cum un câmp invizibil de energie trece peste mine, de parcă presiunea din încăpere s-a schimbat. În momentul când e gata să lovească cu pumnul, pielea lui Cinci se transformă înapoi la normal. Pumnii lui se opresc deasupra lui Setrákus Ra. În același moment, Cinci cade din aer cu un strigăt.

Se întâmplă la fel ca la Baza Dulce. Setrákus Ra a creat un fel de câmp care anulează Moștenirile. E o *Aeternus* ca a mea, iar acum știu că eu și Setrákus Ra împărțim aceeași Moștenire, *Dreynen*. Tehnica lui este diferită de ceea ce am învățat. E ca și cum ar încărca moleculele din aerul din jurul lui, creând o rază în care Moștenirile sunt inutile.

Doar că asta nu funcționează și pe mine. Încă simt *Dreynen* ascunsă în mine și știu că mi-aș putea folosi *Aeternus* dacă aș vrea. Într-un fel, eu sunt imună la versiunea de *Dreynen* a lui Setrákus Ra. Asta pentru că suntem rude? Sau am vreo Moștenire care îmi dă imunitate în fața lui Setrákus Ra? A spus toate prostiile alea despre Moștenirile care vin la întâmplare de la Lorien, nefiind altceva decât haos. Dar dacă se înșală și Moștenirile mele au fost alese special ca să-l distrugă? Dar cel mai important — oare Setrákus Ra știe că puterea lui nu mă afectează?

În acel moment, Setrákus Ra nu-mi dă deloc atenție. E complet concentrat pe Cinci. Știu că ar trebui să profit, dar nu mă pot mișca din loc. Chiar și după tot ce a făcut, îl pot lăsa pe Cinci în urmă?

Cinci este în genunchi în fața lui Setrákus Ra, ținându-și mâna rănită în dreptul stomacului. Forma umană a lui Setrákus Ra a crescut cu aproape un metru, devenind impunătoare — el e mai înalt și mai voluminos acum, umflat într-un mod grotesc. Se apleacă și îl apucă pe Cinci de cap cu o singură mână nenatural de mare.

— Tot ce trebuia să faci era să urmezi ordinele, strigă Setrákus Ra la Cinci. Îi dă capul pe spate lui Cinci astfel încât să-l privească în față. Am fi putut intra în Sanctuar împreună, dacă ai mi-ai fi adus acel pandantiv nenorocit. Iar acum, asta — *îndrăznești* să ridici mâna împotriva Liderului tău Iubit. Mă dezguști, băiete.

Nu știu la ce se referă Setrákus Ra când vorbește despre *Sanctuar*, dar mi-o notez în minte. Fac, de asemenea, un pas spre el și Cinci, încă sfâșiată între fugă și oferirea ajutorului, neștiind ce aș putea face într-o luptă împotriva conducătorului mogadorian.

Capul lui Cinci este înclinat într-un unghi ciudat, nu poate decât să bâiguie răspunsuri la întrebările lui Setrákus Ra.

— Ar fi trebuit să știu că nici un Garde nu merită cu adevărat să fie salvat, continuă Setrákus Ra. Tu ești cel mai mare eșec al meu, Cinci. Dar vei fi și ultimul.

Cinci urlă de durere când mâna lui Setrákus Ra își întărește strânsoarea pe capul său. Stomacul mi se revoltă când îmi dau seama că, practic, îi va zdrobi capul lui Cinci. Nu pot lăsa să se întâmple asta.

Cu toată forța telekinetică pe care o pot stoarce din mine, îl împing pe Setrákus Ra spre ușile deschise ale portului de andocare.

Ochii lui se lărgesc de surpriză când începe să se dea înapoi, iar aerul trece cu putere prin costumul lui elegant care acum este rupt pe la cusături de la creșterea s-a inumană. Setrákus Ra își pierde aderența pe capul lui Cinci, unghiile provocându-i zgârieturi adânci în scalp. Reușește să se oprească înainte să-l împing de pe *Anubis* și îi simt Telekinezia cum încearcă să se întoarcă împotriva mea.

— Ella, cum… începe el să întrebe cu un amestec de surpriză și frustrare.

Dar apoi Cinci îl atacă cu lama lui extinsă din antebraț.

— Mori! urlă Cinci. Setrákus Ra încearcă să se ferească, dar nu poate evita în întregime lovitura lui Cinci. Lama i se înfige în umăr.

Am țipat când un junghi de durere a trecut prin mine. În umărul meu se deschide o rană, sângele cald se scurge în fața mea. Mă lovesc de una dintre navele din apropiere, strângând rana cu mâna, încercând să opresc sângerarea cu degetele.

Cinci se îndepărtează de Setrákus Ra cu ochii largi. Mogadorianul pare nevătămat. Setrákus Ra zâmbește când îl vede pe Cinci că se întoarce spre mine cu gura căscată. Mă uit în dreapta, unde Setrákus Ra ar fi trebuit să fie înjunghiat.

— Uite ce i-ai făcut, îl dojenește Setrákus Ra.

Vraja mogadoriană, îmi dau eu seama și încep să mă simt amețită. Orice rană provocată lui Setrákus Ra mi se transmite mie, de fapt.

Cinci privește oripilat ceea ce a făcut. Înainte de a putea reacționa, Setrákus Ra îl prinde de gât și îl trântește violent cu partea din spate a capului de coca navei cea mai apropiată. El face acest lucru din nou și din nou, până când corpul lui Cinci devine moale. Apoi, fără milă, Setrákus Ra aruncă trupul devenit ca o cârpă prin ușile deschise ale navei *Anubis*. Încerc să ajung la Cinci cu Telekinezia, dar sunt prea slăbită. Corpul lui dispare din vedere, căzând spre Pământ.

Mă prăbușesc la podea, sângele curgându-mi printre degete. Toată puterea s-a scurs din mine. Nu voi putea evadarea de pe *Anubis* astăzi. Bunicul meu a câștigat.

Setrákus Ra stă deasupra mea, forma sa umană a revenit la normal, deși costumul lui este distrus. Dă din cap, zâmbind ca un profesor dezamăgit.

— Hai, Ella, vino, spune el. Trebuie să trecem peste acest episod.

Ridic mâna plină de sânge ca s-o vadă.

— De ce? De ce mi-ai făcut asta?

— A fost singura cale pentru tine de a învăța că Progresul Mogadorian este mai important decât chiar propria viață, răspunde el. Setrákus Ra mă ridică în brațe. Înainte să-mi pierd cunoștința, îmi șoptește cu blândețe: Tu nu îl vei mai dezamăgi din nou pe Liderul Iubit, nu-i așa?

Capitolul 23 (Șase)

Planul de zbor al lui Adam este să navigăm de-a lungul coastei Atlanticului până în apropiere de Florida, apoi să ne întoarcem spre vest și în cele din urmă să ajungem în extremitatea de sud-est a Mexicului. Zburând cu Skimmer-ul la viteză maximă și la altitudine suficient de joasă pentru a evita orice altă aeronavă, călătoria ar trebui să dureze aproximativ patru ore.

Este o călătorie liniștită. Mă aplec pe spate în scaun și privesc refluxul cum se retrage de pe coasta de sub noi. Adam nu prea vorbește; își ține ochii drept înainte, din când în când ajustând cursul de zbor atunci când sistemele de navigare indică o altă aeronavă. Praf doarme pe podea, la picioarele lui. În ceea ce o privește pe Marina, ea rămâne încordată. Ca de obicei, nu a scăpat de frica de zbor nici acum, când la manșe este un mogadorian.

— Știi, te poți odihni câteva ore, sugerează Adam în cele din urmă, cu tonul său prudent.

Eu aproape că adormisem, deci cred că vorbea cu Marina. Stă cu spatele drept, o ușoară răceală venind dinspre ea. Probabil că Adam o vede cu coada ochiului.

Marina pare să ia în considerare acest lucru pentru o clipă, apoi se apleacă în față, astfel încât capul ei ajunge aproape pe umărul lui Adam. El ridică o sprânceană, dar nu își ia mâinile pe manșe.

— Ultima excursie pe care am făcut-o cu Șase în sud a fost cu mai puțin de o săptămână în urmă, spune Marina cu vocea măsurată. Am aflat prea târziu că avem un trădător printre noi. L-am înjunghiat în ochi. I-am arătat că sunt *milostivă*.

— Știu ce s-a întâmplat în Florida, spune Adam. De ce-mi spui asta?

— Pentru că vreau să știi ce se va întâmpla dacă ne trădezi, îi răspunde Marina, lăsându-se înapoi pe spate. Și nu-mi spune să mă *odihnesc*.

Adam se uită peste umăr la mine parcă cerând ajutor, dar ridic din umeri și el se întoarce la loc. Marina încearcă să-și mențină furia, iar eu nu am de gând să-i stau în cale. În plus, nu cred e rău să bagi puțină frică în tovarășul nostru mogadorian.

Mă gândeam că a renunțat la conversație, dar după câteva minute, Adam vorbește din nou.

— Ieri a fost pentru prima dată când am ridicat o sabie care este în familia mea de generații. Nu mi-a fost permis niciodată s-o ating, doar s-o admir de la distanță. A aparținut tatălui meu, generalul Andrakkus Sutekh. El s-a luptat cu Numărul Patru — John. Am ridicat sabia și am înfipt-o în spatele tatălui meu și l-am ucis.

Adam vorbește cu indiferență, de parcă ar fi citit despre asta la știri. Mă uit la el, apoi privesc peste umăr la Marina. Ea se uită în jos la podea, adâncită în gânduri. Când frigul care iese din ea începe să se domolească, Praf se ridică și se duce spre ea. Lupul își odihnește capul în poala Marinei.

— Foarte tare povestea, îi spun lui Adam când devine dureros de clar că cineva trebuie să rupă tăcerea. Nu am întâlnit pe nimeni care să care cu el o sabie.

— *Foarte tare*, repetă Adam, încruntându-se. Voiam să scot în evidență faptul că nu trebuie să-mi puneți la îndoială loialitatea.

— Îmi pare rău că a trebuit să-i faci asta tatălui tău, spune Marina după un moment. N-am știut.

— Mie nu îmi pare rău, răspunde Adam răstit. Dar mulțumesc pentru consolare.

Pentru a rupe tensiunea, încep să mă joc cu niște butoane de pe consola Skimmer-ului.

— Chestia asta prinde vreun post de radio sau ceva? Ori spunem povești morbide tot drumul?

Adam reajustează rapid cadranele imediat după mine. Cred că l-am surprins zâmbind un pic, probabil ușurat că amenințarea cu moartea a dispărut din restul călătoriei.

— Nu are niciun radio, spune el. Dar pot să fredonez niște imnuri mogadoriene, dacă dorești.

— Oh, îmi vine să vomit, îi răspund, iar Marina chicotește pe scaunul din spate.

Îmi dau seama că Adam este amuzant, pare mai relaxat acum, iar stoicismul lui defensiv a dispărut. Pentru un moment, pare că se simte confortabil aici, cu doi dintre dușmanii săi de moarte.

— Ce e? îl întreb eu, iar el își întoarce privirea în grabă. Cred că mintea lui era în altă parte.

— Nimic, spune el, aproape melancolic. Pentru o secundă, tocmai mi-am amintit de cineva pe care l-am cunoscut.

Restul de zbor către sud este lipsit de evenimente. Reușesc să ațipesc o dată sau de două ori, cu toate că nu pentru mult timp. Cu Praf cuibărit în poala ei, se pare că Marina reușește în cele din urmă să se relaxeze. Adam se abține să mai fredoneze imnurile mogadoriene.

Zburăm peste pădurea tropicală din Campeche, Mexic, la doar o oră distanță de Sanctuarul loric care se presupune că este ascuns printre ruinele unui oraș mayaș antic, atunci când o lumină roșie de avertizare începe să clipească pe parbrizul translucid al Skimmer-ului. Am observat doar atunci când Adam a sărit în sus.

— La dracu', spune el și se pornește imediat să butoneze comutatoare de pe consola Skimmer-ului.

— Ce este?

— Cineva ne-a blocat.

Camerele de luat vederi montate pe Skimmer trimit secvențe pe ecranul nostru, imaginile de sub navă și din spate devin vizibile. Nu văd nimic, doar cerul albastru senin și bolta deasă a pădurii de sub noi.

— De unde vin? întreabă Marina, privind în toate direcțiile prin fereastră.

— Acolo, spune Adam, arătând cu degetul pe ecran. O navă-cercetaș mogadoriană, la fel ca a noastră, vine încet spre noi de jos. Corpul navei este vopsit în nuanțe de verde, un camuflaj care să se potrivească cu pădurea din care a ieșit.

— Putem scăpa de ei? întreabă Marina.

— Pot să încerc, răspunde Adam, trăgând de manșe în jos pentru a da Skimmer-ului nostru ceva mai mult combustibil.

— Sau putem s-o doborâm, sugerez eu.

Când începem să prindem viteză, lumina roșie intermitentă de pe consolă se multiplică în patru astfel de lumini roșii intermitente. Sunt mai multe. Două Skimmer-e identice se ridică din junglă chiar în fața noastră, o alta apare în partea laterală. Prima încă se află chiar în coada noastră. Prins la mijloc, Adam nu are de ales decât să se oprească. Celelalte Skimmer-e ne înconjoară.

— Toate navele lor au arme, nu? întreabă Marina.

— Da, răspunde Adam. Suntem în dezavantaj.

— Nu chiar, spun eu și mă concentrez. Cerul, care mai devreme era senin, începe să se întunece, norii adunându-se la comanda mea..

— Stai, mă avertizează Adam. Nu vrem să știe cine este la bord.

— Ești sigur că nu vor trage în noi?

— Nouăzeci la sută, spune Adam.

Renunț la furtună, lăsând norii să se deplaseze pe cer natural. O secundă mai târziu, un *bip* strident se aude din consola noastră de bord.

— Ne apelează, spune Adam. Vor să vorbească cu noi.

Un alt plan încolțește în mintea mea, unu care nu implică o luptă în aer împotriva dușmanilor noștri.

— Ai spus că ești fiul unui general, nu? îi zic lui Adam. Deci nu poți să te dai mare și tare la ei, ca să zic așa?

Adam se gândește la asta, apoi comunicatorul de bord bipăie din nou.

— Ar trebui să-ți spun că nu sunt tocmai bine văzut printre semenii mei, spune el. S-ar putea să nu mă asculte.

— Da, păi, ăsta e un risc, recunosc. În cel mai rău caz, te iau prizonier, nu?

Adam face o grimasă.

— Da.

— Deci, îi lăsăm să ne ducă acolo unde vor. Nu-ți face griji. O să te salvăm.

— Trebuie să faci *ceva*, spune Marina, arătând spre parbriz. Nava din fața noastră, devenind nerăbdătoare sau suspectând ceva, și-a îndreptat turela spre noi.

— Bine, deveniți invizibile, spune Adam.

Mă întind și o prind de mână pe Marina, dispărând amândouă invizibile. Simțind pericolul, Praf se micșorează și devine un șoricel gri și se ascunde sub scaunul lui Adam.

Adam apasă un buton de pe consolă și un flux video prinde viață pe ecranul nostru. Un cercetaș mogadorian cu aspect urât, cu ochii gri și prea apropiați, cu dinți scurți și ascuțiți, se uită la Adam cu o mimică de supărare feroce. Latră ceva aspru în mogadoriană.

— Protocolul ne obligă să vorbim limba engleză cât timp ne aflăm pe Pământ, cultivat cretin, îi răspunde Adam cu răceală. Se așază bățos în scaunul său, devenind dintr-o dată atât de aristocrat încât îmi vine să-l plesnesc. I te adresezi lui Adamus Sutekh, fiul neaoș al generalului Andrakkus Sutekh. Am de îndeplinit treburi urgente pentru tatăl meu. Condu-mă la sit-ul loric imediat.

Trebuie să-l admir pe Adam, este un mincinos excelent. Expresia cercetașului trece de la supărare la confuzie și, în cele din urmă, ajunge să se teamă pur și simplu.

— Da, domnule, imediat, răspunde cercetașul, iar Adam, drept răspuns, întrerupe imediat conversația. Unul câte unul, Skimmer-ele rup încercuirea în care ne-au prins și revenim pe curs.

— A funcționat, spune Marina, părând un pic uimită și îmi dă drumul la mână.

— Deocamdată, răspunde Adam, încruntându-se nesigur. A fost de rang inferior. Indiferent cine o fi la comandă, va fi o altă poveste.

— Nu poți să-i spui doar că tatăl tău te-a trimis aici pentru a verifica progresul? îl întreb.

— Presupunând că ei nu știu că mi-am trădat poporul și că tatăl meu, în esență, m-a condamnat la moarte? Da, ar putea să funcționeze.

— Trebuie doar să le distragi atenția puțin. Suficient cât eu și Marina să găsim o cale de intrare în Sanctuar.

— Acolo este, spune Marina, privind prin fereastră în timp ce Skimmer-ele încep să coboare spre Calakmul.

Sub noi se văd o mulțime de clădiri antice mici, toate construite din calcar care s-a erodat în timp de secole, jungla înghițindu-le ca pe o revendicare. Privirea îmi este atrasă de un imens templu în formă de piramidă, care are turnuri peste tot; construit pe un mic deal, templul este compact, acoperit de scări abrupte, dăltuite direct în piatră. Nu prea îmi dau seama bine de la această distanță, dar se pare că există un fel de intrare în vârful piramidei.

— Pe cât punem pariu că trebuie să urcăm în vârful acelei chestii? zic eu.

— Este Sanctuarul, răspunde Marina. Sunt sigură.

— La fel de siguri sunt și semenii mei, evident, zice Adam.

Mogadorienii au defrișat jungla în jurul Sanctuarului într-un inel perfect, toți copacii au fost doborâți, iar o întreagă flotă de nave-cercetaș mogadoriene stă pe solul curățat. Pe lângă zecile de Skimmer-e, mai sunt o serie de corturi unde probabil că sunt campați mogii. Mai există, de asemenea, ceva ce pare a fi un ansamblu de lansatoare de rachete grele și turele-blaster, toate aceste arme orientate spre templu și totuși structura arată complet neatinsă. În mod ciudat, de la baza templului în sus, urcând pe părțile laterale, încă sunt copaci și liane crescute prea mult, neatinse de ani de zile. Este un contrast puternic cu netezimea și defrișarea severă a perimetrului mogadorian, dacă stai să te gândești că tot ce era natural a fost îndepărtat.

— Parcă ceva i-a împiedicat să se apropie, spune Marina, observând același lucru ca și mine.

— Malcolm a spus că numai Garzii pot intra, îi răspund.

Navele mogadoriene care ne-au escortat aterizează pe aerodromul improvizat, iar Adam aterizează câțiva metri mai departe. Sanctuarul se vede în depărtare. Singurul lucru care stă între noi și templul loric este o fâșie de teren larg deschisă și o mică armată de mogadorieni, mulți dintre ei au început să se adune pe aerodrom, toți înarmați cu blastere.

— Comitetul de primire, spun, uitându-mă la Adam. El se uită la semenii lui pe monitor, înghite în sec și se ridică din scaunul pilotului.

— Bine, mă duc eu primul. Poate îi îndepărtez cumva. Voi intrați în Sanctuar.

— Nu-mi place asta, spune Marina. Sunt prea mulți.

— Va fi bine, spune Adam. Intrați acolo și faceți ceea ce trebuie să faceți.

Și cu asta, Adam deschide carlinga și sare pe corpul Skimmer-ului. Sunt cam treizeci de mogadorieni jos, așteptându-l, dar mai sunt alte zeci care se plimbă printre corturi. Eu și Marina rămânem pe poziție în Skimmer, mâna mea aproape de a ei, în caz că trebuie să devenim invizibile.

— Cine e șeful aici? strigă Adam în picioare, drept și țeapăn, afișând din nou aerele sale de neaoș.

O războinică înaltă, îmbrăcată într-un trenci negru fără mâneci, pășește înainte. Are două împletituri groase, care pornesc de pe părțile laterale ale capului, înfășurându-l, încercuind tatuajele tradiționale mogadoriene de pe scalp. Are mâinile înfășate în bandaje albe, pline de praf, de parcă au fost recent rănite sau arse.

— Sunt Phiri Dun-Ra, fiica neaoșe a onorabilului Magoth Dun-Ra, îi strigă războinica lui Adam. Postura ei este aproape la fel de impunătoare și rigidă ca a lui. De ce ai venit aici, Sutekh?

Adam coboară de pe nava noastră, mișcând din cap ca să-și dea părul din ochi.

— Ordine primite de la însuși Liderul Iubit. Am venit să inspectez acest sit pentru a-l pregăti pentru sosirea sa.

Un tremur trece prin mulțime când Adam îl menționează pe Setrákus Ra. Mulți dintre mogi fac schimb de priviri nervoase. Cu toate acestea, Phiri Dun-Ra pare liniștită. Pășește înainte, lăsând blasterul să se legene alene pe lângă șold. Ceva mi se strânge în stomac la vederea ei. Modul în care se mișcă precum un prădător, sclipirea din ochii ei de parcă problemele s-ar putea declanșa în orice moment... E mult mai inteligentă decât ceilalți războinici mogi pe care i-am întâlnit.

— Ah, Liderul Iubit. Desigur, spune Phiri, apoi arată către templul din depărtare. Ce v-ar plăcea să vedeți mai întâi, domnule?

Adam face un pas spre tabăra mogilor și deschide gura să vorbească. Direct, fără niciun avertisment, Phiri ridică blasterul și îl lovește pe Adam peste gură cu mânerul. Când cade la pământ, ceilalți mogadorieni își îndreaptă blasterele spre el la unison.

— Ce zici de interiorul unei celule, trădătorule? mârâie Phiri, stând deasupra lui Adam cu blasterul îndreptat spre fața lui.

Capitolul 24 (Șase)

Întind mâna și o apuc imediat pe Marina. Invizibile, coborâm cu grijă din navă, sincronizându-ne mișcările. În spatele nostru, brusc, se aude o bătaie de aripi. Praf își ia zborul în forma unei păsări tropicale cu aripile gri. Niciunul dintre mogi nu-l observă când se avântă din carlingă, dar nici pe noi când sărim la pământ. Sunt prea distrași de spectacolul pe care îl face Phiri Dun-Ra cu Adam.

— Îl cunosc pe tatăl tău, Sutekh, spune Phiri, ridicând vocea astfel încât mogii care s-au adunat într-un semicerc în jurul ei s-o poată auzi. E un nenorocit, dar cel puțin el e nobil. El crede în Progresul Mogadorian.

Dacă Adam a răspuns ceva, nu l-am pot auzi peste murmurul aprobator care vine de la ceilalți mogi. Îl văd doar puțin prin mulțime — ghemuit la picioarele lui Phiri, stă sprijinit în mâini, încercând să se ridice în picioare, dar probabil e încă amețit de la lovitură.

— De fapt, tatăl tău mi-a dat această misiune, continuă Phiri. Am fost responsabila unei echipe care a permis unui Garde să scape din fortăreața din Virginia de vest. Pedeapsa a fost fie moartea, fie o călătorie până aici. N-am avut prea multe de ales, într-adevăr. Vezi tu, dacă nu reușim ce avem de făcut aici, toți vom fi executați oricum. Singurul mod de a trăi este să livrăm *Sanctuarul*.

La rostirea cuvântului "Sanctuarul", Phiri face un gest sarcastico-dramatic cu ambele mâini bandajate, care cuprinde întregul templu. Am mai zăbovit pentru o clipă ca să mai ascult ce altceva mai are de spus.

— Nu trece o zi în care să nu mă întreb dacă nu cumva am luat decizia greșită. Poate o moarte rapidă ar fi fost mai bună. Vezi tu, Sutekh, noi toți am fost trimiși aici drept pedeapsă, explică Phiri. Îmi lasă impresia că nu vorbește doar cu Adam — ea încearcă să-și mobilizeze trupele. Poate că moralul scade în junglă. Am fost trimiși în locul ăsta părăsit pentru a doborî scutul impenetrabil care păzește tot ce au ascuns loricii în interior. Pentru noi toți, este ultima noastră șansă de a-l impresiona pe Liderul Iubit. Este locul perfect pentru un trădător ca tine.

Phiri se ghemuiește în fața lui Adam.

— Deci, știi secretul Sanctuarului? Ai venit aici pentru mântuire?

— Da, vine răspunsul amețit al lui Adam. Dacă este un câmp de forță, încearcă să te arunci prin el.

Phiri râde la zeflemeaua lui Adam. Este acel râs care mă răscolește din nou — are un aer amenințător, de parcă micul ei spectacol este pe cale să se încheie. Asta înseamnă că trebuie să ne grăbim.

O trag pe Marina și ne strecurăm prin spatele mogadorienilor. Adam a creat o diversiune dată naibii — dacă urmăm planul, putem intra în perimetrului Sanctuarului cu ușurință. Dar eu nu sunt dispusă să-l las pe Adam să sfârșească așa și cred că nici Marina nu vrea. În loc să ne îndreptăm spre templu, ne mișcăm rapid către una dintre turelele blaster pe care mogii le-au folosit să tragă fără folos în câmpul de forță care protejează Sanctuarul.

— Să mă arunc prin el, repetă Phiri, râsul ei dispărând. Nu este o idee rea, Sutekh. De ce nu te duci tu mai întâi?

Cu coada ochiului, am observat semnalul lui Phiri spre câțiva războinici de sub comanda ei. Ei se reped și îl ridică pe Adam în picioare. Cu Phiri mergând înainte, mogii îl trag pe Adam spre linia invizibilă care delimitează perimetrul defrișat de porțiunea neatinsă a junglei din jurul templului.

— Am încercat totul, chiar și un mic bombardament atomic, ca să intrăm în Sanctuar, spune Phiri ca o simplă conversație. Se spune că Liderul Iubit știe o cale de a intra. Asta îi implică pe Garzi și micile lor pandantive. După cum știi, Garzii s-au dovedit a fi... greu de convins. Dar dacă tu crezi în Marea Carte — iar eu cred — atunci știi că nimic nu poate sta în calea Progresului Mogadorian. Ceea ce înseamnă că acest câmp de forță nenorocit va cădea. Vreau să calc în picioare orice magie lorică ce ne ține afară, în numele Liderului Iubit.

— Atunci de ce nu ai făcut-o deja? o întreabă Adam. Dacă nimic nu poate sta în calea Progresului Mogadorian, de ce nu o faci?

— Poate pentru că n-am avut la îndemână un frumușel de băiat destul de neaoș pentru a-l folosi pe post de berbec.

Eu și Marina ajungem la cea mai apropiată turelă. Împreună, urcăm treptele de pe partea din spate a blasterului.

Chestia asta seamănă cu un ciocan pneumatic. Are un scut, un fel de apărătoare împotriva vântului și o cătare amplasată deasupra țevii. Există două mânere pentru rotirea armei, cu declanșatoare care seamănă cu frânele unei biciclete.

— Crezi că poți trage cu chestia asta? îi șoptesc Marinei.

— Ochesc, apăs maneta și trag. Este destul de intuitiv, Șase.

— Bine. Așteaptă puțin.

Turela necesită două mâini pentru a funcționa. Chiar dacă toți mogii sunt departe de noi, nu vreau să ne facem vizibile și să dăm ocazia unuia dintre ei să ne vadă și să ne ruineze ambuscada. Îmi pun cu atenție mâna pe partea din spate a gâtului Marinei înainte de a da drumul mâinii ei. În acest fel, ea va putea să opereze turela în timp ce amândouă rămânem invizibile. Încet, Marina începe să miște turela, îndreptând-o spre mogi. Arma ar trebui unsă — scoate un scâncet metalic atunci când se mișcă. Îmi ridic mâna liberă în aer și invoc rapid o rafală puternică de vânt pentru a acoperi sunetul.

— Dă-mi voie să-ți arăt despre ce este vorba, spune Phiri. Îl ține pe Adam chiar în fața barierei invizibile acum, gorilele ei forțându-l să stea în genunchi. Ea își desface bandajul de pe una dintre mâini, dezvăluind carnea oribil carbonizată. Asta face scutul loric atunci când faci un pas greșit împotriva lui.

— Ar trebui să fii mai atentă, îi răspunde Adam.

La un semn al lui Phiri, cei doi războinici se chinuie să-l aducă pe Adam într-o poziție pe jumătate aplecat, ținându-i brațul astfel încât acesta să poată atinge câmpul de forță.

Phiri se apleacă spre Adam.

— Există zvonuri despre tine, Sutekh. Se spune că ești pe jumătate Garde acum. Poate că ești tot ce aveam nevoie pentru a intra în Sanctuar. Poate că un ciudat ca tine va întrerupe câmpul de forță și astăzi va fi ziua în care vom intra în Sanctuar în numele Liderului Iubit.

— Într-un fel sau altul, astăzi va fi ultima ta zi la Sanctuar, îi răspunde Adam printre dinți. Îți promit.

Cuvintele lui Adam o fac pe Phiri să ezite. Aruncă o privire înapoi spre nava noastră, brusc realizând că poate Adam nu a venit singur. E prea târziu.

Marina are turela îndreptată spre mulțimea de mogi.

— Gata? șoptește ea spre mine.

— Prăjește-i.

Mâinile invizibile ale Marinei se strâng pe declanșatoarele turelei. Arma mugește cu o asemenea forță încât am fost aproape să cad pe spate. Reușesc să mă agăț de Marina, astfel încât ea să nu devină vizibilă. Mogii din cel mai apropiat grup nu au nici măcar șansa să se întoarcă spre noi când coloane strălucitoare de foc de blaster sfârâie pe spatele lor, transformându-i imediat la cenușă.

De îndată ce Marina deschide focul, Praf se coboară din cer scoțând un sunet ascuțit. Acum, în forma unui șoim cu aripi gri, himera își înfige gheare în fața unuia dintre războinicii care îl țin pe Adam.

Mogii urlă și se împrăștie. Sunt complet confuzi — probabil au impresia că turela lor a fost posedată de o fantomă. Phiri Dun-Ra are prezență de spirit și trage un foc de blaster care este deviat de apărătoarea turelei, apoi fuge pentru a se pune la adăpost. Marina continuă bombardamentul, cu toate că este atentă să evite zona din jurul lui Adam.

După ce Praf l-a pus jos pe unul dintre războinici, Adam îl pocnește cu cotul în stomac pe al doilea. Când reușește să se ridice, Adam îl împinge chiar în bariera invizibilă din jurul Sanctuarului.

Cu o flamă de energie rece, albastră, scutul din jurul templului se arată — este ca o rețea electrică gigantică întinsă în formă de cupolă. Mogul se aprinde ca un băț de chibrit când atinge câmpul de forță. Cenușa trupului său pare să plutească în aer odată ce scutul dispare din nou, până când o rafală blândă de vânt o împrăștie.

Eliberat, Adam se aruncă pe burtă. Imediat, Marina întoarce turela pentru a trage în mogii din jurul lui. Câțiva dintre ei, inclusiv Phiri Dun-Ra, s-au adăpostit după una dintre navele parcate. Chiar dacă ei nu ne pot vedea, trag cu blasterele spre turelă. Arma noastră începe în curând să scoată fum și huruie periculos.

— S-a supraîncălzit! îi strig Marinei. Sari!

Sărim în direcții opuse când turela explodează într-un nor de fum negru. Suntem vizibile și fără niciun fel de acoperire.

Înainte ca mogii supraviețuitori să poată trage în el, Adam lovește pământul cu pumnul. Solul se ridică în valuri în direcția lor și îi doboară pe mogi din picioare. Profit de ocazie și mă rostogolesc sub una dintre celelalte nave, concentrându-mi deja Moștenirea pentru a crea o furtună.

Cerul se întunecă și începe să plouă. Aici, în junglă, este floare la ureche să apelez la acest tip de vreme, dar mai am nevoie de câteva secunde pentru fulgere și nu sunt sigură că voi fi suficient de rapidă. Phiri și trupele ei atrag deja spre mine, focul blasterelor mușcând praful umed din fața poziției mele.

Grindina de dimensiunile unui pumn o lovește pe Phiri chiar în capul ei chel. Ea se trage înapoi, adăpostindu-se.

Am observat-o pe Marina ascunsă în spatele unei stive de lăzi. Se concentrează pe picăturile de ploaie, transformându-le în gheață și trimițându-le spre mogii care cad loviți. Simt furtuna cum ajunge la putere maximă și las un fulger să cadă liber. Phiri reușește să se ferească în ultima secundă, dar ultimii doi războinici ai ei sunt electrocutați și transformați în praf.

Apoi, spre surprinderea mea, Phiri Dun-Ra fuge. Fără ca măcar să arunce o privire peste umăr, războinica neaoșe fuge să se ascundă în jungla din apropiere.

Adam se ridică în picioare. Are buzele sparte de la lovitura lui Phiri, sângele prelingându-i-se pe bărbie. Altfel, pare nevătămat și în alertă. Începe să alerge după Phiri, picioarele lui alunecând prin noroiul roșu-brun creat furtună. Phiri dispare din vedere înainte ca Adam să ajungă prea departe. El se oprește la câțiva metri de mine.

— Las-o să plece, îi spun, încercând să domolesc furtuna pe care am creat-o.

— Nu ar trebui să mergem după ea? întreabă Adam, scuipând sângele din gură. Ochii lui scanează ruinele din apropiere și linia de copaci. Îmi dau seama că își dorește o luptă corectă împotriva războinicei neaoșe. Praf, revenit la forma de lup, vine și se așază lângă Adam, lingându-i ușor mâna. El se întoarce spre mine. Apropo, vă mulțumesc pentru că m-ați salvat.

— Mda, m-am gândit că dacă tot ai creat diversiunea aia, să nu rămân datoare și să nu te las să fii sacrificat.

— Mă bucur că ai gândit așa, răspunde Adam, apoi se uită spre ruinele din jurul Sanctuarului. Ar trebui s-o prindem. E periculoasă.

— Uită de Phiri, îi spun, întorcându-mi privirea de la junglă și privind spre templul care ne așteaptă.

— Avem lucruri mai importante de făcut decât să urmărim un mog, spune Marina venind spre noi. Nu contează cât de nenorocită e.

Dau din cap în semn de acord.

— E singură acolo. Poate că o va mânca ceva. Îl vom lăsa pe Praf aici să supravegheze navele, în caz că are de gând să se întoarcă.

Adam continuă să privească spre junglă. După un moment, încuviințează dând din cap.

— Bine. O să stau cu ochii în patru în timp ce voi mergeți înăuntru.

Mă uit întrebător la Marina pentru a mă asigura că nu are îndoieli cu privire la ceea ce vreau să spun. Drept răspuns, ea ridică din umeri, apoi pornește spre nava noastră pentru a începe descărcarea.

Ca un cocoș, întind capul spre Adam.

— Nici măcar nu vrei să încerci să intri cu noi? îl întreb.

Adam se uită la mine.

— Glumești? Ai văzut ce i-a făcut scutul lui Phiri Dun-Ra?

— Te voi vindeca eu dacă se întâmplă asta, se oferă Marina, vorbind peste umăr.

— Nu înțeleg, spune Adam. Se întoarce și se uită în sus la templu, cu mâinile în șolduri. Pare emoționat. De ce ar trebui să mă duc eu acolo? Este un loc loric.

— La fel cum a spus nenorocita de Phiri, tu ești pe jumătate Garde acum, îi explic. Nu ești loric, dar ai Moșteniri.

— Am o Moștenire, clarifică Adam. Și nici măcar nu a fost a mea de la început. Eu... nici măcar nu sunt sigur dacă ar trebui s-o am.

— Nu contează. Dacă am înțeles bine ceea ce ne-a spus Malcolm — și există un mare dacă — există o parte vie a Lorienului în acel templu. De la asta provin Moștenirile noastre. Ceea ce înseamnă că ești conectat cu chestia aia, la fel ca noi.

— Totul s-a întâmplat dintr-un motiv, spune Marina în timp ce urcă pe coca navei noastre. Apoi se uită înapoi la noi, o încruntare de griji îi străbate ușor chipul. Uitați-vă la profețiile lui Opt.

Adam nu pare convins. Înghite în sec.

— Nu știm ce ne așteaptă acolo sau la ce să ne așteptăm. S-ar putea să avem nevoie de tine acolo. Deci, hai sus, omule.

Nu sunt sigură cum va răspunde Adam la un astfel de îndemn.

Un zâmbet firav apare pe fața lui, ca atunci în carlingă, când păstram distanța.

— Bine, mă bag, spune el. Asta dacă scutul invizibil nu-mi arde fața.

Mergem la navă ca s-o ajutăm pe Marina. Tocmai scoate din carlingă Cufărul în care am adunat moștenirile noastre și îl lasă să plutească spre mine cu Telekinezia. Apoi, cu grijă, face la fel cu trupul lui Opt. Trupul plutește în fața ei de parcă l-ar purta pe brațe. Spre surprinderea mea, desface jumătatea superioară a sacului. Acolo este Opt, arătând la fel cum era când trăia, conservat de acei electrozi mogadorieni.

— Marina? Ce faci?

— Vreau ca el să vadă Sanctuarul, spune ea, apoi îndepărtează ușor o buclă din părul creț de pe fruntea lui Opt. Te duci acasă, îi șoptește ea.

Marina coboară de pe corpul navei, concentrându-și Telekinezia astfel încât corpul lui Opt să stea aproape de ea întregul drum. Este profund îndurerată și nici măcar nu se uită la mine sau la Adam înainte de a porni spre templu. Așteaptă de multe zile momentul acesta, momentul în care Opt să se odihnească în pace. Fără cuvinte, eu și Adam ne alăturăm procesiunii ei sumbre.

Pe măsură ce ne apropiem de marginea terenului curățat de mogi, templul sălbatic și năpădit de vegetație se profilează în fața noastră. Simt un gâdilat ciudat în piept. Mă uit în jos și observ că pandantivul lui John strălucește viu și se ridică în partea superioară a pieptului meu. Ajustez cămașa și pandantivul plutește în fața mea cu lanțul întins. E ca și cum un magnet îl atrage spre Sanctuar. Cele două pandantive ale Marinei se comportă la fel.

Adam privește cu uimire la bijuteria care sfidează gravitația, iar eu ridic din umeri.

— Asta-i o noutate și pentru mine.

Marina trece prima. Câmpul de forță apare din nou, cobalt și electricitate, un pocnet de energie statică producându-se în timp ce trece prin ea. Șuvițe din părul ei încărcat de energie plutesc în sus, dar altfel nu se întâmplă nimic.

Sunt la câțiva pași în spatele ei. Câmpul de forță se simte ciudat pe piele. Durează doar o secundă, apoi sunt în picioare pe cealaltă parte, treptele crăpate și lianele Sanctuarului ridicându-se în fața mea.

Mă întorc pentru a-l verifica pe Adam. S-a oprit chiar în fața câmpului de forță. Cu precauție, el întinde degetul arătător și face contact cu energia. Scutul face un zgomot și el sare înapoi, dar nu este ars ca celălalt mogadorian.

— Ești sigură că este o idee bună?

— Nu mai fii așa fricos, îi răspund.

Adam oftează, își face curaj și încearcă din nou, de data asta cu toată mâna. Energia îl înfășoară și sar scântei de pe pielea lui palidă, mai mult decât s-a întâmplat la mine și la Marina, dar îl lasă să treacă fără să-l incinereze. Îi zâmbesc, iar el răsuflă ușurat, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

— Și acum? întreabă el.

Marina s-a oprit la câțiva metri în fața noastră, trupul lui Opt încă plutește. Își scoate de la gât unul dintre pandantive. Desprins, pandantivul cade încet spre treptele de piatră ale templului, apoi începe să se ridice.

— Urcăm, spune Marina.

Pandantivul ei strălucește albastru în lumina soarelui, iar loralitul mi se pare că strălucește puțin mai tare, de parcă ar fi încărcat. Apoi o simt. Sanctuarul emană un fel de energie dincolo de câmpul de forță. Am sentimentul că fiecare celulă din corpul meu a fost revigorată dintr-odată. Mă uit la cer și știu că aș putea invoca o furtună mai mare decât oricând înainte. Mă simt mult mai în contact cu Moștenirile mele. Și, într-un fel, totul pare atât de natural — de parcă aș mai fi avut acest sentiment și înainte.

Marina a avut dreptate. Suntem acasă.

Capitolul 25 (Șase)

Durează cam treizeci de minute pentru a urca în vârful piramidei Maya. Încerc să-mi omor timpul prin numărarea pașilor, dar pierd șirul undeva pe la două sute. Sunt secțiuni unde treptele de piatră s-au năruit, iar în alte locuri ploaia a erodat piatra antică, creând pante netezi. Ne folosim de lianele care s-au întins prea mult din junglă pentru a trece peste părțile dificile, cățărându-ne prin forța brațelor. Nu vorbim prea mult, cu excepția cazurilor când dăm peste o secțiune dificilă de trecut. Într-un fel, pare nepoliticos să tulburăm liniștea Sanctuarului.

Luăm o pauză când ajungem în partea de sus a templului. Marina este transpirată de la căldură, de la urcat și de la efortul îndelungat depus pentru folosirea Telekineziei la transportarea trupului lui Opt. Pun jos Cufărul pe care l-am purtat și îmi flexez degetele. Adam stă cu mâinile în șolduri și se uită fix peste marginea templului.

— Frumoasă priveliște, spune el.

— Da, așa este, îi răspund.

În partea de sus a templului, suntem deasupra vârfurilor copacilor. Se poate vedea dincolo de copacii care înconjoară piramida, dincolo de perimetrul defrișat și restul de ruine mayașe pe care mogii le-au scos la iveală din jungla înfloritoare. Îmi imaginez că un vechi conducător Maya stătea aici sus și își admira domeniul. Și apoi, îmi imaginez că același conducător își întoarce privirea spre cer către o navă lorică ce coboară din nori. Imaginea pare atât de reală și vie; am sentimentul ciudat că nu este doar o imaginație. Cu secole în urmă, ceva de genul acesta s-a întâmplat cu adevărat aici — loricii au fost aici, iar Sanctuarul își amintește.

— Băieți, priviți, ne strigă Marina.

Eu și Adam ne întoarcem privirile de la peisaj și pășim pe acoperișul plat al templului. În punctul central este o ușă de piatră. Prima dată am crezut că ușa este sculptată din aceeași piatră albicioasă ca și restul piramidei, dar pe măsură ce m-am apropiat a devenit evident faptul că ușa este netedă și imaculată, materialul de culoarea fildeșului neprezentând aceleași efecte ale vechimii ca restul templului. Ușa se poate să fi fost aici de ceva timp, dar este clar că a fost fixată după ce piramida fusese deja construită.

Ușa nu duce nicăieri, fapt demonstrat de Marina care s-a plimbat în cerc în jurul ei. Pandantivul ei plutește acolo, așteptând să-l ajungem din urmă. Mă opresc în fața ușii și-i examinez suprafața. Este complet netedă — fără mânere, fără balamale — cu excepția celor nouă locașuri rotunde dispuse într-un cerc în centru.

— Pandantivele, spun eu, trecând cu degetele peste piatra rece.

Marina își ghidează pandantivul spre piatră și îl așază într-unul dintre locașuri. Se potrivește perfect și emite un sunet clar. Totuși, ușa nu se mișcă.

— Avem doar trei. Nu este de ajuns.

— Trebuie să încercăm, zice Marina scoțând celelalte pandantive rămase.

Are dreptate. Am ajuns prea departe ca să dăm înapoi tocmai acum. Scot pandantiv lui John și îl fixez în locașul de pe ușa de piatră.

— Aici nu merge, spun eu, în timp ce pun pandantivul în ultimul locaș.

Imediat, pietrele loralite încep să strălucească cu aceeași energie ca și câmpul de forță. Strălucirea se întinde între pietre, conectându-le, energia umplând golurilor din care lipsesc pandantivele. Simbolul circular care se formează pe ușă îmi amintește de cicatricele care se formează pe picioarele noastre atunci când unul dintre Garzi moare.

Și apoi, cu un zgomot de balamale vechi, ușa de piatră alunecă în jos, în templu, lăsând să se vadă doar un cadru subțire. În loc de junglă, prin cadrul acelei uși văd o cameră cu mult praf, luminată de strălucirea albastră slabă a loralitului.

— Credeam că vom avea nevoie de mai multe pandantive, spun eu. Nu avem nici măcar jumătate dintre ele.

— Sau poate că Sanctuarul știe de câte este nevoie pentru a intra, sugerează Marina.

— Este un fel de portal, spune Adam, uitându-se cruciș în camera de dincolo prin cadrul ușii. Asta este în interiorul templului?

— Hai să vedem.

Ridic Cufărul Marinei și pășesc prin portal.

Imediat mi-am pierdut simțul orientării, m-am dat peste cap, o senzație de roller-coaster pe care am mai simțit-o doar atunci când Opt își folosea Moștenirea lui teleportare. Durează doar o secundă, apoi încep să clipesc din ochi ca să mă acomodez cu lumina mai slabă din interiorul Sanctuarului. Urechile îmi pocnesc de la schimbarea de presiune și am sentimentul că prin portal am ajuns direct în mijlocul templului Maya. Sau poate că, din moment ce sunetele junglei nu se mai aud absolut deloc, suntem chiar mai departe de atât.

Poate că acest Sanctuar este cu mult sub piramidă.

Marina — cu corpul Opt în levitație — și Adam intrând prin portal după mine, amândoi se freacă la ochi încercând să se adapteze la lumina scăzută. Când ajungem în partea cealaltă, ușa dispare. Nu se vede nicio altă ieșire în locul ei, doar un perete de calcar solid, cu toate că un cerc de crestături la fel ca cele de pe ușa de piatră sunt sculptate în ea. Pandantivele noastre cad la podea cu un zăngănit și mă aplec repede să le ridic.

— Sanctuarul, spune Marina dintr-o răsuflare.

— Cu cât timp în urmă au pus semenii voștri asta aici? întreabă Adam.

— La naiba dacă știu. Am auzit că ar fi venit pe Pământ în urmă cu secole, îi răspund absentă, uitându-mă în jur. Cred că asta făceau.

— Se pregăteau pentru această zi, adaugă Marina cu o certitudine înspăimântătoare în glas.

— Totuși, ce anume ne-au lăsat? întreb, un pic dezamăgită când mă uit în jur. O cameră goală?

Sanctuarul este o încăpere lungă, dreptunghiulară, cu tavan înalt și fără uși sau ferestre. Este ca și cum strămoșii noștri s-au teleportat într-o bucată solidă de rocă, au reușit cumva să creeze o cameră, apoi au uitat s-o mobileze. Nu e nimic aici. Venele de loralit strălucitor străbat prin pereții de piatră și prin tavan în modele haotice, întreaga încăpere fiind luminată într-o nuanță de cobalt. Ochii îmi alunecă peste loralitul care se întinde peste tot — e ceva vag familiar aici, ceva ce nu îmi dau seama.

— Este Universul, spune Adam. Este... cu mult mai mult decât știam despre el. Hărțile stelare mogadoriene nu acoperă atât de mult.

Îmi ia un moment până să-mi dau seama ce spune. Apoi observ felul în care venele de loralit se unesc în cercuri în unele locuri și recunosc stelele rotitoare ale Cosmosului și dincolo de el. Este la fel ca Macrocosmosul, doar că e mult mai mare și cuprinde mai mult din Univers. Am găsit planeta Lorien pe un perete, loralitul strălucește mai tare decât în alte locuri.

— Planeta noastră, spun eu și ating Lorienul ușor cu degetul. Un fior trece prin mine, loralitul pare să pulseze drept răspuns, de parcă m-ar recunoaște.

— Casa mea, spune Adam pe un ton sec. El arată într-o zonă în care loralitul lipsește complet, ca un gol existent în Universul strălucitor. Se încruntă. Strămoșii voștri au avut tot dreptul să respingă Întunericul.

— Nu mai sunt casele noastre, planetele noastre, spune Marina, urmărind cu degetul pe perete traiectoria exactă a navei noastre care ne-a luat de pe Lorien și ne-a adus pe Pământ. Aceasta este casa noastră acum.

Conturul Pământului din loralit strălucește mult mai puternic decât orice altă secțiune a peretelui. Marina pune degetul pe planeta Pământ, iar loralitul vibrează și se destramă.

Ceva se mișcă sub noi.

Praful se scutură din tavan, particulele strălucind în lumina supraîncărcată a loralitului. Știu că nu ar trebui să mă sperii — acesta este un loc loric, nu ne va face rău — dar tot mă lipesc cu spatele de cel mai apropiat perete, Sanctuarul îmi dă brusc sentimentul de claustrofobie acum că tremură tot în jurul meu. Adam se poticnește lângă mine, cu ochii măriți.

Cu un geamăt de vechitură și piatră măcinată, o secțiune circulară a podelei din centrul camerei se ridică în sus. E ca un altar sau un piedestal care iese din podea. Camera se oprește din trepidat atunci când chestia aceea se ridică până la înălțimea unui om. Această nouă extensie este din loralit pur. O placă de calcar neted stă deasupra chestiei din loralit, ca o garnitură peste orice ar putea fi în jos, sub ea. Toți trei ne apropiem cu grijă.

— Se pare că piesa asta poate fi scoasă, spun eu, atingând sigiliul de calcar, dar fără să-l îndepărtez.

— Arată ca o fântână, spune Adam gânditor. Ce credeți că e acolo jos?

— Habar nu am, îi răspund.

— Priviți, spune Marina. Desenele.

Le văd. Acestea sunt similare cu picturile rupestre pe care ni le-a arătat Opt în India, doar că acestea sunt sculptate direct in laturile fântânii din loralit. Trebuie să merg în cerc în jurul fântânii pentru a vedea toate imaginile.

Nouă siluete strălucesc peste o planetă care seamănă cu Pământul, cu nouă siluete mai mici în picioare pe planeta de sub ele.

O persoană — nu-mi dau seama dacă este bărbat sau femeie — stă în picioare în fața unei găuri în pământ și descarcă acolo conținutul unei cutii.

Nouă siluete din nou, de data aceasta în fața unui castel, înfruntând ceva care arată ca val uriaș sau poate un dragon cu trei capete.

— Mai multe profeții? întreb.

— Poate, răspunde Marina. Sau poate că sunt instrucțiuni, spune ea oprindu-se în fața gravurii cu persoana care ține cutia.

— Crezi că acesta este locul? Locul unde, ăăă, ne încredințăm moștenirile? o întreb stând lângă ea.

Marina dă din cap. Așază jos cu grijă trupul lui Opt, apoi își folosește Telekinezia pentru a da la o parte placa de calcar care sigilează fântâna. Placa antică se prăbușește pe pământ cu o bufnitură uriașă și se face bucăți instantaneu.

O coloană de lumină de un albastru pur se ridică din fântână, atât de strălucitoare încât îmi acopăr ochii cu mâna. E ca un reflector. Simt în oase căldura din adâncul luminii.

— Asta este... Adam se îndepărtează, neputând să-și mai termine gândul. Ochii lui negri de mogadorian sunt plini de uimire profundă.

Marina îngenunchează în fața Cufărului ei și îl deschide. Scoate o mână de pietre lorice, apoi le aruncă în fântâna Sanctuarului. Pietrele sclipesc și strălucesc când le dă drumul printre degete în lumina fântânii. Ca răspuns, întreaga cameră pare să devină un pic mai luminoasă. Venele de loralit din pereți pulsează mai puternic.

— Ajută-mă, Șase, îmi cere Marina emoționată.

Iau punga cu sol din Cufăr, o deschid și îi vărs conținutul în fântână. O aromă parfumată, ca de seră, umple camera prăfuită, iar lumina devine și mai puternică. După ce am golit punguța cu sol, Marina aruncă acolo mănunchiul de crengi uscate și frunze. În acel moment, înainte de a le da drumul din mână, în timp ce acestea sunt scăldate în lumină, aș putea să jur că ramurile au devenit din nou verzi și vii. Pe măsură ce dispar din vedere, o adiere turbionară umple camera, răcorindu-ne.

— Funcționează, spun eu, chiar dacă nu sunt sigură ce anume facem. Sunt sigură doar că se simte bine.

După ce ne-am golit cufărul, ridic cutia cu cenușa a lui Henri. Cu atenție, îi scot capacul și o golesc în lumină. Fiecare particulă de cenușă scânteiază scurt pe măsură ce se scufundă în fântână. Aș vrea ca John să fi putut fi aici pentru a vedea asta.

Mă întorc spre Marina, arătând cu capul spre trupul lui Opt.

— N-ar trebui să…?

Marina dă din cap negativ, uitându-se la Opt.

— Încă nu sunt pregătită, Șase.

Arunc o privire prin cameră, verificând dacă s-a schimbat ceva. Lumina de la fântână este aproape la fel de strălucitoare ca soarele, dar ochii nu mă mai dor. Venele de loralit din pereți pulsează de energie. Cufărul nostru este gol, iar cenușa lui Henri au fost împrăștiată în fântână.

— Nu mai este nimic altceva de făcut, îi spun Marinei. E timpul.

— Pandantivele, Șase, spune Marina. Trebuie să-i dăm pandantive.

— Stați, spune Adam, făcând pentru prima dată un pas înainte. A urmărit cu uimire tot ce am făcut, dar cuvintele Marinei l-au trezit la realitate. Dacă aruncați acele pandantive acolo jos, nu vom mai avea nicio cale de ieșire de aici.

Toate pandantivele noastre sunt la mine. Le țin strâns și mă gândesc bine.

— Trebuie să avem credință, nu? spun eu, ridicând din umeri. Trebuie să avem încredere că orice este acolo jos, indiferent ce au lăsat Bătrânii Înțelepți pentru noi, ne va arăta o cale de ieșire.

— Da, spune Marina dând din cap.

Adam se uită la mine pentru un moment, apoi la lumină. Probabil că tot ce a văzut azi este împotriva instinctelor lui mogadoriene. Dar acum și el este pe jumătate Garde.

— Bine, spune Adam. Am încredere în voi.

Strâng în mână pandantivele și mai trag de timp. Aproape toată viața mea am purtat pandantivul la gât. De multe ori mi-a amintit cine sunt, de unde vin și pentru ce lupt. A fost sfâșietor când am pierdut două pandantive și nu știu cum va fi acum, fără niciunul. Este o parte din mine — sunt parte din cine suntem cu toții — ca cicatricele de pe glezne. Dar este timpul să le dau drumul.

Las cele trei pandantive să cadă în fântână.

Răspunsul vine imediat și este orbitor. Lumina din fântână se transformă în supernovă. Țip și îmi acopăr ochii și sunt destul de sigură că Marina și Adam fac același lucru. Un sunet ca un șuierat vine de jos, ca bătăile a mii de aripi, sau ca o tornadă în miniatură care se abate asupra Pământului. Se aude o bubuitură care transmite o vibrație pe care o simt până în dinți. Câteva secunde mai târziu, sunetul se repetă.

Bum, bum. Bum, bun.

Ritmul devine mai rapid și mai puternic. Regulat.

E o bătaie de inimă.

Nu știu sigur cât m-am scăldat în acea lumină albastră pură, cât timp am ascultat bătăile sonore ale inimii Lorienului. Poate două minute, poate două ore. Experiența este hipnotică si reconfortantă. Atunci când lumina a început să scadă în intensitate, iar bătăile inimii au scăzut la un nivel de zgomot constant în fundal, aproape că era să ratez momentul. E ca și cum te-ai trezi dintr-un vis frumos care nu vrei să dispară.

Îmi deschid ochii și imediat scot un sunet de uimire.

Trupul lui Opt plutește în poziție verticală deasupra fântânii Sanctuarului, coloana de lumină albastră înconjurându-l. Îmi trag mâna din mâna Marinei.

— Tu faci asta? o întreb, strigând la ea fără să vreau.

Marina neagă dând din cap și mă strânge de mână. Nu are lacrimi în ochi.

La câțiva pași în spatele nostru, Adam este în genunchi. Probabil că s-a prăbușit în timpul emisiunii de lumină. Se uită în sus la Opt, complet dezorientat.

— Ce se întâmplă? Ce este asta?

— Uită-te la el, spune Marina. Uite.

Sunt pe cale să-i spun lui Adam că habar nu am ce se întâmplă când văd degetele lui Opt mișcându-se. Să fi fost doar un joc al luminii? Nu — Marina trebuie să fi văzut și ea, pentru că scoate un sunet de uimire și își acoperă gura cu mâna liberă, cealaltă strângându-mă pe mine cu putere.

Opt își mișcă degetele. Levitând, el își scutură brațele și picioarele. Își rotește capul de parcă ar vrea să-și dezmorțească gâtul.

Apoi, deschide ochii. Sunt din loralit pur. Ochii lui Opt strălucesc în aceeași nuanță de cobalt ca și cele mai profunde vene din perete. Când deschide gura, lumina albastră se revarsă.

— Bună! spune Opt, cu o voce cu ecou care nu aparține prietenului nostru. Este o voce melodioasă, frumoasă, cum n-am mai auzit niciodată.

Este vocea Lorienului.

Capitolul 26 (John)

Majoritatea oamenilor fug din instinct. Cetățenii orașului New York au văzut destule filme pentru a ști ce se întâmplă atunci când o navă extraterestră apare deasupra orașului lor. Oamenii fug grămadă în toate direcțiile. Unii chiar își abandonează mașinile în mijlocul străzii, ceea ce face ca convoiul nostru de SUV-uri să înainteze cu greu. Din fericire, afară, în fața hotelului lui Sanderson, agentul Walker a reușit să-i convingă pe polițiștii locali, care au apărut la primele focuri de armă, să ne ajute. Când vine vorba de invazii extraterestre, cred un agent federal în costum negru și ochelari de soare reprezintă ceva.

Chiar și cu sirenele pornite ale mașinilor NYPD, este greu de mers cu mașina prin oraș. Prin haos.

Și totuși, unii oameni nu se îndepărtează de East River, unde nava de luptă mogadoriană planează amenințător deasupra sediului ONU. Ba chiar aleargă spre ea. Oamenii și-au scos telefoanele mobile ca să filmeze, dornici să imortalizeze o ființă extraterestră. Nu-mi dau seama dacă sunt curajoși, nebuni, sau pur și simplu sunt idioți. Probabil o combinație din toate trei. Îmi vine să strig la ei să fugă, dar nu e timp. Nu voi putea să-i salvez pe toți.

— Michael Worthington, un senator care reprezintă Florida. Agentul Walker strigă numele în telefonul ei mobil, citindu-l de pe un pad galben. Stă pe scaunul pasagerului, înverșunată și sălbatică. Știe că nu e timp de dat ordine care să facă diferența, dar le dă oricum.

— Melissa Croft, ea este șefa de personal. Luc Phillipe, ambasadorul francez. Walker se oprește când ajunge la sfârșitul listei. Aruncă o privire spre bancheta din spate, Bud Sanderson stă între mine și Sam. Ăștia sunt toți?

Sanderson încuviințează din cap.

— Toți cei pe care îi știu eu.

Walker dă din cap și vorbește din nou la telefon.

— Arestați-i. Da, pe toți. Dacă opun rezistență, ucideți-i.

Apoi închide telefonul. Lista politicienilor asociați cu ProMog — zeci de nume retransmise unul câte unul de Walker către contactele ei — a venit prin amabilitatea lui Sanderson. Chiar dacă agenții rebeli de sub comanda lui Walker pot interveni în treaba asta, arestările nu prea mai ajută acum, la Ora Zero. Dar să sperăm că oamenii lui Walker vor pune mâna pe trădătorii aflați la putere, prieteni ai mogilor și să rămână un guvern care este gata să opună rezistență. Deși rămâne de văzut câtă rezistență vor putea opune.

Cât mi-a zis Henri că le-a luat mogilor să cucerească Lorienul? Mai puțin de o zi?

Prin parbriz, nava de luptă mogadoriană este vizibilă. Aceasta face ca zgârie-norii din oraș să arate ca niște jucării și aruncă umbre în toate direcțiile peste blocurile înalte. Arată ca un gândac uriaș peste New York. Are sute de turele-blaster pe laturi și dedesubt și cred că pot să văd și deschiderile prin care ar putea ieși navele mai mici. Chiar dacă am fi toți Garzii, cu Moștenirile pregătite, nu sunt sigur că am putea doborî acea matahală.

Agentul Walker se uită și ea la navă. Cred că e imposibil să ignori un astfel de obiect masiv, extraterestru, care apare la orizont. Apoi se întoarce și se uită la mine.

— Puteți distruge chestia aia, nu?

— Sigur, îi răspund și încerc să imit tunetul lui Nouă. El este în SUV-ul din spatele nostru, probabil explicându-le agenților cum va distruge el nava de luptă cu mâinile goale. Ne descurcam. Nicio problemă.

Lângă mine, Sanderson chicotește sinistru, dar se oprește când Walker îl fixează cu o privire amenințătoare. Alături de Secretarului Apărării căzut în dizgrație, Sam se uită în telefonul mobil “împrumutat” de la acel spectator nevinovat din fața hotelului.

— Am făcut upload-ul, spune el pentru mine. Sarah a primit filmul.

— Mulțumesc, Sam, îi răspund și îmi scot telefonul din buzunar, formând imediat numărul lui Sarah.

Mă întreb ce ar spune Henri despre mine și Sam dacă ne-ar vedea că încărcăm pe site-ul *Ei sunt printre noi* imagini cu mine folosindu-mi Moștenirile. Nici în visele mele cele mai sălbatice nu cred că m-am gândit vreodată că o să-mi fac publice, de bună voie, puterile. Dar am ajuns s-o fac și pe asta.

Sarah răspunde la primul apel. Aud activitate în fundal — oamenii vorbesc, un televizor este dat prea tare…

— John, slavă Domnului! Mogii sunt peste tot la știri! Ești bine?

— Sunt bine. Doar că mă îndrept spre cea mai mare navă mogadoriană pe care am văzut-o vreodată.

— John, sper că știi ce faci, răspunde Sarah, vocea ei fiind plină de îngrijorare.

— Nu e ceva cu care să nu ne putem descurca... Am început s-o liniștesc, dar o serie de explozii statice mă întrerupe. Sarah? Mai ești acolo?

— Sunt aici, îmi răspunde ea, dar vocea ei sună un pic mai îndepărtată decât înainte. Cred că e ceva care interferează cu conexiunea.

Trebuie să fie din cauza navei de război. Sunt sigur că chestia aia uriașă, care coboară de pe orbită, bruiază rețelele de telefonie mobilă. Ca să nu mai vorbim de toate apelurile telefonice ale celor care au intrat în panică, pentru că ce se întâmplă aici se întâmplă în toată țara. Trebuie să vorbesc mai repede, până nu pierd semnalul.

— Sam tocmai a trimis niște fișiere video pe site-ul lui Mark. Le-ați primit? Cred că v-ar putea fi de folos. Îmi amintesc ce mi-a spus Sam în stația de benzină. Nu vrem să-i speriem pe oameni. Vrem doar să le dăm speranță.

De lângă mine, Bud Sanderson pufnește pe nas. Cred că bătrânul nu prea are încredere în ceea ce facem pe site-ul *Ei sunt printre noi*. Nici eu nu știu dacă va funcționa — cum ar fi arestările lui Walker, tot ce facem noi astăzi..., ar putea fi prea târziu pentru ca asta să mai conteze. Dar trebuie să ne gândim la orice metodă posibilă de a riposta împotriva mogilor.

— Mă uit la videoclip chiar acum, spune Sarah și respirația i se taie. John, ești... ești uimitor. Iar eu sunt o fraieră care umblă cu un extraterestru chipeș care face miracole.

Încerc să-mi păstrez mimica serioasă pe care o afișez în fața aliaților mei neliniștiți, așa că mă întorc cu spatele la Sanderson pentru a-mi ascunde zâmbetul.

— Ăăă, mulțumesc.

— Sunt sigură că putem folosi asta, spune Sarah și o aud deja cum bate la tastatură. Totuși, ce ai de gând să faci acum? Nava asta pare... *imensă*.

Arunc o privire la haosul din stradă.

— Vom încerca să punem capăt acestui război înainte de a începe.

Îngrijorarea se citește în vocea lui Sarah. Știe că sunt gata să-i spun ceva nebunesc.

— Ce vrei să spui, John? Care-i planul?

— Mergem la nava mogadoriană, îi spun, încercând să par încrezător cu privire la planul care pare a fi tot mai disperat pe măsură ce ne apropiem de nava ce se vede la orizont. Îl vom atrage afară pe Setrákus Ra. Și îl vom ucide.

Atunci când traficul devine imposibil, convoiul nostru trebuie să se oprească la zece blocuri distanță de sediul ONU. Străzile sunt blocate cu oameni care încearcă să se uite mai bine la nava de luptă. Unii dintre ei stau în picioare pe capotele automobilelor sau, după cum am văzut, pe un autobuz staționat. Sunt polițiști peste tot care încearcă tot posibilul pentru a restabili o oarecare ordine, dar mă îndoiesc că sunt pregătiți pentru un prim contact; cei mai mulți dintre ei sunt preocupați să privească în sus la navă. Mulțimea murmură, unii strigă entuziasmați.

Sunt doar o grămadă de ținte ușoare pentru mogadorieni. Mă gândesc cu groază la momentul în care tunurile-blaster vor începe să tragă în această mulțime. Aș vrea să le spun tuturor să fugă, dar mi-e teamă că s-ar putea să creez doar panică. Dacă măcar m-ar asculta cineva.

— Mișcați-vă! Dați-vă din drum! strigă Walker care iese din SUV. Are legitimația în mâna ridicată în aer, dar nimeni nu îi dă atenție.

Agenții din cele două SUV-uri, împreună cu polițiștii pe care i-a recrutat Walker la hotel, formează un perimetru strâns în jurul meu, al lui Sanderson și Sam. Nouă își face loc spre noi împingând lumea, uitându-se la un grup de adolescenți care aclamau nava spațială cu urale.

— Idioții, mormăie el, apoi se uită la mine. Ăștia sunt demenți, Johnny.

— Trebuie să-i apărăm cât de mult putem, îi răspund.

— Ăștia trebuie să se apere de ei înșiși, spune Nouă, apoi strigă peste umărul unuia dintre agenții noștri.

— Mergeți acasă, idioților! Sau puneți mâna pe niște arme și veniți înapoi!

— Te rog să nu încurajezi civilii să pună mâna pe arme, strigă Walker la el.

— E război, cucoană! Oameni trebuie să se pregătească! îi strigă Nouă la rândul lui, aruncându-i o privire sălbatică.

Unii dintre cei din jur ne-au auzit, sau poate sunt doar deranjați de prezența poliției în număr tot mai mare. Am observat un schimb de câteva priviri nervoase și oamenii încep să se dea încet înapoi pe drumul pe care am venit. Walker se uită urât la Nouă, apoi îl bate pe umăr pe unul dintre agenți.

— Înaintează! îi strigă ea. Trebuie să mergem mai departe!

Încă avem în față o mulțime de oameni care ne separă de sediul ONU și nu pare că aglomerația s-ar diminua.

Agenții lui Walker și poliția încep să folosească forța, iar noi avansăm odată cu ei.

— Ai grijă, amice! Stai la coadă! striga un spectator.

— La naiba! Sunt *Men in Black*! strigă un altul.

— Vor să ne facă rău? îl întreabă o femeie pe Sanderson, probabil părându-i-se ca fiind cineva important. Suntem în pericol?

Sanderson o avertizează din priviri și, curând, femeia se pierde în mulțime. Înaintăm încet, chiar și cu o duzină de polițiști și agenți care împing ca taurii înaintea noastră. Oameni ăștia trebuie să se dea din calea noastră.

Un tip cu privire sălbatică și cu barbă înfricoșătoare, care se agită și dă din mâini prevestind sfârșitul lumii, dă peste agentul Walker. Ea își pierde echilibrul, iar eu mă întind și o prind la timp. Walker nu-mi mulțumește — în ochii ei se citește furia și frustrarea. Enervată din cauza mulțimii, își duce mâna la șod ca să-și scoată arma din toc, poate gândindu-se că dacă trage câteva focuri în aer zona se va mai elibera. Îi prind brațul și îi fac semn din cap că nu e bine, iar ea se încruntă.

— Nu face asta. Vei crea panică.

— Deja e panică, răspunde ea.

— Personal, m-aș panica și mai tare dacă cineva ar trage cu arma, zice Sam.

Walker pufnește supărată și se apucă din nou să-și croiască drum prin mulțime. Îl fac atent pe Nouă cu un cot ușor în coaste.

— Hai să-i ajutăm, îi spun, dar nu rănim pe nimeni.

Nouă dă din cap și începem să ne folosim Telekinezia pentru a muta oamenii din drumul nostru. Nouă este mai blând decât m-aș fi așteptat. Creăm un fel de bulă telekinetică în jurul nostru, iar oamenii din apropiere sunt dați din drum. Nimeni nu este călcat în picioare și, încet, drumul începe să se elibereze pentru Walker și restul oamenilor din escorta noastră.

Pe măsură ce ne apropiem de sediul ONU, am ajuns direct sub umbra navei mogadoriene. Un fior trece prin mine, dar nu las asta să se vadă. Sunt steaguri ale fiecărei națiuni arborate pe ambele părți ale

drumului pe care ne deplasăm, toate aceste simboluri flutură într-o adiere de primăvară blândă, prinse sub nava mogadoriană care se profilează la orizont.

Uitându-mă înainte, văd o scenă care a fost ridicată în grabă la intrarea din față a sediului ONU. Forțele de ordine sunt mai organizate acolo — sunt atât polițiști locali cât și agenți de securitate privată ai ONU. Ei țin oameni departe de scenă și nu îi lasă să ia cu asalt intrarea în clădirea principală. Și presa este acolo, toți întorcând camerele de la scenă la nava care plutește pe cer.

Îl apuc pe Sanderson pe după umeri și să-l trag aproape, arătând spre scenă.

— Care-i treaba cu scena? Ce ar trebui să se întâmple aici?

Sanderson face o grimasă către mine, dar nu încearcă să se uite în altă parte.

— Liderului Iubit îi plac intrările teatrale. Știai că a scris o carte?

— Cititul este o prostie, mormăie Nouă, concentrat mai mult pe mulțime.

— Nu-mi pasă de propagandă. Explică-mi ce este cu scena, Sanderson.

— Pentru propagandă, cum ai spus și tu, îmi răspunde Sanderson. Eu și câțiva dintre ceilalți prieteni ProMog — cei pe care draga noastră prietenă Walker probabil că i-a arestat — trebuia să-l întâmpinăm pe Setrákus Ra. Iar el ar fi trebuit să arate lumii darurile mogadoriene pe care le-ar putea oferi omenirii.

Îmi amintesc de starea în care l-am găsit pe Sanderson, plin de acele vene negre și aproape mort, totul pentru așa-numitele progrese medicale ale mogadorienilor.

— Avea de gând să te vindece aici, spun eu, punând totul cap la cal.

— Aleluia! spune Sanderson cu amărăciune. Salvatorul nostru! Apoi urma să-l duc în sediul ONU pentru discuții și, de a doua zi, s-ar fi adoptat o rezoluție pașnică pentru a permite mogilor să intre în spațiul aerian al fiecărei națiuni membre.

— Și uite așa, spune Sam, Pământul s-ar fi predat.

— Cel puțin ar fi făcut-o în liniște, spune Sanderson.

— Nu crezi că oamenii s-ar speria? îl întreb pe Sanderson. Adică, uită-te în jur. Îți dai seama ce se va întâmpla atunci când vor apărea mogii? Când vor începe să umble pe aici? Când vor pune stăpânire? Va fi panică, oamenii se vor revolta — chiar și cu diplomația ta de rahat. Cum dracu' ai putut să crezi că planul tău va funcționa?

— Desigur, el s-a gândit și la asta, spune Sanderson. Așa vrea Setrákus Ra să-i identifice pe cei ce se opun. Elementele problemă.

— Deci va ști pe cine să ucidă, zice Nouă.

— Asta e nebunie, spune Sam.

— Un preț mic pentru supraviețuirea omenirii, argumentează Sanderson.

— Am văzut viitorul sub domnia mogadoriană, îi spun lui Sanderson. Crede-mă. Este un preț mai mare decât ești tu dispus să plătești.

Sam se uită la mine îngrijorat și îmi dau seama cât de crud trebuie să sune, ca și convingerea că războiul cu mogadorienii pe Pământ este inevitabil și că nu mai putem face nimic în acest moment pentru ca oamenii să nu fie răniți. Într-adevăr, nu mai sunt sigur că există vreo cale de a rezolva problema asta fără vărsare de sânge. Războiul este aici și se vor da lupte. Dar am nevoie de ceilalți pentru a păstra speranța.

— Nu trebuie să fie așa, adaug eu. Îl vom opri pe Setrákus Ra înainte de a se ajunge prea departe. Dar trebuie să ne ajutați.

Sanderson dă din cap, cu ochii fixați pe scenă.

— Vrei s-o fac eu.

— Fă-l să se arate, îi spun, trăgând în sus de tricoul meu. Iar noi îl vom doborî.

— Sunteți destul de puternici pentru asta?

Mă uit la Sanderson pentru a-i răspunde, dar văd aceeași întrebare și în ochii lui Sam. El nu a fost de față la ultima noastră luptă cu Setrákus Ra, dar știe că nu a mers bine. Atunci am fost toți Garzii — acum suntem doar eu și Nouă. Ei bine, plus toate armele pe care agentul Walker a putut să le aducă cu ea.

— Trebuie să fim, îi spun Sanderson.

Pe măsură ce ne apropiem de partea din față a sediului ONU și de scenă, trecem pe lângă un tip îmbrăcat ca un mesager pe bicicletă înconjurat de câteva camere de știri. Este de remarcat că el e singurul de aici căruia presa îi acordă atenție, în afară de nava gigantică mogadoriană. Îmi concentrez simțurile să aud ce spune.

— Jur, tipul a căzut din cer! exclamă mesagerul-biciclist unor reporteri sceptici. Sau poate că plutea în jos, nu știu. A lovit pământul cu putere, dar pielea lui era, cum să vă spun, parcă era acoperit cu armură sau ceva. Părea rupt rău de tot.

Nouă pune mâna pe umărul meu. A auzit și el, dar din cauza acestei distrageri își oprește Telekinezia cu care împingea oamenii. Agenții care ne însoțesc icnesc când mulțimea vine în valuri, dar reușesc să-i împingă înapoi.

— Ai auzit asta, nu? întreabă Nouă, ochii lui, practic, devenind strălucitori.

— Ar putea fi doar un dement, îi spun, referindu-mă la mesagerul-biciclist, cu toate că nu prea cred asta. Chestii de genul ăsta îi scot în evidență.

— Nu se poate! spune Nouă cu emoție în glas. Ochii lui caută prin mulțime cu un nou interes. Cinci este aici, omule. Cinci este aici și îi voi sparge fața aia grăsană.

Capitolul 27 (Ella)

Mă simt amorțită.

În portul de andocare, arunc o privire spre blindajul de culoarea perlei a micii nave care ne va duce în Manhattan. Arăt ca o fantomă. Am niște pungi imense sub ochi. M-au îmbrăcat într-o nouă rochie formală neagră cu canate roșii, mi-au prins părul la spate în coadă atât de tare încât simt că pielea capului o să mi se dezlipească de pe craniu. Prințesa Mogadorienilor.

Nu-mi pasă. Mă simt tulburată, parcă aș pluti. O parte din mine știe că ar trebui să mă concentrez, să-mi țin capul sus.

Pur și simplu nu pot.

Intrarea în nava de transport se deschide și o scară mică se desfășoară pentru mine, ca să pot urca. Setrákus Ra pune ușor mâna pe umărul meu și mă îndeamnă înainte.

— Pornim, draga mea, spune el. Vocea lui sună departe. Este o zi mare.

La început, nu mă mișc. Dar apoi, o durere îmi străpunge umărul, acolo unde am fost înjunghiată. Se simte de parcă niște viermi mici mi se plimbă sub piele. Durerea dispare doar atunci când pun un picior în fața celuilalt, urcând treptele și așezându-mă într-unul dintre scaunele navei.

— Bine, spune Setrákus Ra și mă urmează la bord. Se așază în scaunul pilotului și nava etanșează ușa în spatele nostru. După lupta cu Cinci a revenit la forma s-a umană, iar acum este îmbrăcat într-un costum negru, elegant, cu inserții stacojii. Combinația de culori nu se potrivește cu fața umană paternă pe care o afișează — îl face să arate aspru și autoritar. Nu-i spun asta, pentru că nu vreau să-l ajute și pentru că mi se pare un efort prea mare pentru a vorbi.

Aș vrea doar să pot dormi.

Mi-au făcut ceva după ce tăietura din umăr mi s-a deschis. Am leșinat de mai multe ori din cauza pierderi de sânge, așa că memoria mea este încețoșată. Îmi amintesc că Setrákus Ra m-a dus până la un punct medical, un loc de pe navă pe care nu am avut ghinionul să-l explorez până atunci. Îmi amintesc că mi-au injectat ceva negru și mâlos în rană. Sunt destul de sigură că am țipat de durere. Dar apoi rana mea a început să se închidă. Nu a fost ca atunci când m-au vindecat Marina sau John. În cazul de față, am simțit că țesuturile mi s-au strâns de parcă erau tricotate, de parcă carnea mea a crescut la loc. Sub îngrijirea mogilor, am simțit cum carnea mea a fost înlocuită cu altceva, ceva rece și străin. Ceva viu și înfometat.

Încă mai pot simți chestia aia târându-se pe sub pielea palidă a umărul meu, acum vindecat.

Setrákus Ra apasă câteva butoane de pe consola de zbor, iar mica noastră navă sferică se ridică. Pereții navei devin translucizi. Este versiunea mogadoriană de sticlă mată, deși noi putem vedea afară, dar nimeni nu poate vedea înăuntru.

Îmi întorc capul pentru a studia portul de andocare aglomerat cu mogadorieni gata de luptă. Toți stau perfect nemișcați, sute de mogadorieni aranjați în linii ordonate, toți cu pumnii încleștați peste inimile lor. Îl salută pe Liderul lor Iubit care pornește să cucerească Pământul. Mă uit la chipurile lor fără expresie și la ochii lor goi și întunecați. Ei sunt poporul meu? Devin unul dintre ei?

Se pare că cel mai ușor este să cedezi.

Setrákus Ra este pe cale să pornească, dar un led roșu se aprinde pe unul dintre ecranele sale video și se aude un bâzâit strident. Zgomotul mă trezește un pic. Un subaltern ghinionist încearcă să-l apeleze pe Setrákus Ra chiar în mijlocul marii sale zile. Mușchii maxilarului lui Setrákus Ra se încordează de nervi la primirea apelului și, pentru un moment, îmi lasă impresia că îl va ignora. În cele din urmă apasă un buton și un ofițer mogadorian de comunicații apare pe ecran.

— Ce este? spune aspru Setrákus Ra.

— Cele mai profunde scuze pentru întrerupere, Lider Iubit, spune ofițerul, păstrând privirea în jos. Aveți un mesaj urgent de la Dun Phiri-Ra.

— Sper să fie de bine, mârâie Setrákus Ra. Face un semn de nerăbdare cu mâna spre ecran. Foarte bine. Fă-mi legătura.

Ecranul clipește, se aud niște păcănituri, apoi apare o femeie mogadoriană. Are două împletituri lungi, prinse în jurul capului ei chel și o tăietură vizibilă deasupra unei sprâncene. Este înconjurată din toate părțile de junglă. Se pare că mesajul de la acest neaoș este suficient de important pentru a amâna zborul nostru spre New York. Încerc să mă mișc un pic în scaunul meu, luptând ca prin ceață să atrag atenția.

— Ce este, Phiri? spune Setrákus Ra cu răceală. De ce m-ai contactat direct?

Phiri, femeia mog, șovăie înainte de a vorbi. Poate că a luat-o prin surprindere fața umană care i se adresează cu atâta autoritate. Sau poate că doar se teme de Liderul ei Iubit.

— Sunt aici, spune Phiri în cele din urmă, cu o notă de triumf în voce. Garzii au activat Sanctuarul.

Setrákus Ra se sprijină pe spate în scaun, cu sprâncenele arcuite în semn de surpriză. Își ridică mâinile în față în semn de mulțumire.

— Foarte bine, răspunde el. Excelent. Îți ordon să-i ții acolo, Phiri Dun-Ra. Cu prețul vieții tale. Voi veni în cel mai scurt timp.

— După cum doriți, Lider Iub...

Setrákus Ra întrerupe legătura înainte ca Phiri Dun-Ra să poată termina. Cuvintele "Garzi" și "Sanctuarul" m-au mai trezit puțin. Încerc să mă gândesc la Șase și la Marina, la John și la Nouă... Știu că ei ar vrea să lupt și să iest din situația asta. Mi-e foarte greu să-mi păstrez mintea limpede, să-mi controlez corpul.

— De ani de zile îi urmăresc, spune Setrákus Ra liniștit, aproape ca pentru el însuși. Pentru a șterge ultimul bit de rezistență împotriva Progresului Mogadorian. Pentru a prelua controlul asupra idioților de Bătrâni Înțelepți îngropați pe această planetă. Acum, a venit ziua când voi câștiga totul, dintr-o dată. Spune-mi, nepoată, cum e posibil să existe îndoială asupra superiorității mogadoriene?

Setrákus Ra nu vrea cu adevărat un răspuns. Lui doar îi place să se audă vorbind. Las pe chipul meu să se vadă un mic zâmbet, de suferință. Se pare că asta îi face plăcere. Bunicul se întinde și mă mângâie pe genunchi.

— Te simți mai bine, nu-i așa? Manevrează câteva manete de pe consolă și motoarele navei prind viață. Să mergem. Să luăm ceea ce este al nostru.

Apoi, Setrákus Ra ghidează nava înainte. Rulăm prin portul de andocare, trecând printre rândurile de războinici mogadorieni. Toți își țin pumnul la piept, strigând încurajări mogadoriene. Ieșim prin același pasaj prin care a fost aruncat trupul lui Cinci. În momentul acela — văzându-l brutalizat și apoi aruncat ca pe un gunoi — mă bucur că am leșinat.

Coborâm spre Manhattan. Pot să văd toți oamenii adunați acolo, jos. Sunt mii, adunați în fața mai multor clădiri în formă de campus. Mai văd și o scenă acolo. Totul este construit pe malul unui râu, un râu învolburat. Îmi amintesc de orașul Washington din viziunea mea, mirosul de fum care sufoca aerul. În curând, la fel va fi și în New York. Mă întreb dacă oamenii aceștia se vor arunca în râu atunci când orașul lor va începe să ardă.

Oamenii de jos privesc la nava noastră. Îi pot auzi strigând și țipând urale de bun-venit. Oamenii aceștia — cei care s-au apropiat cel mai mult de *Anubis* — nu se cred în pericol.

Am impresia că ne îndreptăm spre această mare de oameni fără gardieni mogadorieni. Mă aplec spre bunicul meu, umezindu-mi buzele și chinuindu-mă să vorbesc.

— Îi înfruntăm singuri? îl întreb.

— Desigur, zâmbește el. Vreau să-i fac fericiți pe acești oameni, nu să le fac rău. Nu avem de ce să ne temem de oameni. Slujitorii mei de pe Pământ au aranjat o ceremonie de bun-venit care mi se pare mai mult decât potrivită.

Se pricepe, asta e clar. Probabil are deja planificat tot acest eveniment. Știu că este puțin probabil ca mulțimea de oameni, chiar și în număr atât de mare, să aibă vreo șansă împotriva lui Setrákus Ra și a puterilor sale, dar o parte din mine speră că poate măcar unul dintre ei va vedea dincolo de teatrul regizat și va face niște fotografii extraterestrului înfricoșător.

Desigur, asta ar însemna moartea mea înainte ca ei să-l poată opri pe Setrákus Ra. În acest moment, se pare că moartea mea ar fi de folos. Încă simt chestia pe care mi-au injectat-o mogadorienii sub piele. Nu o mai pot suporta.

Coborârea s-a încheiat. Planăm cam la cinci metri deasupra scenei. Un bărbat în vârstă, nervos, îmbrăcat în costum — pare a fi politician—, ne așteaptă acolo. Blițurile se aprind ca nebunele. Clipesc și încerc să nu arăt ca un zombi.

— Vino, Ella. Hai să ne salute subiecții noștri, spune Setrákus Ra. Își ridică bastonul de aur, Ochiul obsidian al Thaloc începe să lumineze. Nu sunt sigură de ce l-a adus cu el. Cred că nu vrea să apară în fața așa-numiților subiecți fără nicio armă. Sau poate crede că îl face să arate ca un nobil — ca un rege cu sceptru.

Mă ridic, sunt ușor amețită. Setrákus Ra îmi oferă brațul, iar eu îl accept.

Ușa navei noastre se deschide și o scară strălucitoare se extinde spre exterior, creând o cale către scenă. Mulțimea murmură când ieșim. Prin ochii mei încețoșați, pot vedea zeci de camere de televiziune ațintite spre noi. Mulțimea este redusă la tăcere de uimire. De ce arătăm ca ei? Extratereștrii... extratereștrii arată exact ca oamenii. Un bătrân chipeș și nepoata lui palidă.

Setrákus Ra ridică mâna și salută mulțimea de oameni. Este un gest regal, curtenitor și teatral. Când vorbește, vocea lui bubuie de parcă ar vorbi la un microfon.

— Bine v-am găsit, oamenii de pe Pământ! rostește el într-o engleză perfectă, vocea lui sunând fermă și liniștitoare. Numele meu este Setrákus Ra și aceasta este nepoata mea, Ella. Am parcurs o distanță mare pentru a veni cu umilință înaintea voastră cu gânduri pașnice!

Mulțimea ovaționează. Ei nu știu ce se întâmplă. Setrákus Ra contemplă ca un zeu fețele oamenilor care se uită la el. Dar când privirea lui ajunge la bătrânul care stă în picioare pe scenă, simt o tensiune în brațul său.

— Hmm, spune Setrákus Ra în șoaptă. Ceva nu este în regulă. Cel care îl primește nu este așa cum se aștepta. Sau poate că trebuiau să fie mai mulți oameni care să-l întâmpine pe scenă cu brațele deschise. Poate că lipsesc buchetele de flori?

Fără să fie descurajat, Setrákus Ra se face un pic mai înalt și începem să coborâm restul treptelor.

— Avem multe de oferit oamenilor de pe Pământ! continuă el cu vocea ca un tunet, plină de caritate. Tehnică medicală avansată pentru vindecarea bolilor, tehnologie avansată pentru o agricultură mai productivă care vă va face viața mai ușoară. Tot ce cerem în schimb, după călătoria noastră lungă, este adăpost față de frigul din spațiu.

Mă uit peste mulțime să văd dace este cineva care mușcă momeala. Privirea îmi rămâne pironită pe un tip tânăr aflat în rândul din față, chiar lângă camerele televiziunilor. Ochii lui negri îmi caută privirea. Poartă un hanorac, are părul lung și negru, despletit, este înalt și atletic și — în starea în care mă aflu, îmi ia ceva timp până să-l recunosc. Nu cu mult timp în urmă, mă sprijineam pe umerii lui și mă învăța cum să lupt.

E Nouă.

Văzându-l, știind că nu sunt singură, că nimic nu este pierdut încă — asta face să-mi revină simțurile. Durerea din umărul meu crește exponențial, ca și când ceva încearcă să-și croiască drum afară de mine. Orice ar fi în interiorul meu nu vrea ca eu să-mi folosesc Moștenirile. Ignor acel ceva și îmi extind Telepatia.

Nouă! Bastonul! Cu el își schimbă formele! Ia-l și distruge-l!

Un rânjet de fiară se întinde pe fața lui Nouă și dă din cap spre mine. Inima îmi bate tot mai tare.

Lângă mine, Setrákus Ra are o postură țeapănă. Mâna mea este prinsă în îndoitura cotului său. Știe că ceva nu este în regulă, dar își continuă spectacolul.

— Mă așteptam să fie mai mulți aici, cu această ocazie memorabilă și totuși văd că doar unul dintre liderii voștri a venit să mă salute! Setrákus Ra întinde mâna spre bătrân. Vin la voi în pace, domnule! Haideți să pecetluim prietenia dintre cele două mărețe rase ale noastre.

În loc să-i întindă mâna lui Setrákus Ra, bătrânul face un pas înapoi. În ochii lui se citește teama, dar nu fuge și nici nu strigă. E frica animalului încolțit. Bătrânul ține un microfon și, când camerele de televiziune se îndreaptă spre, el începe să strige.

— Acest om — *chestia* asta — este un mincinos!

— Ce... Setrákus Ra face un pas agresiv spre bătrân, iar eu scap din strânsoarea cotului său. Pentru prima dată de când sunt în compania sa, liderul mogadorian se arată surprins.

Surprins și furios.

Un murmur de incertitudine străbate mulțimea. Bătrânul strigă ceva — am auzit cuvintele "înrobire" și "moarte", dar altfel nu-l pot auzi prea bine. Nimeni nu poate. Setrákus Ra și-a folosit Telekinezia pentru a zdrobi microfonul bătrânului.

— Trebuie să fii confuz, prietene, spune Setrákus Ra printre dinți, încercând să salveze această farsă. Intențiile mele sunt sincere...

Setrákus Ra își pierde echilibrul brusc. Știu de ce. Un atac telekinetic. Văd cum bastonul de aur îi este smuls din mână. Nouă îl prinde din aer când aterizează pe scenă, rânjind la Setrákus Ra.

Simt mișcare în stânga mea. Întorc capul și îl văd pe John sărind și el pe scenă. L-au flancat, așa cum au exersat în Sala de Lectură. Făcându-și loc prin mulțime, văd bărbați și femei în costume negre, toți scoțând încet armele la vedere. Mulțimea o ia razna pe măsură ce unii civili — cei mai inteligenți dintre ei — încep să se îndepărteze de scenă.

E o capcană, îmi dau seama cu bucurie. Garzii sunt aici!

Acum, Setrákus Ra arată cu adevărat surprins. Și, îndrăznesc să spun, un pic speriat.

— Ați fost duși în rătăcire! strigă Setrákus Ra, arătând cu mâna, goală acum, spre Nouă și John. Băieți aceștia sunt fugari! Teroriștii din lumea mea! Nu știu ce v-au spus...

— Nu le-am spus nimic, îl întrerupe John. Vocea lui nu sună la fel de tare ca a lui Setrákus lui Ra, iar oamenii din mulțime își întind gâturile ca să-l asculte. Îi vom lăsa să vadă singuri. Un maniac care ordonă genocidul este ușor de deosebit.

— Minciuni!

Fă-o acum! îl îndemn telepatic pe Nouă.

— Mă întreb ce se va întâmpla dacă fac asta? întreabă Nouă, ținând bastonul lui Setrákus Ra în lateral. Înainte ca Setrákus Ra să poată înainta în direcția lui, Nouă ridică bastonul deasupra capului și îl izbește de scenă. Ochiul obsidian din centrul său explodează într-un nor de cenușă.

Totul se întâmplă repede după aceea.

Corpul lui Setrákus Ra începe să tremure spasmodic. Forma umană frumoasă, de care era atât de atașat, începe să se exfolieze, ca un șarpe care năpârlește. Adevăratul Setrákus Ra — palid, plin de riduri, fără sânge, arătând ca o mumie hidoasă, tatuat pe craniul său chel, cu o cicatrice groasă în jurul gâtului, îmbrăcat în armură mogadoriană țepoasă — își arată adevărata înfățișare pe scenă.

Mulți oameni din mulțime țipă. Unii chiar se dau înapoi și încep să fugă. Se aude un foc de armă — glonțul șuieră pe lângă urechea mea înainte să se lovească inofensiv de nava mogadoriană din spatele meu, apoi ricoșează. Asta nu face decât să-i sperie pe oameni și mai mult, iar acum s-a creat o busculadă totală în fața scenei. Sunt trase mai multe focuri de armă, de data asta în aer. Unul dintre agenții care trag asupra lui Setrákus Ra este busculat de mulțimea îngrozită. E haos.

Cu un urlet monstruos, Setrákus Ra crește până la vreo cinci metri. Scena de sub noi geme. Bătrânul care era pe scenă cu Garzii încearcă să se piardă în mulțime, dar Setrákus Ra îl apucă cu Telekinezia și îl aruncă ca pe un proiectil în Nouă. Cei doi cad de pe scenă unul peste altul.

Mingiile de foc prind viață în mâinile lui John, dar dispar imediat ce Setrákus Ra declanșează *Dreynen*. Asta nu oprește atacul lui John. Își scoate pumnalul loric din teacă și se aruncă spre el.

— Da! strigă Setrákus Ra, făcându-i semn lui John să vină. Grăbește-te spre moarte, băiete!

Neafectată de versiunea de *Dreynen* a lui Setrákus Ra, ridic o bucată ruptă din bastonul lui. Degetele mele sunt stângace și am fost aproape s-o scap din mână de două ori înainte de a o ține destul de strâns. Mă concentrez, ignor durerea ascuțită de sub piele și încarc bucata de baston cu energia *Dreynen*.

Când bucățica aceea luminează roșu strălucitor, o înfig în partea din spate a piciorului lui Setrákus Ra.

Lordul mogadorian urlă și se micșorează până la dimensiunea normală. Simt cum se activează câmpul *Dreynen* care anulează Moștenirile. Prea târziu. Setrákus Ra încearcă să mă împingă, într-o încercare zadarnică de a scăpa de mine. Bucata de baston încărcată cu *Dreynen* este înfiptă adânc în partea din spate a gambei sale. Când Setrákus Ra reușește s-o smulgă, o pată de sânge întunecat ca noaptea apare pe pantalonul său. Acum că e rănit, nu știu sigur cât timp vor dura efectele *Dreynen*.

Aștept o secundă. Sângerează. Rana lui nu mi-a fost transferată. Fiecare vrajă are o slăbiciune, asta mi-a spus Setrákus Ra chiar înainte de a-mi arde glezna cu chestia aceea teribilă.

Îl pot răni. Eu sunt singura care îl poate răni pe Setrákus Ra.

Abia am timp să procesez aceste informații că Setrákus Ra se îndreaptă spre mine cu ochii plini de indignare. Mă lovește cu dosul palmei, tare, și sunt aruncată în aer. Aerul iese din mine când aterizez pe scenă, capul îmi vâjâie din nou. Trebuie să fi știut faptul că, chiar dacă mi-am dat seama care este slăbiciunea vrăjii mogadoriene, eu nu sunt suficient de puternică pentru a lupta cu el.

Setrákus Ra stă deasupra mea, trăsăturile sale sunt și mai hidoase din cauza furiei. Se apleacă și își înfige degetele în gâtul meu.

— Trădătoare mică și nenorocită...!

John se aruncă cu umărul înainte și îl doboară pe Setrákus Ra. Setrákus Ra cade cu toată greutatea pe o parte și simt imediat cum îmi apare o vânătaie în cot. Accept durerea. Vor mai fi și altele.

Nu sunt suficient de puternică pentru a lupta cu el, dar mi-am jucat partea mea. I-am anulat Moștenirile.

Acum, ceilalți pot face ceea ce trebuie făcut.

John nu se lasă. Îl lovește cu pumnii pe Setrákus Ra, care încearcă să-l îndepărteze. Lordul mogadorian nu mai arată atât de înspăimântător acum, încercând să se îndepărteze de John. Îmi face plăcere să-l văd atât de jalnic și disperat. Trebuie să sufere înainte de a muri.

Înainte de a muri și eu odată cu el.

John reușește să-l încalece. Ridică pumnalul deasupra capului. Trag aer în piept și îmi pun brațele pe piept.

— Asta este pentru Lorien! Și pentru Pământ!

Știu ce urmează. John îl va înjunghia pe Setrákus Ra, iar eu voi muri. Asta va rupe vraja mogadoriană, apoi Garzii îl vor putea ucide pe Setrákus Ra definitiv. Se merită. Voi muri cu plăcere dacă asta înseamnă că se termină cu viața mizerabilă a lui Setrákus lui Ra.

Fă-o! îi strig lui John telepatic. *Indiferent ce se va întâmpla! Fă-o!*

Când John lovește cu pumnalul, aud un sunet ca un șuierat. Ceva zboară în această direcție. Cu mare viteză.

Un șirag de mărgele de sânge îmi gâdilă gâtul; o mică tăietură. Atât de aproape a ajuns pumnalul lui John înainte să fie lovit de o ghiulea cromată venită în zbor prin aer. Ghiuleaua aceea îl smulge de pe Setrákus Ra și îl aruncă pe scenă.

Cinci. E viu și tocmai mi-a salvat viața. Mi-a salvat viața, dar ne-a condamnat pe toți.

Înainte să pot reacționa, scena trosnește și se prăbușește. Alunec pe lemnul înclinat și cad cu putere pe pavajul de dedesubt. În jurul meu, oamenii fug și țipă.

Setrákus Ra aterizează lângă mine.

Se apleacă și mă apucă de păr, ridicându-mă cu brutalitate în picioare.

— Vei muri pentru rușinea asta, copilă, mârâie el și începe să mă târască pe scena distrusă către navă.

Nouă stă în calea lui.

Capitolul 28 (John)

Am umărul dislocat, asta știu sigur. Sunt pe spate, cu așchii din lemnul scenei înfipte în mine. Văd dublu și mi-e greu să respir. Mă simt de parcă tocmai m-a lovit o mașină.

Nu este o mașină. E Cinci.

Trădătorul stă deasupra mea, respirând greu. Pielea lui este metalică, dar arată grav rănit. Pentru început, văd că poartă un plasture peste ochi. O parte a feței lui este umflată și cred că văd urme de lovituri sub armura lui de metal care îi acoperă craniul. Și-a pierdut câțiva dinți. Nu-mi dau seama cum s-a ales cu aceste leziuni și nici nu-mi pasă.

Ticălosul mă țintuiește la pământ. Am fost atât de aproape. Setrákus Ra era ca și mort.

Pumnalul meu este încă atașat la încheietura mâinii, dar este brațul cu umărul dislocat. Încerc să prind pumnalul cu mâna cealaltă. Înainte de a o putea face, Cinci mă ridică de partea din față a hanoracului zdrențuit.

— Ascultă-mă! îmi strigă el în față.

— Du-te dracu'.

Cu mâna teafără apuc brațul metalic al lui Cinci, îmi activez Lumenul și îi ridic temperatura cât de mult pot.

Oricare ar fi metalul care îl acoperă, are cu siguranță și un punct de fierbere. Mă întreb dacă pot să-i topesc armura metalică înainte să poată face ceea ce și-a propus.

— Oprește-te, John! strigă Cinci, scuturându-mă.

— L-ai ucis pe Opt, nenorocitule!

Mirosul lui otrăvitor trece printre degetele mele. Ochiul lui Cinci se holbează, dar nu-mi dă drumul și nici nu se dă la o parte. Îl rănesc, iar el acceptă asta.

— Dobitoc arogant, urlă Cinci strângând pumnul, gata să mă lovească. Nu știu dacă am puterea să-l opresc. Pumnul lui încleștat tremură, dar pare să se răzgândească. Ascultă-mă, John! Dacă îl rănești pe Setrákus Ra, se răsfrânge asupra Ellei!

Domolesc puțin fierbințeala Lumenului. Mâna mi se simte lipită de metalul topit.

— Ce? Despre ce vorbești?

— Este o vrajă la fel ca cea folosită de Bătrânii Înțelepți pe noi, spune Cinci. A schimbat-o cumva.

Îmi sting Lumenul complet. Cinci încearcă să ne *ajute* acum? Nu m-a doborât de pe Setrákus Ra ca să-l protejeze pe Liderul său Iubit, ci ca s-o salveze pe Ella? Nu știu ce să mai cred.

— Cum rupem vraja? strig la el. Cum putem să-l *omorâm*?

— Nu știu, răspunde Cinci și se uită peste umăr. Chipul lui se întunecă din nou brusc, e furia pe care am văzut-o când a ridicat pumnul să mă lovească. La naiba!

Cinci se ridică de pe mine și își ia zborul. Mă ridic în picioare la timp pentru a-l vedea pe Nouă pornind spre Setrákus Ra. Ține în mână, ca pe o suliță, o bucată ruptă din scenă.

— Nouă! Nu!

Nouă nu mă aude, probabil pentru că e prea ocupat să scape de Cinci. Cei doi se prăbușesc peste epava scenei, bucăți de lemn zboară peste tot. După ce s-au ciocnit, Cinci încearcă să-și ia din nou zborul, dar Nouă îl prinde de gleznă.

— Unde vrei să zbori, grasule? îl aud pe Nouă urlând.

Nouă se ridică în picioare, încă îl ține pe Cinci de gleznă, apoi îl învârtește cu toată puterea lui. Cinci își întinde brațele într-o încercare inutilă de a se redresa, dar e biruit. Nouă îl izbește pe Cinci cu fața de pavaj. Bucăți de beton zboară în urma impactului, iar capul lui Cinci scoate un sunet de clopot atunci când este lovit. Am observat că armura metalică revine pentru o clipă la forma de piele normală — probabil că Cinci e rănit suficient de tare cât să-și piardă concentrarea asupra *Externa*, Moștenirea lui.

— Nouă! Ajunge! îi strig, împingând grămada de lemne de pe mine.

Nouă privește în direcția mea, iar asta îi permite lui Cinci să-i tragă un uppercut. Cu un urlet de furie, Nouă se aruncă din nou asupra lui și cad împreună. Își trag pumni unul celuilalt, o încâlceală de membre pe care o pierd din vedere atunci când se prăbușesc printr-una dintre ferestrele din față ale clădirii Națiunilor Unite.

Nu-i momentul să-mi fac griji pentru ei acum. Trebuie să ajung la Setrákus Ra. Trebuie s-o salvez pe Ella. Nu voi permite să fie luată pentru a doua oară.

Brațul stâng îmi atârnă moale. Ar trebui să-mi pun umărul la loc înainte de a mă putea vindeca, dar nu am timp pentru asta. Îmi scutur mâna de metalul topit și mut pumnalul la încheietura brațului teafăr. Va trebui să fac asta cu o singură mână.

În mod surprinzător, Setrákus Ra nu pare câtuși de puțin interesat să stea și să lupte. O trage pe Ella prin mormanul de lemne, îndreptându-se spre nava în formă de perlă. Ella nu arată deloc ca în viziunea mea despre Washington — parcă e golită de viață. Mă întreb ce i-au făcut pe acea navă de război.

Indiferent ce se întâmplă! Fă-o! strigă Ella în mintea mea. *Indiferent ce se întâmplă*. Înseamnă că Cinci nu a mințit. Ella știa care sunt consecințele dacă îl înjunghii pe Setrákus Ra, iar ea le-a acceptat.

Indiferent ce i-au făcut, mogii nu au învins-o. A avut suficientă putere în ea pentru a ne ajuta. A fost ca atunci la Baza Dulce. L-a rănit pe Setrákus Ra cu o bucată strălucitoare de beton, iar Moștenirile mele au revenit instantaneu.

Îmi dau seama că ea a anulat puterile lui Setrákus Ra. Și, judecând după retragerea lui plină de lașitate, încă nu i s-au întors.

S-ar putea să nu-l pot ucide pe Setrákus Ra, dar asta nu înseamnă că nu-l pot supune. Să-i vedem atunci pe mogadorieni invadând când eu îl am ostatic pe Liderul lor Iubit.

Alerg peste scena instabilă și ruptă, încercând să-i tai calea lui Setrákus Ra, înainte să poată ajunge la nava lui. Ella mă vede venind și se înfige bine pe picioare. Se luptă să scape din strânsoarea lui Setrákus Ra, iar asta îl încetinește suficient. Îl voi prinde.

— Setrákus Ra!

La naiba. Nu acum.

Liderul mogadorian nici măcar nu o bagă în seamă pe Walker care vine spre el din partea cealaltă. Se așteaptă cumva ca el să se oprească? Ea și alți doi agenți au reușit să se elibereze din mulțimea bulversată, intrată în panică. Sam este cu ei. Se opresc la câțiva metri cu armele îndreptate în față. Chiar și Sam pare gata să tragă — are privirea încruntată, gura strânsă într-o linie fermă. Îmi amintesc arsurile cu acid de pe încheieturile lui Sam. Le are prin amabilitatea lui Setrákus Ra. Sunt sigur că e gata să egaleze acest scor.

— Stați! strig spre Sam și Walker, dar prea târziu.

Setrákus Ra își întoarce capul în direcția agenților și Sam, de parcă aceștia ar fi niște gândaci care trebuie stârpiți. Cu mâna liberă, Setrákus Ra scoate un bici cu trei capete care fusese ascuns sub uniforma sa zdrențuită. Înainte să-i lovească cu biciul, agenții și Sam deschid focul.

Nu-mi vine să cred ce sunt pe cale să fac.

Opresc gloanțele în aer cu Telekinezia. Nu știu dacă ar fi pătruns prin armura lui Setrákus lui Ra, dar nici nu pot risca. Nu-i las pe Sam și ceilalți să-și dea seama că au ratat. În schimb, îi împing înapoi cu Telekinezia. Nu prea tare, ca să-i nu-i rănesc, dar suficient cât să-i arunc peste resturile de scenă ruptă. De asemenea, a fost suficient pentru a-i scoate din raza biciului lui Setrákus Ra. O să le cer scuze mai târziu.

Setrákus Ra nu se mai uită la agenți. Scurta distragere a atenției a fost tot ceea ce avea nevoie pentru a ajunge la treptele navei sale. Urcă târând-o pe Ella în spatele lui, apoi dispare în navă.

Alerg spre navă, hotărât să nu-l las să scape. Nava începe să se ridice înainte ca scara să se plieze pe deplin în corpul său neted.

Încă mai pot să ajung la scară. Încă îl mai pot opri. Sunt atât de aproape.

Mă arunc cu capul înainte și reușesc să mă prind de treapta de jos, cu mâna mea teafără.

Nava continuă să se ridice în timp ce treptele se retrag spre ușa deschisă. M-au tras mai aproape de Setrákus Ra și Ella, chiar dacă nava se îndepărtează de Pământ. Îmi ridic un picior, astfel încât să mă prind mai bine de ultima treaptă. Suntem la aproape treizeci de metri în aer, mica navă se apropie tot mai mult de nava de luptă de deasupra.

Scara se strânge ca un burduf în panoul de la baza intrării în navă. Dau drumul ultimei trepte înainte să fiu zdrobit de mecanism și mă înalț ca să ajung la ușa deschisă. Nu-mi este ușor să fac asta cu un singur braț. Reușesc să mă agățat de marginea ușii, brațul meu bun începe să se simtă suprasolicitat. Picioarele mele se leagănă acum la o înălțime de vreo șaizeci de metri.

Setrákus Ra stă deasupra mea. Biciul cu trei capete se leagănă în fața mea, iar vârfurile-i sunt vii și scot scântei de foc. Nu cred că intenționează să mă ducă așa tot restul drumului.

Văd puțin din picioarele Ellei. Stă pe unul dintre scaunele din cabina de pilotaj și pare total sedată. Nu voi primi ajutor din partea ei.

— John Smith, nu-i așa? întreabă Setrákus Ra de dragul conversației. Îți mulțumesc pentru ajutor.

— Nu am încercat să te ajut.

— Dar ai făcut-o oricum. Este unul dintre motivele pentru care te voi lăsa în viață.

Fac o grimasă. Mâna îmi alunecă un pic. Trebuie să mă gândesc repede la ceva. Mi-e greu să fac o minge de foc cu un braț dislocat, iar cu celălalt să mă agăț bine dacă țin la viața mea dragă. Va trebui să-mi folosesc Telekinezia. Poate dacă aș reuși să-l împing înapoi...

A dispărut. Telekinezia mea a dispărut. Anulată, la fel ca înainte.

Setrákus Ra îmi zâmbește. I-au revenit Moștenirile. Am dat greș.

Se apleacă din genunchi, astfel încât să ajungă chiar în fața mea.

— Celălalt motiv, șuieră el, este că vreau să vezi cum ard planeta asta.

Setrákus Ra se îndreaptă din nou și cu nonșalanță ghidează biciul spre mine. Cele trei capete mă lovesc drept peste față. Sunt imun la foc, dar cele trei capete sapă șanțuri în obrazul meu. Este suficient pentru a mă face să-mi pierde aderența. Cad.

În timp ce cad spre râul de sub mine, simt că mi-au revin Moștenirile. Asta înseamnă că sunt destul de departe de Setrákus Ra. Îmi îndrept rapid Telekinezia în jos, fac tot ce pot pentru a încetini căderea.

Cu toate acestea cad cu putere în East River. E ca si cum mi-a plesnit tot corpul. Apa murdară îmi inundă plămânii și, timp de câteva momente groaznice, nu știu în ce direcție este calea în sus, în ce parte să înot. Reușesc să ies la suprafață, nu mai am aer, scuip apa din gură și încerc să înot împotriva curentului cu un singur braț. Înot pe spate, incomod, gâfâind întregul drum. Ajung la mal epuizat, puțin mai departe de haosul de la sediului ONU, înconjurat din toate părțile de gunoaie și pești morți.

— John! John! Ești în bine?

E Sam. Aleargă prin noroi spre mine. Probabil că m-a văzut căzând și a venit după mine. Se aruncă în mâl, lângă mine. Reușesc să îl salut doar cu un geamăt. Cred că am niște coaste rupte.

— Poți să te miști? mă întreabă Sam, atingându-mi ușurel umărul dislocat.

Dau din cap că da. Cu ajutorul lui Sam, mă ridic din nou în picioare. Sunt ud, zdrobit, câteva coaste rupte, cu trei tăieturi lungi pe față. Nici nu știu ce să se vindec mai întâi.

— Unde-i Nouă? reușesc să-l întreb.

— L-am pierdut în haos, răspunde Sam cu o voce tristă. El și Cinci se vor ucide reciproc. Walker și oamenii ei încearcă să evacueze civilii. E o nebunie acolo. John, ce facem?

Deschid gura să spun ceva, în speranța că îmi va veni vreun plan în minte dacă încep să vorbesc, dar o explozie din apropiere mă întrerupe. Impactul este suficient de puternic încât să-mi clănțăne dinții în gură.

Mă uit în sus spre cer tocmai la timp pentru a vedea nava mogadoriană de război deschizând focul asupra orașului New York.

Capitolul 29 (Șase)

Ochii lui Opt, viu aprinși de la loralitul pur, ne evaluează pe fiecare dintre noi, pe rând. Insistă mai mult timp asupra lui Adam — suficient de mult pentru a-l face pe aliatul nostru mogadorian să se dea un pas înapoi. La fel ca Marina, sunt înțepenită în loc, uitându-mă la prietenul nostru adus înapoi la... un fel de viață.

Opt levitează peste fântâna Sanctuarului într-o coloană de energie. Nu, nu doar levitează în energie. Energia aceea este o parte din el. Sau ce-o fi.

Sunt destul de sigură că ceea ce plutește acolo nu este sarcasticul și neîndemânaticul nostru prieten. Orice ar fi, simt o înrudire stranie cu entitatea aceea, de parcă energia care acum l-a reanimat pe Opt curge și prin mine. Este aceeași senzație pe care o simt atunci când îmi folosesc Moștenirile. Poate că mă uit la esența a ceea ce mă face loric, ceea ce mă face Garde.

Poate mă uit la Lorien însuși.

— Doi lorici și un mogadorian, spune entitatea în cele din urmă, terminându-și evaluarea. Vocea nu sună ca a lui Opt — este ca o sută de voci vorbind odată, toate într-o sincronizare perfectă. Energia care iese din ochii lui Opt zăbovește leneșă pe Adam, de parcă acesta ar fi o curiozitate pentru entitate. Cu o mică excepție. Ești ceva diferit. Ceva nou.

— Ăăă, mulțumesc? răspunde Adam și face mai face un pas înapoi.

Marina își drege glasul și se apropie de fântână. Nu are lacrimi în ochi. Are mâinile întinse în față, vrea să atingă mâna entității și să se asigure că el este real.

— Opt? Tu ești? Vocea ei se aude cu greu peste ritmul bătăilor inimii din fântână.

Entitatea își întoarce privirea spre Marina și se încruntă.

— Nu. Îmi pare rău, fiica mea. Prietenul tău e plecat.

Umerii Marinei cad plini de dezamăgire. Chestia din corpul lui Opt se întinde spre ea pentru a o consola, dar energia se destramă între ei și se trage înapoi.

— El este cu mine acum, spune entitatea împăciuitor. El îmi face un mare serviciu, lăsându-mă să vorbesc prin el. A trecut mult timp de când nu am mai putut să vorbesc.

— Ești Lorien? întreb eu, reușind în cele din urmă să-mi găsesc propria voce. Ești, cum ar fi, planeta?

Entitatea pare să ia în considerare întrebarea mea. Prin țesătura subțire a cămășii lui Opt, pot vedea rana lui luminând. Strălucește albastru-cobalt, ca și restul corpului său plin de energie. Curge din el.

— Așa mi se spunea cândva, da, spune entitatea și arată cu mâna la sculpturile strălucitoare de pe pereți. În alte locuri, mi se spunea în multe feluri. Acum, pe această planeta, voi primi un nume nou.

— Ești un zeu, spune Marina emoționată.

— Nu. Pur și simplu *sunt*.

Îmi scutur puțin capul. Zeu sau nu, avem nevoie de ajutorul acestei entități. Nu avem timp pentru ghicitori. Brusc, mă simt obosită și sătulă de desenele și profețiile din peșteră și de oameni strălucitori.

— Știi ce se întâmplă? îl întreb pe Opt — Lorien — sau care o fi. Mogadorienii se pregătesc de invazie.

Ochii entității se uită din nou la Adam.

— Nu toți, din câte văd eu.

Adam pare stânjenit. Entitatea se întoarce rapid. Se uită la tavan de parcă ochii aceia strălucitori pot vedea în afara templului. De parcă ar putea vedea totul.

— Da. Vin, spune entitatea, vocea de ecou părând deranjată de invazia iminentă a mogadorienilor. Conducătorul lor m-a urmărit mult timp. Bătrânii voștri Înțelepți au prevăzut căderea Lorienului și au ales să mă protejeze. M-au ascuns aici, în speranța că asta îl va întârzia.

— Nu te-au ascuns prea bine, îi răspund.

Marina îmi trage un cot.

Ochii entității se întorc din nou, încet, spre tavan. Pentru o clipă, o tristețe adâncă îi străbate chipul.

— Mulți dintre copiii mei au dispărut pentru totdeauna, spune cu tristețe entitatea. Cred că voi veți fi Bătrânii Înțelepți lorici de-acum, asta dacă se mai poate numi așa.

— Suntem Garzi, îi spun, corectând-o pe zeitatea antică, pentru că, la naiba, am reușit să ajungem atât de departe. Suntem aici pentru a-ți cere ajutorul.

Entitatea chicotește.

— Pentru mine nu contează, fiica mea. Bătrâni, Garzi, Cêpani — aceste cuvinte sunt modul în care loricii au ales să înțeleagă darurile mele. Dar nu trebuie să fie la fel și aici. Nu trebuie să fie *în niciun fel*. Entitatea se oprește gânditoare. În ceea ce privește ajutorul, eu nu știu ce pot oferi, copilă.

Mai multă confuzie, mai multe ghicitori. Nici nu credeam că, venind la Sanctuar, o să meargă după cum glumea Nouă — că o să declanșăm o putere imensă care îi va distruge pe toți mogadorienii. Dar mă așteptam să găsesc ceva care ne-ar putea *ajuta*. Prietenii noștri ar putea fi uciși chiar acum, în primul val al invaziei mogadoriene, iar eu stau aici și vorbesc cu o entitate nemuritoare, misterioasă și enervantă.

— Asta nu e de ajuns, îi spun.

Frustrată, fac un pas către entitate. Energia mă înconjoară, iar părul mi se ridică încărcat static.

— Șase, șoptește Adam, ai grijă.

Îl ignor, ridicând vocea, aproape țipând la atotputernicul Lorien.

— Am venit de departe pentru a te trezi! Am pierdut prieteni! Trebuie să poți face ceva. Nu îți pasă că Setrákus Ra vine aici și distruge planeta asta, ucigând tot ce este viu pe ea? Vei lăsa să se întâmple asta *a doua oară* sub privirile tale?

Fruntea entității se încrețește. O fisură se deschide în pielea de pe fruntea lui Opt, iar energia începe să se reverse. Marina își acoperă gura, dar reușește să nu țipe. E ca și cum trupul lui Opt este golit, iar energia începe să dispară treptat.

— Îmi pare rău, fiica mea, îi spune Opt Marinei. Trupul aceasta nu mă mai poate ține.

Apoi, entitatea se întoarce spre mine. Nu pare că cuvintele mele l-au jignit, nici că au avut vreun efect. Vocea îi este la fel de melodioasă și calmă.

— Nu scuz distrugerea fără sens a vieții, explică entitatea. Dar nu eu aleg destinele. Eu nu judec. Dacă voința Universului va fi să nu mai exist, atunci voi înceta să mai fiu. Eu exist doar ca să revărs darurile mele asupra acelora care vor să le primească.

Îmi deschid brațele larg.

— Eu le vreau. Dă-mi. Dă-mi suficiente de Moșteniri ca să-l distrug pe Setrákus Ra și flota lui, apoi te las să rămâi singur cu fundul tău strălucitor.

Entitatea îmi zâmbește. Mai multe fisuri apar de-a lungul brațelor lui Opt. Energia se scurge.

— Nu merge așa.

— Atunci cum naiba merge? îi strig. Spune-ne ce să facem!

— Nu a mai rămas nimic de făcut, fiica mea. M-ați trezit și mi-ați redat puterea. Sunt pe Pământ acum și la fel vor fi și darurile mele.

— Dar cum ne va ajuta asta să câștigăm? îi strig eu. Ce-a fost cu tot rahatul ăsta?

Entitatea mă ignoră. Cred că asta este toată înțelepciunea pe care este dispusă s-o împartă. În schimb, se uită la Marina.

— El nu va avea prea mult timp, fiica mea.

— La cine te referi? întreabă Marina nedumerită.

Fără un alt cuvânt, ochii entității se închid și corpul lui Opt începe să tremure. Spre surprinderea mea, energia se retrage, de fapt, din corpul său. Crăpăturile de pe brațele lui încetează să mai strălucească, la fel și cea de pe frunte. După câteva secunde, singurul lucru care rămâne aprins pe Opt este rana din dreptul inimii lui. El levitează, iese din coloana de energie și se așază chiar în fața Marinei.

Când Opt deschide ochii, aceștia nu strălucesc. Sunt verzi, așa cum mi-i amintesc, senini, dar cu vechea scânteie de neastâmpăr în ei. Buzele lui Opt se curbează într-un zâmbet când o vede pe Marina.

— Uau, bună! spune Opt. Are propria voce când vorbește.

Este el. Este chiar el.

Marina suspină de două ori de încântare. Dar își revine repede și îl pipăie pe Opt mai întâi pe umeri, apoi pe părțile laterale ale feței. Îl trage spre ea.

— Ești cald, spune ea cu uimire. Ești atât de cald.

Opt râde încet. Pune o mână pe Marina și o sărută ușor pe obraz.

— Și tu ești caldă.

— Îmi pare foarte rău, Opt. Îmi pare rău că nu am putut să te vindec.

Opt scutură din cap.

— Oprește-te, Marina. E în regulă. M-ai adus aici. Este... Nici măcar nu pot descrie. E *uimitor* acolo.

Deja văd energia care se răspândește din inima lui Opt. Curge prin corpul său, prin fisurile deschidere pe brațe și picioare. Nu pare să simtă durere. Doar zâmbește la Marina și se uită la ea, parcă încercând să-i memoreze chipul.

— Pot să te sărut? îl întreabă Marina.

— Chiar îmi doream asta.

Marina îl sărută, strângându-l tare în brațe. În timp ce îl sărută, energia se revarsă din Opt și, încet, corpul său începe să se destrame. Este diferit față de cum se dezintegrează un mogadorian. Este ca și când aș putea vedea fiecare celulă din corpul lui Opt, iar energia din fântână strălucește în fiecare dintre ele. Bucățică cu bucățică, Opt se dizolvă, iar el devine una cu lumina. Marina încearcă să se agațe de el, dar degetele ei trec prin acea energie.

Și apoi dispare. Lumina se scurge înapoi în fântână și se îndepărtează adânc sub pământ. Bătăile inimii pe care am trezit-o la viață devin tot mai slabe. Încă le mai aud, dar numai dacă ascult cu atenție. În cameră se face liniște din nou, luminată doar de venele din loralit de pe perete. Simt un curent de aer proaspăt venind din spate și mă întorc. O ușă s-a deschis în perete, duce către o scară. Lumina soarelui vine din exterior.

Marina mi se prăbușește în brațe plângând. O îmbrățișez și încerc să nu plâng și eu.

Adam ne privește fără să se holbeze la noi prea tare și își îndepărtează ceva din colțul ochiului.

— Ar trebui să mergem, spune Adam încet. Ceilalți vor avea nevoie de ajutorul nostru.

Îl aprob dând din cap. Mă întreb dacă am reușit să rezolvăm ceva aici. A fost frumos să-l vedem pe Opt din nou, chiar și pentru câteva momente trecătoare. Cu toate acestea, conversația mea cu entitatea intergalactică, cea care ne-a dat Moștenirile, sigur nu ne-a oferit prea multe răspunsuri. Până una alta, timpul până la invazia mogadoriană se scurge, asta dacă nu s-a scurs deja.

Marina mă strânge de braț. Mă uit la ea.

— L-am văzut, Șase, șoptește Marina pentru mine. Când l-am sărutat, am văzut în interiorul acelui lucru — Lorien, energie, indiferent cum vrei să-i spui.

— Bine, îi spun, dorind să fiu blândă cu ea, dar nu sunt sigură că avem timp pentru asta. Și?

Marina îmi zâmbește.

— Se răspândește, Șase. Pe Pământ. Se răspândește *peste tot*.

— Ce vrea să însemne asta? întreabă Adam.

— Înseamnă... că noi nu mai suntem singuri, spune Marina ștergându-și fața și ridicându-se în picioare.

Capitolul 30 (John)

Zgârie-norii ard.

Fugim.

Nava mogadoriană de luptă planează ușor pe cerul orașului New York, tunuri energetice masive bombardează blocurile la întâmplare. Din ea au ieșit deja zeci de nave-cercetaș înarmate, nave mai mici aterizează pe bulevarde și descarcă războinici la sol care încep să se tragă cu blasterele în civili.

Mai sunt și alte creaturi care coboară din nave, creaturi furioase și înfometate. Nu le-am văzut încă; le-m auzit numai urlete îngrozitoare ridicându-se peste sunetele exploziilor.

Pikeni.

Orașul New York este pierdut, știu sigur. În acest moment, nu mai există cale de întoarcere pentru mogadorieni. Nu știu ce se întâmplă în alte orașe pe care le survolează celelalte nave de război mogadoriene. Rețelele de comunicații sunt căzute în New York, iar telefonul meu satelitar este pe fundul East River.

Tot ce putem face este să fugim. Așa cum am făcut toată viața. Numai că acum, din păcate, sunt milioane de oameni care fug împreună cu mine.

— Fugiți! le strig unora cu care ne întâlnim. Fugiți până când nu mai vedeți navele lor! Supraviețuind, ne vom regrupa și *vom lupta*!

Sam este cu mine. Fața lui este cenușie, arată de parcă ar fi bolnav. Nu a văzut niciodată ce au făcut mogadorienii pe Lorien. A trecut prin vremuri grele alături de noi, dar niciodată nu a văzut așa ceva. Cred că a crezut tot timpul că vom câștiga. Nu s-a gândit niciodată că va veni această zi.

L-am dezamăgit.

Nu știu unde sunt Nouă și Cinci. Nicio cicatrice nouă nu mi-a apărut la gleznă, iar asta înseamnă că încă nu a murit niciunul dintre ei.

Nu mai știu nimic nici despre Walker. Ea și agenții ei sunt pe cont propriu. Sper să scape cu viață. În caz că reușesc, poate că vor fi suficient de inteligenți să plece de aici și să ne întâlnim în Ashwood Estates.

Asta dacă eu și Sam vom reuși să ajungem atât de departe.

Alergăm pe străzile pline de fum, sărim peste mașini răsturnate, ne cățărăm pe bucăți desprinse din clădiri. Când apare o navă-cercetaș, fugim pe alei sau ne ascundem în căile de acces.

I-aș putea înfrunta. Cu toată furia pe care am adunat-o în mine, sunt sigur că aș putea să-i fac bucăți din câteva mișcări.

Aș putea să dobor singur o navă-cercetaș.

Dar nu sunt singur.

Vreo douăzeci de supraviețuitori ne urmează, pe mine și pe Sam: o familie pe care am tras-o cu Telekinezia de pe un balcon care ardea, doi polițiști din NYPD care m-au văzut doborând niște războinici mogadorieni, un grup care a ieșit din ascunzătoare când am intrat cu lumenul aprins într-un restaurant și mulți alții.

Nu pot salva pe toată lumea din acest oraș, dar voi face tot ce voi putea. Încă nu pot lupta cu mogadorienii. Cel puțin până nu-i duc pe acești oameni la adăpost.

Evit probleme acolo unde pot. Nu este întotdeauna posibil.

Traversăm o intersecție unde liniile electrice sunt căzute peste un autobuz ars și dăm peste o duzină de războinici mogadorieni. Ei își îndreaptă blasterele spre noi, dar îi dobor cu o minge de foc înainte de a putea trage vreun foc. Cei care nu sunt incinerați imediat sunt împușcați de polițiștii care stau în spatele meu.

Mă uit peste umăr, dând din cap spre ei.

— Bine ochit.

— Te acoperim noi, John Smith, spune unul dintre ei.

Nici nu mă gândesc să-l întreb de unde îmi știe numele.

Grupul nostru mai străbate câteva blocuri, apoi atenția îmi este atrasă de niște țipete din apropiere. Imediat după colț, găsim un doi tineri care încearcă să iasă dintr-o clădire în flăcări, pe scara de incendiu. Bolțurile cu care este prinsă scara în perete sunt desprinse sus, în apropierea acoperișului, iar acum întreaga scară de incendiu atârnă ca un deget strâmb peste stradă. Cu cinci etaje mai sus, tipul a căzut peste balustrada scării. Prietena lui încearcă cu disperare să-l tragă înapoi.

Îmi apare în minte chipul lui Sarah. *Rămâi în viață. Supraviețuiește și vom fi împreună.* Mă voi întoarce la ea.

Alerg spre scara de incendiu și o prind de la distanță cu Telekinezia.

— Săriți! le strig. Vă voi prinde!

— Ești nebun? țipă tipul la mine.

Nici eu și nici ei nu avem timp de ceartă, așa că îmi întind Telekinezia și îi smulg de pe scara de incendiu. În timp ce îi cobor la sol, aud pași grei îndreptându-se spre mine.

— John! strigă Sam. Ai grijă!

Îmi întorc capul și mă uit. Un piken. Bestia galopează spre mine cu viteză maximă, are fălcile pline cu bale și i se văd dinții ascuțiți. Aud țipete venind din grupul meu. Polițiștii trag câteva focuri spre monstru, dar nici măcar nu-l încetinesc. Ceilalți fug din fața fiarei mogadoriene turbată. Problema e că ei se îndreaptă spre scara de incendiu care, desigur, alege tocmai acel moment să se rupă pe deplin și să se prăbușească cu zgomot în stradă.

Încă mai am cuplul suspendat în aer, iar acum țin și scara de incendiu cu Telekinezia. Încerc să-mi împart concentrarea în așa fel încât să-mi pot activa Lumenul, dar e prea mult. Sunt prea epuizat, efortul este peste puterile mele.

Pikenul este aproape deasupra mea.

Chipul lui Sarah îmi apare din nou în minte. Trebuie să încerc. Strâng din dinți și caut resurse adânc în mine.

Cu un *uuumf* masiv, un val de forță telekinetică lovește pikenul și îl aruncă prin aer. Picioarele musculoase ale bestiei se zbat sălbatic. Aterizează pe un stâlp de semnalizare care trece direct prin inima fiarei.

Asta nu a venit de la mine.

Îi cobor pe cei doi tineri în siguranță la sol, dau la o parte scara de incendiu și mă întorc în direcția de unde a venit valul de forță telekinetică.

Sam se holbează la mine. A înghețat. Ține mâinile întinse în față, ca și când el ar fi împins pikenul. Încet, ochii lui încep să clipească. Sam se uită la mâinile lui, apoi la mine.

— Sfinte Sisoe, spune el. Eu am făcut asta?

SFÂRȘIT

Eu sunt Numărul Patru - Dosarele pierdute ale Lorienului

(completează prima serie Moștenirile Lorienului)
[The Lost Files 1] [The Legacies] Six's Legacy (Moștenirea lui Șase)
[The Lost Files 2] [The Legacies] Nine's Legacy (Moștenirea lui Nouă)
[The Lost Files 3] [The Legacies] The Fallen Legacies (Moșteniri furate(?))
[The Lost Files 4] [Secret Histories] The Search For Sam (În căutarea lui Sam)
[The Lost Files 5] [Secret Histories] The Last Days of Lorien (Ultimele zile ale Lorienului)
[The Lost Files 6] [Secret Histories] The Forgotten Ones (Cei uitați)
[The Lost Files 7] [Hidden Enemy] Five's Legacy (Moștenirea lui Cinci)
[The Lost Files 8] [Hidden Enemy] Return To Paradise (Întoarcerea în Paradise)
[The Lost Files 9] [Hidden Enemy] Five's Betrayal (Trădarea lui Cinci)
[The Lost Files 10] [Rebel Allies] The Fugitive (Fugarul)
[The Lost Files 11] [Rebel Allies] The Navigator (Navigatorul)
[The Lost Files 12] [Rebel Allies] The Guard (Gardianul)
[The Lost Files 13] [Zero Hour] Legacies Reborn (Moștenirile renasc)
[The Lost Files 14] [Zero Hour] Last Defense (Ultima apărare)
[The Lost Files 15] [Zero Hour] Hunt for the Garde (Vânătoarea de Garzi)

Seria "Moștenirile Lorienului Renasc", de Pittacus Lore

Generation One (Prima generație)
Fugitive Six (Cei șase fugari)
Return to Zero (Întoarcerea la zero) – final epic

Seria "Cronicile Moștenirilor", de Pittacus Lore

[Trial by Fire] Out of the Ashes (Din cenușă)
[Trial by Fire] Into the Fire (În foc)
[Trial by Fire] Up in Smoke (În fum)
[Out of the Shadows] Chasing Ghosts (Urmărind fantome)
[Out of the Shadows] Raising Monsters (Crescând monștri)
[Out of the Shadows] Killing Giants (Ucigând uriași)

Copyright Page

Published by the Penguin Group

Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL, England

Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014, USA

Penguin Group (Canada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario, Canada M4P 2Y3 (a division of Pearson Penguin Canada Inc.)

Penguin Ireland, 25 St Stephen’s Green, Dublin 2, Ireland (a division of Penguin Books Ltd)

Penguin Group (Australia), 707 Collins Street, Melbourne, Victoria 3008, Australia (a division of Pearson Australia Group Pty Ltd) Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi – 110 017, India

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, New Zealand (a division of Pearson New Zealand Ltd) Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, Block D, Rosebank Office Park, 181 Jan Smuts Avenue, Parktown North, Gauteng 2193, South Africa

Penguin Books Ltd, Registered Offices: 80 Strand, London WC2R 0RL, England

www.penguin.com

First published in the United States of America by HarperCollins Publishers 2014

First Published in Great Britain by Michael Joseph 2014

Cover design the-parish.com

Typeset by Jouve (UK), Milton Keynes

ISBN: 978-1-405-91363-8